

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POLİS İMDAT

155

HALKIN
İHTİYACI:
DEVİRİMCİ
CEPHE

REFED.

ISSN 1307-072X

9 771307 072007

Sayı 85,
Ocak 2014-1,
3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

OYUN! BİTTİ!

Akşamsefası

Allah Kuran Musaf çarpsın biz çalmadık -I-

SON HAVA BÜKÜCÜ

http://twitter.com/ars_ilker

İLKER ARSLAN

YATAK ODASINDA PARA SAYMA MAKİNASI:

Neymiş efendim yatak odasında para sayma makinesi varmış, evet var! Çocukluğumdan beri böyleyim, hacı babam arife günü ayakkabı alırdı. Sevinçten içim içime sığmaz, pabuçlarımı yatak odamda, yastığımın altında saklardım. Bu hiç değişmedi, ne zaman çok sevdiğim yeni bir şey alsalar yatak odamda saklarım. Mesela karımı da aldığımın beri genelde hep orada tutuyorum. Bu para sayma makinesine de uzun zamandır merakım vardı, zevcem sağ olsun bu yaş günümde almış. Böyle koyuyorsun parayı 'tırtıttı' sayıveriyor. İlişki aralarında, zaman geçsin diye biz de para sayıyoruz işte. 'Orgazm sigarası' gibi bir şey, herkese tavsiye ederim. Ayrıca yemin etmeyi sevmem ama şu yatak odasından boynu bükük çıkayım ki biz çalmadık!..

dolar kulağa çok geliyor ama ben devasa ve fantastik bir İmam Hatip Lisesi düşündüm. Bu Hary Potter filminden çok etkilendim. Elin gavuru en kralından metafizik okulunu kurmuş, çocuklar türlü sihir yapıyor. Ben de, "Bizim ehli Müslüm gençlerimizin ne eksiği var, nefesi kuvvetli, gözünden çakmak çakmak nazar çıkartan çocuklar yetiştirelim!" diyerek bu işe soyundum. Temeli attık, su basmanı çıktık, tam birinci katı çıkacaktık cemaatin bu vatan haini savcılarını baskın verdi ya len!

EVİNDE 6 ADET ÇELİK KASA BULUNMUŞ:

Uzaktan davulun sesi hoş geliyor ama işte böyle zorlukları vardır, bakan çocuğu olmanın. Normal bir vatandaşın evinde çelik kasa olur mu, olmaz elbet! Ama bakan çocuğusyan bir de bu kasalarla uğraşmak zorundasın. Bir de toz tutuyor meret, insanı canından bezdiriyor. "Kardeşim istemiyorsan sen de at gitsin," dediğini duyar gibiyim. Ama kazın ayağı öyle değil işte, bize paranın nereden geleceği belli olmaz; o gelir cebine bir şey sıkıştırır, öteki bir zarf bırakır, beriki bond çantada milyon dolarları verir. Yani bıktırırlar insanı. Bazen diyorum fakir olmak var ya; dert yok, tasa yok, oh mis gibi hayat! Bizim öyle mi? Bin türlü dertle uğraşıyoruz

en büyük sorun da bu paraları nasıl saklayacağız sorunu. Bu yüzden el mecbur evde kasa bulunduruyoruz. Çoluğumuzun, çocuğumuzun metrekaresinden kısım o devasa kasalara evde yer açıyoruz. Bi gün hanım bi delirdi, "Götür bunları ben evimde istemiyorum!" diye ortalığı birbirine kattı. Gittim bizim Halk Bankası Genel Müdürü'yle konuştum, "Abi hanım evde olay çıkarttı, ne yapsak bu parayı sizin bankaya mı koysak?"

dedim. "Kardeşim yeminle ben de 4,5 milyon doları evde tutuyorum, bankaya hiç bulaştırmayın, insan gibi hortumlamadığımız için, buralar her an batabilir" dedi. Ben de iki çelik kasa daha aldım. Sonuçta bu paraları da sokakta bulmuyoruz, atacak değiliz...

BU MİLYON DOLARLARI NEREDEN BULMUŞLAR?

Siz iyice terbiyesizliği ele aldınız, hiç erkeğe maaşı sorulur mu?

bilimsel olmayan güçlerin matematiği

karşıtların birliğinde mini mini sıfırlar kocaman bir hiç olup bütün yolları tıkar hırsla çarpan döner kendi götünü öper bunca vakit sabrımıza eklettik

niçin efendimiz olur ben demek nasıl demek kim kim isek tam ordayız derdimizi kahrkaha beklettik

görmek için tümdengel bileceksen tümevar en sonunda yolda öl kayıt bırak, makbul olan eklettik

aynştayn der ki, yumruk hızı kadarmış bizim köy de başka türlü böyleydi kankardeşim bağırır, empati istemezük sırt veririm, yaşasın diyalektik

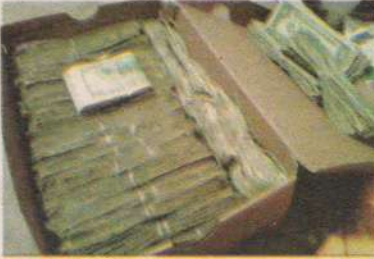
batuğ ş. evcimen

PARALARI AYAKKABI KUTUSUNDA SAKLAMIŞLAR:

Para ilk gelmeye başladığında hanımın sutyenlerinde saklıyorduk, "Maşallahı vardır, sutyen ölçüsü 110-E'dir" diyeyim, siz anlayın. Miktar artınca banyodaki leğene koyduk. Hanım bi gün unutup benim küflü donları orada çamaşır suyuna basınca bi 500

yüz bin avroyu hacamat ettik. Evlat acısı gibi koydu! Ama yüce rabbim verdikçe veriyor, arkası geldi. Daha sonra kafayı

çalıştırdık ve bu ayakkabı kutularında saklamayı akıl ettik. Benim ayakların da, hanımın memeleri gibi maşallahı var. Çocuk mezarı gibidir benim ayakkabılar. Bi kutuya 200-250 bin dolar falan sığdırıyordum. Ne yapayım, laiklerin bankalarına mı yatırayım? 4,5 milyon avroluk helal parayı, faizlere bulayıp munda mı edeyim a Müslüman? Yalnız artık kimseye tavsiye etmiyorum hırsızların eve girdiklerinde ilk baktıkları yer ayakkabı kutularınıymış!..

PARALARLA İMAM HATİP LİSESİ AÇACAKTIK:

Ne sırtıyorsun kardeşim, evet İmam Hatip Lisesi için biriktirdim. Deniz Feneri'nden topladığımız paraları nasıl fakir halka dağıtıp hayır dualarını aldıysak bununla da İmam Hatip Lisesi yapacaktık. Evet, ilk başta 4,5 milyon

○ Sayı 85, Ocak 2014, Aylık yaygın süreli yayındır ○ Müessese Müdürü: Ali Yavuz ○ Adres: Fırzağa Mah. Defterdar Yokuşu No 19/1A Cihangir Beyoğlu - İSTANBUL ○ Tel: 0.212.292 94 50 fax: 0.212.251 57 54 ○ Baskı: Leman Ofset ○ Dağıtım: D.P.P. A.Ş.

○ Yayımcı: BD Basın Yayın Matbaa, Reklam, Turizm Sanayii ve Tic. Ltd. Şti. adına sahibi: Tuncay Akgün

○ Yazışmaları Müdürü: Hakan Gülseven ○ Yazı Kurulu: Şöhret Baltaş, Hakan Gülseven, Suzan Yılmaz Okar ○ Avrupa Temsilcisi: Ümit Dertli

○ Yayın Kurulu: Yavuz Alogan, Şöhret Baltaş, Serpil Çelenk Güvenç, Ümit Dertli, V. Ersan, Hakan Gülseven, Alp Hakan Güvenir, Gürkan Haydar Kılıçarslan, Baha Okar, Serhat Özcan, Leman Sam, Ahmet Saraç, Burak Sönmezer, Mehmet Ali Tok, Suzan Yılmaz Okar

MERKEZ İRTİBAT BÜROSU:
Kırtasiyeci Sokak, 8/2
Kadıköy, İSTANBUL

Hadi ateistler, bunu da açıklayın bakalım!

2013'ün uğuru!..

ŞÖHRET BALTAŞ

İskandinav mitolojisinde, İskandinav tanrılarının en kötülerinden olan Loki, Valhalla'daki 12 kişilik bir şölene, 13'üncü kişi olarak gider. Bu davetsiz misafirlik, iyilik tanrısı Balder'in ölümüne yol açar...

İsa'nın çarmıha gerilmeden önceki son yemeğinde de 13 havari vardır... İbrani alfabesinin 13'üncü harfi 'mave'

(ölüm) sözcüğünün ilk harfi olan 'm'dir... Hammurabi kanunlarında uğursuz sayıldığı için 13 sayısı atlanmıştır...

Ancak Müslümanlıkta 13 sayısının uğursuzluğu diye bir inanç yoktur... Muhtemelen bundan sonra da olmayacaktır ama bazı İslam bezirgânlarının 2013'ü 'uğursuz yıl' olarak anımsayacakları kesindir.

2013 öyle bir yıl oldu ki, insanlığın ufkundan epeydir silinmiş olan kızıl renk, yeni bir dünya tablosu çizmek üzere geri döndü. Neo-liberal kapitalizm, yıllardır insanlığa

dayattığı yoksulluk ve baskı politikalarının bedellerini ödemeye başladı. Ekonomik krizler art arda patlak verirken, dünyanın her yerinde halk burjuva siyasetinin maskesini düşüren isyanlarla ayağa kalktı.

Geride bıraktığımız yıla **RED** sayfalarıyla yeniden bakalım ama asla geride bırakmayalım; çünkü 2013 yılını, özellikle bu topraklarda yaşayan bizler "Her şey o yıl başlamıştı" diye hatırlayacak ve çocuklarımıza aydınlık bir hikâyenin miladı olarak anlatacağız...

OCAK: NE OLDU?

2013'te dünya gündeminden düşmeyen konu yine Suriye'deki iç savaştı. 29 Ocak'ta Halep'in Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) kontrolündeki bölgede Kuveys nehri kıyısında elleri arkasına bağlı şekilde infaz edilmiş, çoğunluğu 18 yaş altında 80'den fazla ceset bulundu. İnfazların El Kaide bağlantılı El Nusra Cephesi tarafından gerçekleştirildiği tahmin ediliyor ancak henüz emperyalizmin desteğini yitirmemiş olan ÖSO korunup cinayetler için hükümet güçleri işaret ediliyordu.

Danıştay 8. Dairesi, avukatların mahkemelerde başörtüsüyle görev yapmalarına olanak tanıyan kararı açıkladı.

9 Ocak'ta Kürt hareketinin kurucularından Sakine Cansız, Fidan Doğan

ve Leyla Söylemez Kürdistan Enformasyon Bürosu'na yapılan saldırı sonucu öldü.

Anayasa Mahkemesi, MİT mensupları hakkındaki ceza soruşturmasını Başbakan'ın iznine bağlayan düzenlemenin iptalini reddetti. Çözüm süreci kapsamında BDP heyeti, ilk kez İmralı'ya gitti.

RED NE YAZDI?

19 Aralık 2012'de Göktürk 2 uydusunun uzaya fırlatılmasını izlemek için ODTÜ'ye gelen Başbakan Erdoğan öğrencilerin protestosu

ile karşılaştı. "Bilim satan emperyalist savaş çığırtkanı Tayyip ODTÜ'den defol"

pankartının açık ifadesine rağmen, yandaş medya olayı öğrencilerin uydu projesine karşıtlığı olarak verdi. **RED**, protestoyu kapağına taşıdı ve "Haramilerin Saltanatını Yıkacağız" başlığı altında şunları söyledi: "Gençlik, bu kokmuş düzene karşı isyan bayrağını çekti. Geçtiğimiz sayıda korku eşliğinin aşıldığını yazmıştık. Yanılmadık. Şimdi daha fazla insan emperyalizmin icadı olan ve Türkiye'ye toplum mühendisliği

ile dayatılan AKP-Cemaat saltanatına karşı harekete geçiyor."

28 Aralık 2011'de meydana gelen Roboski Katliamı da **RED**'in Ocak sayısında yer aldı: "Roboskê birına mine, Roboskê doza mine / Roboskê yaramdır, Roboskê davamdır"

Suriye üzerinden oynanan Ortadoğu planı üzerine **RED**, "Türkiye: Emperyalizmin kurbanı değil celladı" başlığı altında bu ülkenin egemenlerinin, bölge halklarının derin acıları pahasına emperyalist hiyerarşide tırmanmak için her şeye hazır olduğu tespitini yapıyordu.

Barış görüşmeleri hakkında da derginin görüşü netti: "Biz halklara özgürlüğü savundukça halkları birbirine boğazlattırma niyeti yara alır."

ŞUBAT: NE OLDU

20 Şubat sabahı, başkent Şam'ın Mezraa semtinde Baas Partisi binası yakınında düzenlenen bomba yüklü araç saldırısında, aralarında çocukların da bulunduğu 31 kişi öldü, 208 kişi yaralandı.

ABD'nin Ankara Büyükelçiliği kapısı önünde DHKP-C'li Ecevit Şanlı, üzerindeki bombayı patlattı.

Cilvegözü Sınır Kapısı'nda da bomba yüklü araç patlatıldı. Patlamada

14 kişi hayatını kaybetti, 13'ü ağır 28 kişi yaralandı.

16 Aralık'ta Hindistan'da üniversite öğrencisi bir kadının toplu tecavüze uğraması Hindistanlı kadınların protestolarına neden oldu.

RED NE YAZDI?

Suriye'deki savaşla ilgili olarak AKP'nin halka rağmen sürdürdüğü saldırgan yaklaşım, ABD destekli İslami kapitalizmi anlatan bir **RED** kapağı oldu. AKP iktidarının ilk döneminde devleti

yeniden yapılandırma ihtiyacının egemen olduğunu, şimdi geçtiği ikinci dönemde ise siyasetinin eksenini yayılmacılık ve emperyalizmin savaş baltası olmanın oluşturduğunu yazan **RED**, hükümetin hızla faşizanlaşacağını tespit ediyordu.

Hindistan'da yaşanan toplu tecavüz olayı, **RED** sayfalarında ele alıyor, kadına yönelen bu vahşetin ardında devletin "hoşgörüsü" olduğunu ortaya çıkarıyordu.

Ortadoğu'da savaş tehdidini ele alan yazı, mücadelenin hedefini şöyle belirliyordu: "Laik, demokratik ve sosyalist Ortadoğu."

AKP'nin barış sürecine dair samimiyetsiz ve hesapçı yaklaşımı da **RED**'in şu öngörüsünde karşılığını buluyordu: "Türkiye egemenleri, bölgeye dönük emperyalist senaryonun 'büyüyen Türkiye' elyle hayata geçirilmesinin

önündeki engelleri temizlemek istiyor. Barış sürecinin bu doğrultuda ilerlemesi, Kürt devrimci dinamiğinin tasfiyesi ve tüm Kürt coğrafyasında Barzanici-AKP'ci çizginin egemen olması demektir."

MART: NE OLDU

5 Mart'ta Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi (PSUV) lideri Chávez hayatını kaybetti.

8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nde Türkiye'nin her yerinde kadınlar savaşa, erkek şiddetine ve kadın cinayetlerine karşı yürüdüler.

18 Mart'ta Halep yakınlarında ormanlık bir alanda gerçekleştirilen kimyasal saldırıda 16'sı Suriye ordusu askeri 26 kişi öldü, 100'den fazla kişi yaralandı. Suriye hükümeti saldırılardan muhalifleri sorumlu tuttu, ÖSO ise hükümeti suçladı.

21 Mart'ta Öcalan'ın Barış Süreci'nin başladığına dair 5 sayfalık mesajı Diyarbakır'da yaklaşık 1 milyon kişinin katıldığı Newroz kutlamasında okundu.

28 Mart'ta Şam Üniversitesi'ne muhaliflerce yapılan havan topu saldırısında, 15 öğrenci öldü, 20'den fazla

kişi yaralandı.

RED NE YAZDI?

RED'in Mart kapağı, "ekmek, özgürlük ve gül" için mücadele eden kadınlara ayrılmıştı. 8 Mart'ın anlamı, bağımsız bir kadın hareketinin gerekliliği, EBT

hareketinin niteliği, RTE'nin dilinden düşürmediği "aile" kavramının ardındaki gerçek ve aşk'ın kullan-at toplumundaki yeni halleri özel alanlarımızı politikleştiyordu.

Dergi, emperyalizmin Ortadoğu'daki proje ortağı cemaati, "Gülen Cemaat A.Ş." olarak sayfalarına taşıdı.

2012'de çok sayıda eleştiriye rağmen ısrarla uygulamaya sokulan

4+4+4 eğitim sisteminin çocuk işçi ve çocuk gelin amacına hizmet ettiği, İslamcı kadrolaşma / eğitimde özelleştirme / neo-liberal piyasa üçlüsüyle gençlerin nasıl bir geleceksizliğe mahkûm edildiği de Mart gündemindeydi.

NİSAN: NE OLDU?

8 Nisan'da Şam'da gerçekleştirilen bomba yüklü araç saldırısında aralarında çocukların da bulunduğu 15 kişi öldü.

Çözüm sürecinde hükümetin belirlediği 63 kişilik Akil İnsanlar Heyeti açıklandı.

Susurluk davasından hükümlü eski İçişleri Bakanı Mehmet Ağar, denetimli serbestlik hükümlerinden yararlandırılarak bir yıl 4 gündür bulunduğu Aydın Yenipazar Cezaevinden tahliye edildi.

24 Nisan'da Bangladeş'in başkenti Dakka'da 8 katlı bir binanın çöktü, binden fazla tekstil işçisi hayatını kaybetti.

29 Nisan'da Baas Partisi güçlerinin

Saraqib'e düzenlediği bir saldırıda 2 kişi öldü, 13 kişi yaralandı. Yaralıları tedavi eden ve ölümlerin kanlarını analiz eden Türk doktorlar kurbanların kanlarında sarin buldular. Fransız istihbaratı da laboratuvar analizleri sonucu sarin kullanımını teyit etti.

RED NE YAZDI?

'Akil İnsanlar' tiyatrosu **RED**'in Nisan kapağıydı. Savaş ve barış zamanlarının, birbirini takip eden burjuva siyasetleri olduğunu konu eden yazı, bir kez daha Barzanici çözüm dayatmasıyla dikkat çekiyordu. Türkiye'de sosyalistlerin

1960'lardan bu yana Kürt sorununda aldıkları tavrı anlatan bir tarih derlemesi de meselenin diğer yanına ayna tutuyordu.

Avrupa'da artan işsizlik ve yoksulluğa karşı yükselen mücadele, "Sınıf mücadelesi Avrupa'nın tek gündemi" başlığıyla ele alınıyor, daha sonraki günlerde daha da yükselecek olan ayaklanmaları haber veriyordu.

"Neo ile Con evliliğinden doğan ucube" yazısı, AKP muhafazakârlığının neoliberal piyasanın zorunlu tamamlayıcısı olduğunu savunuyor, aynı eğilimin sadece İslam coğrafyasında değil, Hristiyan Batı'da da bir kural olarak işlediğini söylüyordu.

MAYIS: NE OLDU?

Hükümet 1 Mayıs mitingini yasaklamak için yayalaştırma çalışmaları için açılan çukurları bahane etti. 1 Mayıs sabahı kent abluka altına alındı, toplu taşıma araçları durduruldu. Hükümetin meydan okumasına, Şişli ve Beşiktaş'ta toplanan binlerce insan Taksim'e çıkmak için polisle çatışarak cevap verdi.

11 Mayıs'ta Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde patlama oldu. Resmi açıklamada 52 kişinin öldüğü, 100 kişinin yaralandığı belirtildi ama yöre halkı gerçek sayının çok daha fazla olduğunu dile getirdi.

23 Mayıs'ta Olağanüstü Hal (OHAL) Bölge Eski Valisi Hayri Kozakçıoğlu, Sarıyer'deki evinde ölü bulundu.

24 Mayıs'ta alkol ile ilgili düzenlemeleri de içeren kanun TBMM'de kabul edildi. Gece saat 22.00'den sonra perakende alkol satışı yasaklandı.

27 Mayıs'ta Taksim Yayalaştırma Projesi kapsamında, Taksim Gezi Parkı'nda 5 ağaç yerinden söküldü. Taksim Dayanışma Platformu üyeleri iş makinesinin önüne geçerek yıkımı durdurdu.

29 Mayıs'ta İstanbul Boğazı'na inşa edilecek üçüncü köprünün temeli atıldı. Köprüye, Alevilere yönelik imha politikasıyla bilinen Yavuz Sultan Selim'in adının

verilmesi Alevi halkın tepki ve protestolarına neden oldu.

RED NE YAZDI?

RED, hükümetin "restini gören" bir kapakla çıktı: "Taksim işçi mitinglerine kapatılacakmış, zenginler için alışveriş merkezi ve rezidans inşa edilecekmiş... Her şey çok güzel olacaktı... Ama planda küçük bir ayrıntıyı unutmuşlar... BİZİM RAHAT YÜRÜYEMEDİĞİMİZ YERDE KİMSE İSTİRAHAT EDEMEZ!" İlk yazı da bir sonraki ayın müjdecisiydi adeta: "Barış" derken savaş arzulayan, 'demokrasi' nutukları eşliğinde halk düşmanı bir polis devleti yaratan AKP iktidarı devrilmelidir: Devrim bir düş değildir"

Taksim'i insansızlaştırma projesinin neye denk düştüğünü ve hangi rant hesaplarına dayandığını anlatan "Sokak bizim, meydan bizim" yazısı Haziran İsyanı'nda dile gelenlerin 'intro'su idi.

RTE'nin o zamanlar henüz canlı olan başkanlık hayaline tarihsel bir cevabı vardı **RED**'in: "Abdülhamit'ten Abdültazyik'e!"

Dersim'in tarihi de vardı aynı sayıda: "Tertelê Dersim'i xo vira meki! / Dersim katliamını unutma!"

HAZİRAN: NE OLDU?

29 Mayıs sabaha karşı, polisin Gezi Parkı'na baskın yapıp çadırları yakması, TOMA ve biber gazıyla silahlı savunmasız halka vahşice saldırması, haftalarca sürecektir bir eylemin başlangıcı oldu...

Gezi Parkı olayları, hükümetin, İstanbul'un Beyoğlu ilçesinde bulunan ve sadece kamu hizmetinde kullanılmak koşulu ile Büyükşehir Belediyesi'ne tahsis edilmiş olan Taksim Gezi Parkı'na, Topçu Kışlası'nı imar izni olmadan yeniden inşa etmesini engelleme eylemi olarak başladı; hükümete karşı bir halk isyanına dönüştü.

Polisin orantısız güç kullanımı ile Gezi İsyanı boyunca çok sayıda kişi yaralandı; Mehmet Ayvalıtaz, Abdullah Cömert, Ethem Sarısülük, Ali İsmail Korkmaz, Ahmet Atakan, Medeni Yıldırım ve Hasan Ferit Gedik hayatını kaybetti. Lobna Al Lamii uzun süren komadan ağır izler alarak uyandı, Berkin Elvan ise hâlâ 'uyku'da. Hepimiz onun uyanmasını bekliyoruz...

Haziran İsyanı, AKP'nin 'liberal' maskesini düşüren, planlarını bozan bir halk isyanıydı. Batılı güçler, dünyanın gözü önünde olup biten bu faşist uygulamalar karşısında RTE'ye olan desteklerini çekmek zorunda kaldı.

Polis Taksim'den çekildi ve şehrin bu bölgesinde bambaşka bir yaşam kuruldu.

Türkiye'deki sosyalist güçler için de Haziran Ayaklanması bir milat oldu, umutla beraber toparlanma ve isyana somut seçenekler oluşturma gayretine yol açtı. Umuyoruz, önümüzdeki günlerde somut adımlar atılır.

RED NE YAZDI?

Dergi isyanın başladığı ilk haftayı mücadelenin içinde yer alarak geçirdiğinden, ancak ayın ortasında çıkabildi. Kapak elbette 'İsyan'dı: "Muhtaç olduğun kudret alnındaki asil

terde mevcuttur!" Seçeneksiz kalarak ya da bilerek Türk bayrağıyla ve dolayısıyla Türk kimliğiyle isyana katılanlara bir hatırlatma yapıyordu bu sözler, damarlarımızdaki kan değil, alnımızdaki ter ve aynı sınıfa ait olmamızdı bizi kudretli kılan.

"Özgürlük sokakta" diye haykıran **RED**, hemen ardından "bu arayış ve dinamiği emek-sermaye karşıtlığı ekseninde (...) örgütlemek, komünistlerin önündeki görevlerin başlıcasıdır" diyerek geleceğe işaret ediyordu.

Ülkenin çeşitli yerlerinden gelen Direniş Günlüğü yazılarının ardından "Haziran Ayaklanması'nın hepimize öğrettiği 10 ders" çıkarılıyordu: "1. Devrim bir rüya değildir, 2. Onlar ancak önlerinde diz çökerseniz büyüktür, 3. Devrimi kitleler yapar, 4. Örgüt değil örgütsüzlük zararlıdır, 5. Dayanışma erdemli bir iştir, 6. Medya bizi kandırmak için vardır, 7. Milliyetçilik, hareketi bölmekten başka bir işe yaramaz, 8. Düşmanımız dindarlar değil din tacirleridir, 9. Kadın-erkek birlikte küfürsüz-cinsiyet ayrımına karşı bir kavga verilmelidir, 10. Genel grev için baskı kurulmalı, emek safları mücadeleye topluca katılmalıdır."

Bir de tarihe bakıyor ve "Haziran Ayaklanması'nın 'proleter' dedesi 15-16 Haziran 1970'i anlatıyordu **RED**.

Her şey daha yeni başlıyordu, mücadele devam ediyordu; **RED** bu şiarla forumlarda, sokakta hep İsyan'ın içinden yazmaya devam etti.

Ve 2013 Haziran ayı bizim gururla hatırlayacağımız bir ay oldu...

TEMMUZ: NE OLDU?

3 Temmuz'da Mısır'da Genelkurmay Başkanı Abdulfettah El Sisi yönetime el koyarak Müslüman Kardeşler lideri Mursi'yi görevden aldı. Mursi'nin hapse atılmasıyla gerginlik tırmadı. Müslüman Kardeşler ve Muhammed Mursi destekçileri meydanlara dökülürken, polis ve ordu göstericilere müdahale etti. Olaylar sırasında çok sayıda gösterici hayatını kaybetti. Darbe, Türkiye'de ve Ortadoğu'da ılımlı İslam projesi için 'sonun başlangıcı' olarak değerlendirildi.

12 Temmuz'da Brezilya'da toplu taşıma ücretlerine yapılan zammı protesto eden gruplar, sokakta polisle çatıştı. "Gezi'den ilham aldığını söyleyen eylemde "Aşk bitti, Türkiye burada" sloganları atıldı.

RED NE YAZDI?

"Devrim ezilenlerin şölenidir" diyordu Temmuz kapağı. İki barikat savaşı arasında verilen sigara molası anındaki müthiş keyfi, mücadele etme ve yaşama sevincini anlatıyordu.

RED, hareketin bölünmemesi, tersine örgütlenmesi gereğini belirterek emekçi sınıfların harekete katılımına ve

enternasyonalleşmeye vurgu yapıyordu.

RED gençleri "Gençliği işi artık devrimciliktir" diye haykırırken serüvenci bir ütopyanın değil, işçi-emekçi sınıfla birleşik bir mücadelenin peşinde olduklarını anlatıyorlardı.

"Haziran Ayaklanması ya da Kiraz Zamanı" 1871 Paris Komünü'ne gönderme yapıyor, örgütlenmenin aciliyetini vurguluyordu.

"İsyan sınıfsaldır halk isyandır" yazısında, Haziran İsyanı'nı "Y kuşağı, orta sınıf isyanı" gibi tanımlarla "soldan" karalamaya çalışanlara karşı hareketin sınıfsal dinamikleri ele alınıyor ve

ezberlerin bozulması için çağrı yapıyordu.

Daha o günden "AKP hegemonyası çökmüştür" tespiti yapan RED, Mursi'nin saf dışı edilmesiyle Ortadoğu'da da İslam projesinin sonuna yaklaşıldığını, bu durumda bir burjuva partisinin daha fazla zora başvurmaktan başka çaresi kalmadığına dikkat çekiyordu.

Harekete katılan İslami kesimle devrimcilerin ilişkisini ele alan yazıda da Kemalist-laik önyargılardan kurtulmanın ve bizi birleştiren mayanın "yoksulluk" olduğunu anlamının altı çiziliyordu.

AĞUSTOS: NE OLDU?

5 Ağustos'ta Esad güçlerinin gerçekleştirdiği kimyasal saldırıya maruz kalanların video görüntüleri internette yayıldı fakat kimyasal silahın türü tespit edilemedi.

5 Ağustos'ta Ergenekon Davası'nda nihai kararın açıklanacağı duruşma başladı. Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı, Seviye Belirleme Sınavı'nın kalkacağını, dershanelerin kapatılacağını açıkladı.

EYLÜL: NE OLDU?

19 Eylül'de ekonomik kriz nedeniyle Yunan halkı protesto gösterileri gerçekleştirdi. Altın Şafak adlı aşırı sağcı partinin lideri gözaltına alındı.

27 Eylül'de devrimci sanatçı, tiyatrocu Tuncel Kurtiz hayatını kaybetti.

30 Eylül'de Başbakan RTE demokratikleşme paketini açıkladı. Paketten başörtüsü yasağı, üç harfin serbest bırakılması ve andımızın kalkmasından başka bir şey çıkmadı.

Sınır ihlali yapan M-17 tipi Suriye helikopterinin TSK tarafından düşürüldü.

Emniyet Genel Müdürlüğü'nün Dikmen'deki polisevine roketli saldırıda bulunuldu.

RED NE YAZDI?

Ağustos ve Eylül aylarını tek sayıyla karşılayan RED, Haziran İsyanı'nın unutulmaz karelerinden birini, akrep aracının ardından bağırarak abimizi kapağına taşıdı: "Kes lan!" Ve "Hepsini biz yaptık!" Gezi'yle beraber şahlanan mizahın en

güzel örneklerindendi: "İftarda bira içtik, Gezi Parkı'na gelen pizzaların, parasını Meksika ödedi, direnişçiler darbeyi, liderleri de Mehmet Ali Alabora" diyerek RTE'ye "İtraflar" döşeniyordu!

"Ne oldu? Ne olacak? Ne yapmalı?" sürece dair sorular soruyor, olasılıklara işaret ediyordu: "Herkes önümüzdeki aylarda gerçekleşecek yeni mücadelelere

hazır olsun. AKP hükümetiyle halkın arasına kan girdi. Beş kardeşimizi öldürdüler. Binlerce arkadaşımız var. Halka reva görülen bu zulmün ve acıların hesabı sorulmadan bu dosyanın üzeri kapanmayacak."

"Devrim seçim gecesi değildir" diyordu "Faşizme karşı ne yapmalı?" diye soran yazımız.

"Ağır ağır çıkacaksın o merdivenleri bayım!" başlığı altında "kız-erkek" meselesine takmış AKP'li bayları ele alıyordu.

"Müslüman Biraderler'i tanıyalım" başlığı altında yapılan tespitler ise bugün dünyanın ve ülkemizin gündemine oturmuş durumda: "Türkiye'deki Haziran Ayaklanması'yla ve Mısır'da tarihin en büyük kitle eylemiyle birlikte, 1990'lardan beri İslam ülkelerinin üzerinde esmekte olan dindar hava kırıldı. Emperyalizmin ılımlı İslam projeleri de, Büyük Ortadoğu Projeleri de fena halde duvarlara tosladılar. Dünyada ve İslam ülkelerinde uzunca bir aradan sonra yeniden bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm rüzgarları esecek."

EKİM: NE OLDU?

İstanbul başta olmak üzere 4 ayrı ilde taraftar gruplarına yönelik operasyonlarda 62 kişi gözaltına alındı. Çarşı Grubu'nun kurucularından Alen Markaryan ve Genç Fenerbahçeliler grubu lideri Sefa Kalya'nın da aralarında bulunduğu 62 kişi, ertesi gün serbest bırakıldı. Kamuoyunda, AKP'nin taraftar gruplarından intikam aldığı görüşü oluştu.

ABD Kongresi'nin yeni mali bütçe yılı ile ilgili uzlaşamaması üzerine ABD hükümeti resmen kepenk kapattı. Durumun ABD ekonomisine günlük maliyeti 300 milyon dolar oldu.

RED NE YAZDI?

29 Ekim'de Asya ile Avrupa'yı bağlayan Marmaray, tamamlanmadığı söylenmesine rağmen açıldı, açıldığı gün arızalandı.

31 Ekim'de Meclis'te başörtülü dönem başladı.

RED NE YAZDI?

Kapak Beşiktaş ve Karşıyaka 'ÇARŞI' gruplarını selamladı: "Dokunursanız Çarşı

karışır!"

Yerel seçimlerin arifesinde CHP adayı olarak adı geçen Sarıgül'ün siyasi merdivende çıktığı basamaklar teşhir ediliyor, burjuva anlamıyla bile aday olmaktan ne kadar uzak olduğu anlatılıyordu.

"Tayyip Ustanın inşaat dramları" perşembenin geleceğini çarşambadan okuyan bir yazımızdı.

Eylül sonunda açıklanan Demokrasi Paketi, derginin sayfalarında geniş olarak yer aldı. "AKP'nin boş tatavası" "bu paketin AKP'nin ellerinde patlayacağını" söyler ve halkın bir kez daha sokağa çıktığı günde bu beylerin fellik fellik kaçacak yer arayacaklarına işaret ederken; "İleri demokrasinin son paketi" yazısında AKP'nin özel okul "hürriyeti" ile burjuva Kürtlere göz kırptığı, paketin demokratik sorunlara hiç dokunmadığı vurgulanıyordu.

Dergimiz 27 Eylül'de ölen Tuncel Kurtiz'e, onun "Ramiz Dayı"dan önce "Hamo Ağa" ve "Hamal Hasan" olduğunu hatırlatarak veda ediyordu.

KASIM: NE OLDU?

RTE, bu kez de kızılı erkekli öğrenci evleri tartışmasını gündeme soktu. "Eğer yasal düzenleme olması gerekiyorsa, biz bunu yaparız" dedi. Ardından durumdan vazife çıkaran mülki amirler, öğrenci evlerine baskın yapmaya başladı.

ARALIK: NE OLDU?

5 Aralık'ta Güney Afrika'da ırk ayrımcılığının sembolü olan Nelson Mandela hayatını kaybetti.

17 Aralık'ta Yolsuzluk ve rüşvet iddiasıyla ilgili yürütülen soruşturma kapsamında aralarında bakan çocukları, belediye başkanı, banka yöneticileri ve işadamlarının da bulunduğu 37 kişi gözaltına alındı.

"Kara para aklama, altın kaçakçılığı ve kamu görevlilerine rüşvet" suçlamaları cemaat ile AKP arasındaki kavganın son perdesi.

RED NE YAZDI?

Kasım ve Aralık ayları için tek sayı çıkan RED'in son kapağı biraz provokatifti! Ama ister din isterse milliyetçilik maskesi ardına

saklansın, kapitalizmin, en başta ahlak, kadın-erkek ilişkileri ve kadının "namusu" üzerinden "ticaret" yapmasını, dünyanın en ünlü sanat eserlerinden Mona Lisa'yı bile "seks ikonu" olarak pazarlamasından daha iyi ne anlatabilirdi?

"Seçimlere doğru kreşendo" şu önemli saptamaları yapıyordu: "Parlamentar sistem iflas etmiştir; siyasi partiler programatik olarak ayırt edici farklar taşımadan AKP'nin gerçekleştirdiği yağmacılığa ortak olmak, kaynakları onun elinden almak için mücadele ediyorlar. (...) Parlamentoda hangi partiyi kazısanız altından neo-liberal iktisat siyasetleri ve ABD'den icazet alma özlemi çıkmaktadır."

ABD ziyaretlerine hız veren CHP'ye hâlâ bel bağlayan kesimlere hitap eden bir yazımızın başlığı da şuydu: "Kemalizm, kitleler ve simgeler".

Meclis'te türban yasağının kalkması da iki yazıyla dile

geliyordu: "AKP türbanla neyi örtüyor" ve "Işıklara dokunma yanarsın".

Şimdilerde ödüllerle itibar iadesi yapmaya çalıştıkları Ahmet

Kaya, bir Kasım sabahı ölmüştü sürgünde. Hepsinin kirliliği vardı onun ölü bedeni üzerinde. Ama bugün, liberal kesimlerle ittifak etmenin aracı olarak kullanılıyor. Ahmet Kaya'ya gönülden bağlı olanlar adına, onu bir kez daha andık: "Ödül mü dediniz gözüm?"

İşte 2013 yılı RED sayfalarına böyle yansıdı. Öngörüler, kuşkusuz dâhiyane gözlerden değil, hayatın içinde olmaktan kaynaklanıyor. Sokakta, forumlarda, mücadelede, barikatta ve her yerde hayatın nabzını tutmaya çalışan RED'in bir sonraki yıl bilançosu bakalım nasıl olacak?

Kim bilir, bakarsınız 2014'te yepyeni, bambaşka bir dünyanın öngörülerini yaparız da,

yine ateistlerin açıklayamayacağı hayırlara vesile oluruz!

Mücadele ve zafer dolu yepyeni yıllar dileriz efendim...

AMERİKAN KOMPLOSU PARTİSİ'NE

GÜRKAN HAYDAR KILIÇARSLAN

30 Aralık 2013 günü, Büyük Gezi direnişinin ilk günlerinde Hatay'da polisler tarafından katledilen Abdocan'ın babasının doğum günüydü. Ama o neşeli bir doğum günü yaşayamadı. Oğlunu yitirdiğinden beri her gün gibi acı doluydu. Biz bu acılara ortağız.

Mesut Barzani'nin petrol parası, genel müdürleri hırsızlık ve rüşvet iddialarıyla 17 Aralık günü gözaltına alınan ve sonra tutuklanan, bu yüzden tüm bankacılık işlemleri ister istemez sabık hale düşen Halk Bankası yerine ABD'nin bir bankasına gitti diye kalp gözlerimize karalar bağlamayız biz. Biz insanlıktan yanayız. Daima insanlıktan ve insandan yana olduk. 17 Aralık operasyonu sonrası, aman bilmem nerelerden nerelere ne kadar paralar gitti diye hayıflanana haydutlardan olmadık hiç. Biz kaybettiğimiz canlara yanarız. Biz kaybettiğimiz insanların yakınlarının acılarına yanarız. Kuruşunu dahi koklayamayacağı paralara yanan avanaklardan değiliz. Oğlunun ölüm haberini sansüre uğramış televizyonlardan bile öğrenemeyen babaların annelerin acılarına ortağız. Hırsızlıkla suçlanan bakan çocuklarının babalarına acımayız biz. Çünkü insanız biz.

Maalesef bu ülkede hatırı sayılır bir avanaklar kitlesi hâlâ var. Gezi direnişinden sonra balataları yanan, korkudan tir tir titreyen bir diktatörlüğün aciz ve gülünç palavralarına inanan beyinsizler hâlâ var ne yazık ki. Onların beyinsizliğini kanıtlayan sadece iktidar yandaşı olmaları değil. Olabilir bıyığını seversiniz. Yandaş olabilirsiniz. Onların beyinsizliğini kanıtlayan ana unsur, operasyon nedeniyle Türkiye'den kaçtığı iddia edilen sermayelerden bir kuruş bile göremeyecekleri halde AKP medyasının salladığı palavralara inanmaları ve operasyon yüzünden ülke sermayesinden bilmem ne kadar milyon dolar para kaçtı diye hayıflanmaları, dert yanmaları, karalar bağlamaları, daha da ileri gidip bu CIA-FBI ve malum cemaat ortaklığında gerçekleşen yolsuzluk operasyonlarından memnun olanlara 'kına yakmalarını' dahi söyleyecek kadar akıldan izandan insaftan vicdandan uzak bir diyarda bir meczup gibi yaşıyor olmaları...

Bu beyinsizlerin Gezi direnişinde yitirdiğimiz altı kardeşimize üzüldüklerini gören olmadı. Bu aptalların altı aydır komada olan Berkin için bir gün olsun "Uyan Berkin" dedikleri görülmedi. Bu avanakların gözleri faşizm tarafından çıkartılan insanlara bir geçmiş olsun dilekleri dahi olmadı. Bu ahmakların altı aydır Türkiye'de yaşanan faşizme karşı en ufak bir eleştirileri olmadı. Çünkü eleştirmek,

Milyon ve milyar dolarlar tepedekilerin ceplerinden ceplerine uçuşurken, evdeki dantelli perdeleri, nevresimleri 'kefen' niyetine sırtlarına alıp sokağa fırlayan miting soytarılarının ülkesi burası...

üzülmek, düşünmek insanlık belirtirleridir. Oysa 2013 yılı bu ülkede insanlar ve insan olamayanların arasındaki uçurumu çok fena derinleştirdi. Böylece herkes kim 'ne malmış' anlar oldu doğrusu.

Cahil bırakılmış halk kitlelerinden bahsetmiyorum ben. Onları cahil bıraktığımız için kusurlu olan bizleriz. Onları yıllardır AKP denilen siyasi illete mazur bıraktıkları için başta sosyalistler, devrimciler, demokratlar, solcular suçlu. Tek büyük ortaklık olan sınıfsal kazıklanma hikayelerimiz her gün canlı ve kanlı olarak yaşanırken dertlerinin çarelerini topyekûn sınıfsal mücadelelere yerine 20-30 yıl sonra turşusu çıkacak ulusal veya etnik mecralarda arayanlar suçludur. Neticede her Türk veya Kürt'ün dürüst olmadığı bilimsel bir gerçek iken bu iki kimlikten başka derdi olmayanlar sayesinde ayakkabı kutularına milyon dolarlar sakladı iktidar hırsızları.

Muhafazakar sapık demokrat

Okumuş salaklardan bahsediyorum ben. Pek çoğu liberal kişilik bozukluğu yaşayan ya da muhafazakar sapık demokratiği benimsemiş dombalaklardan bahsediyorum ben. "Bu ülkeye komplo kurdular!" diyerek faşist bir diktatöre neredeyse hâlâ acıyabilen budalalardan bahsediyorum. Bu budalalar aslında kapitalist bile sayılmazlar. Çünkü onların

da bizler gibi bir işletme açabilecek kapitali yok. Cepleri delik. Cepkenleri delik deşik. Onlara da istedikleri kadar yalakalık yapsınlar, torpil versinler bir işletme açacak kredi alabilecekleri hırsız bankaları dahi yok. Hatta belki onlar bizden daha çok kazıklanmışlardır. Lakin bu hastalıklı tipler Mehmet Ayvalıtış'ın üzüntüden hayatını kaybeden annesine üzülmeler de diktatörlüğün salya sümük salladığı "bize komplo yapılıyor" edebiyatından yola çıkarak borsanın düşmesine, doların yükselmesine, sözde sıcak paranın kaçmasına üzüldüler. Sanırsınız bakan çocukları bunlar. Sanırsınız Ağaoğlu arkadaşlar. Sanırsınız 29 yaşında bütün bir kabineye rüşvet tarifesini uygulayan yeteneksiz bir şarkıcının kocası bunlar. Bunlardan az var sanılmasın. Bu ileri şizofren demokrat tipler bir siyasi parti kursalar bir zamanlar Cem Uzan'ın kurduğu Genç Parti kadar oy alırlar. Halen Alibaba ve Kırkharamiler Partisi'nin yüzde 8'lik oy desteğini bu şizoid kitle besliyor.

Peki ama acaba haklılar mı? Gerçekten komplo yapıldı mı? Gerçekten komploya kurban mı gidiyor güzel ülkemizin nadide işadamları ve hayırsever bakan çocukları ile evinde para besleyen banka genel müdürleri?

Başta özellikle vurgu yaptığım bu dombalaklar ile geri kalan tüm iktidar

yandaşları şunu bilsinler ki, evet ortada bir komplo vardır. Bir dış mihraka kurban gittiniz, evet. Bunda şaşılacak bir şey yoktur. Neden şaşılacak bir şey yok onu açıklayayım size...

Komplo da komplo!

Tutturmuş büyük Gezi direnişinden beri komplo da komplo diyor... Kardeşim sen kimsin ki dış güçler tatil sezonuna girmişken sana komplo kuracak. Asıl komplo sensin. Anla artık. İşin de bitti yani. Kısacası çöpe atıldın kardeşim. Tavsiyem nettir. Uymazsın ama ben daima uyarımtım. Yine uyarmaya devam edeceğim. Abartma! Abarttıkça batıyorsun çünkü. Efendi gibi sahiplerine teslim ol. Yol hâlâ yakinken bitsin bu iş. Uzatarsan sen bilirsin. Çünkü ABD'den çok daha tehlikeli bir şey var. Halk var.

Amerikan Komplosu Partisi -bundan böyle kısaca AKP- İran ile iş yaptı diye uluslararası komplo yaygarası yapanlar şunu bilsinler. Bu partinin lideri olan şahıs Hugo Chavez gibi ABD'ye rağmen iktidara gelmiş biri değildi. Tam tersine tamamen ABD'nin AB'nin, NATO'nun desteğini bıraktır, bizzat siyasi ve ekonomik operasyonları ile iktidara gelmişti. Türkiye 2002 seçimleri öncesi yaşanan kriz döneminde "Türkiye'de seksenli ve doksanlı yıllarda halktan çılamak çırpamak suretiyle birikmiş sermayeyi götüreme süreci" sonunda adeta AKP'ye mecbur bırakılmıştı. Kısacası bir çeşit atama gibiydi. Öylesine bir atamaydı ki uyduruk bir cezaevi hikayesinden sırf Aziz Nesin'in Zübük eserindeki kahraman gibi çok fazla bahırıyor diye lider yaratılmış idi.

AB'yi kısmen boş verelim ama ABD ve NATO mevzu İran oldu mu memurlarını asla affetmez. Eski çalıştığım bir Amerikan şirketinde değil doğrudan İran ile ticaret, dolaylı ticaret bile külliye yasaktı. Azerbaycan'dan bir şirketin içinde İran Azerbaycan'ından kelleler var diye bize veto gelirdi, "Çöp satamazsınız!" denirdi. Benim gibi orta kademe çalışanları bırakın. Üst düzey Türk yöneticileri bile bu nedenlerden dolayı tamamen ortadan kaldırdılar sırf Azerbaycan'da Türkmenistan'da ABD'nin onaylamadığı satışlar olmuş diye. Aylarca operasyonlar yaptılar kendi şirketlerine. Kısacası ABD'nin atadığı biriyse de ABD'nin izin vermediği bir işe kalkışsınız ABD yaş kuru bakmadan komple temizlik yapar. İngiltere de şahidi olur.

Dramatik olan şudur elbette. Sanki bizim 'cengaverler' Hugo Chavez gibi neredeyse Amerikan darbesine karşı bir halk hareketiyle lider olmuşlar da İran ile ticarete kalkışmışlar da dış mihraklar komplo kuruyormuş... Kusuru bakmasınlar ama bu palavraya anca evinin dantelli beyaz perdesine kefen niyetine sarılan miting soytarıları inanır ancak. Öte yandan gerçekten yapılan iş sadece ticaret olsa,

KURULAN AMERİKAN KOMPLOSU!

gerçekten sadece adil bir İran-Türkiye ticareti olsa eyvallah ama bu soytarıların İran mevzusunda savunduğu şey bizzat hırsızlık ve rüşvet be kardeşim! Birtakım elemanlar tarihe geçecek bir rüşvet ve hırsızlık rekoru kırıyorlar. Bazıları hâlâ komplo diyorlar. Evet, komplo bu. Amerikan komplo partisine yapılmış bir komplo bu.

Gördüğü her otobüs durağında neredeyse miting yapacak kadar panik atak yaşayan AKP lideri her ne kadar "Biz gezide oyunu bozduk!" diye sallamaya devam ediyorsa da Gezi'nin kendisini, iktidarını, partisini yerle bir ettiğini çok iyi biliyor. Gezi direnişi ile beraber diktatörlüğe tam bir geçiş yapan AKP lideri, bugüne dek dış mihraklarca beslenen bütün galibiyetlerine mutlak bir yenilgi yaşatan dünyanın ilk ve tek lidersiz, kendiliğinden gelişen halk hareketine karşı normal bir ülkenin normal bir başbakanı gibi davransaydı zaten ne Gezi direnişi aylarca devam eder, o kadar büyürdü ne de 17 Aralık operasyonuna maruz kalabilirdi. Lakin o kolay olanı seçti. Faşizmi seçti. Kaybetmeyi seçti. Gezi direnişi ile beraber bütün dünyada karizması, liderliği, salladığı başarı hikayeleri tamamen yer ile yeksan oldu. Gezi direnişi olmasaydı iktidarı biraz daha uzatmalara gidebilirdi. Lakin uluslararası sistem Türkiye gibi kendileri için son derece mühim bir sermaye toplama istasyonunda gelen geçen trenleri birbirine çarpıştıracak kadar panik atak geçiren bir istasyon şefine

tahammül etmezler. O yüzden de zaten planladıkları mali operasyonları yıl bitmeden gündeme aldılar. Amerikalılar için yeni yıl en az Noel kadar mühimdir. Yeni yıla yeni kararlar ile girmek gibi bir gelenekleri vardır bu gavurların. Uzun Noel ve yılbaşı tatilinden sonra da alınmış kararları bir bir uygulamalar. Operasyonu resmen tatil sezonunda uygulattılar. AKP'nin karşı operasyonlarının artık bir kıymet-i harbiyesi yoktur. Bataklıkta çırpınmaktan

ibarettir.

AKP Başbakanı, önce ulusalcılarla şimdi AKP yandaşları ile dalgasını geçen jöle kafa gibi medya provokatörlerinin 11 yaş zekaya hitap eden komplo teorilerine inanmayıp kalp gözü kapanmamış bir insan gibi halkı ile anlaşmış olsaydı bugün yediği darbeyi yemeyecekti ve yarınlarda yiyeceği nihai darbeleri yaşamamış olacaktı. Ama her boyundan büyük işlere kalkışan zihin sahipleri gibi mutlak bir kaderi yaşadı. Kibir

kumkuması bir fani gibi kaydı gitti.

Gezi direnişi dünyada biriciktir. Tektir. Değil 2013'ün 21. Yüzyıl'ın en önemli olaylarından. **AKP Başbakanı ve çıkar grubu avanesinin başına gelecekler ise Fethullah Gülen'in tarihi bedduası yüzünden değil, kaybettiğimiz güzel canların ve gözlerin çok ağır abları ile olacaktır.** Bu sürecin sonunda Yüce Divan varsa doğrusu bir burjuva demokrasisi şanstır. Aksi halde arkalarından ağlayan bile olmayacaktır. **AKP örgütü darmadağın olacaktır.**

'Dış mihrak' hikaye!

Ama her şeyin bir zamanı vardır. Bu gerçeği bilerek devrimciler, demokratlar, solcular, yurtseverler kısaca insan olanlar siyasetlerini ve eylemlerini belirlemek zorundadırlar. Gezi direnişi bir çakma diktatörlüğün tedavi edilmez bir kâbusudur. **AKP Başbakanı'nın bâlâ en büyük korkusu ne Fethullah Gülen'dir, ne de malum komplodur. Gezi direnişinde karşısına korkusuzca ve kendi saf iradesiyle çıkan halktır. Burnunun ucuna kadar gelmişlerdi çünkü. Aynı büyüklük ve şiddette yeniden olup olmayacağına da bu halk karar verecektir. Hiçbir dış mihrak o kararı vermedi. Veremez ve veremeyecektir. Halk verecektir. "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!" derken şaka yaptığımızı sandılar herhalde!..**

2010 CEMAAT DARBESİNDEN 2013 CEMAAT DARBESİNE

Değerli dostlarım, bugün yaşanan süreci önceden ve hatta Türkiye'de ilk ilan etmenin rahatlığıyla mevzuyu biraz açayım müsaadenizle. Öncelikle yapılan tamamen ve tipik bir Amerikan mali polis operasyonudur. Amerikalıların yaptığı veya yaptırdığı bu türden operasyonlar onların her zaman haksız oldukları anlamına gelmez. Amerikalılar kullandıkları veya değiştirmek istedikleri birtakım öğeleri bazen iltira ile bazen de gerçek deliller ile çöpe atarlar. Mevzu budur.

Mevcut AKP rejiminin ve liderinin ipi gezi direnişi sırasında zaten halk tarafından çekilmişti. Lakin AKP hakkında 'okyanus ötesi'nde uzun zamandan beri, özellikle dış politika anlamında, ciddi bir rahatsızlık mevcut idi. Gezi günlerinde bile, bazı dostlar sosyal medyadan hatırlayacaklardır, "An itibarıyla Amerika'da AKP'nin ipi çekildi ve sonrası tartışılıyor" şeklinde yazmıştım. Nitekim yaşadığımız süreçler ilahi bir ilham olarak almış olduğum o bilgiyi doğrular nitelikte. **CHP Genel Başkanı bile icazet almaya gitti oraya.**

Marx okumanızı tavsiye ederim!

Yapılan bir NATO operasyonudur ve buna şaşmamak gerekir. Çünkü **NATO kullanır ve çöpe atar.** Son kullanma tarihi çoktan geçmiş ve artık büyük gezi direnişi sonrasında uluslararası ölçekte tamamen çürük kokusu arşı âlâya ulaşmış bir iktidar ile uluslararası sermaye düzeninin, NATO'nun, CIA'nın, AB'nin, ABD'nin ve hatta İran'ın, Suriye'nin, Rusya ve Çin'in bile birlikte çalışması mümkün değildir. Bu hayali kuranlar belli ki siyaset bilimini magazin gazetelerinden öğrenmişlerdir. Onlara tavsiyem ekonomi politik okumalarıdır. Bizzat Marks okumalarıdır. *Günaydın* gazetelerinden öğrenilen siyaset ile günümüzü anlamak mümkün değildir.

Yapılan NATO operasyonu ise peki acaba AKP masum mudur? Kesinlikle değildir. Çünkü NATO operasyonunun olma nedeni şudur. Uluslararası kapitalizm şunu demiştir:

"Kardeşim biz seni oraya bize sermaye birikimi aktar diye getirdik. Sen bizi kekiyosun. Bahşışleri cebe atıyorsun!"

ABD'nin klasik mafya kapitalizminin affetmeyeceği dokuz kusurlu hareketten biridir bu. Ki daha önce de başka sağcı liderler ve çevreler de aynı halı yemiştir. ABD bütün muhasebe kayıtlarını bilmek ister. Kullandığı maşalara veya aletlere maaşını, ikramiyesini verir. Lakin kontrol dışı bir 'indiragandi' yaziyeti olduğunda bunu affetmez. Misliyle çıkartır çoğu zaman hatta. Kısacası AKP'nin büyük bir ayrımcılık yaparak kendine yakın sözde dindar veya sözde laik sermaye gruplarına ve sülailecek cümbür cemaatine sağladığı her kuruştan sahiplerin haberi vardır. Sahip ABD, bir diğer ve çok daha sadık olan cemaat eliyle operasyona başlamıştır. AKP'nin özellikle inşaat ve imar işleri vasıtasıyla nasıl büyük bir sermaye yarattığını ve cukka ettiğini defalarca yazdım. Hatta son iki sayıdır **RED** yazılarının ana konusu idi. En büyük "mütait" olan

ABD'nin bu işleri AKP'den çok daha iyi bildiği de aşikardır.

Bundan sonra ne olacak? İş artık bakanlara, başbakan çocuklarına sirayet edebilecektir. Bizzat AKP başbakanı ve sevgili müsteşarı artık hedeftedir. Bu arada AKP de boş durmayıp cemaati terör örgütü statüsüne koyarak artık kabak tadı veren darbecilik suçlamasında bulunabilecek, hatta bizzat devlete darbe yapabilecektir. Ama bunlar boş ve bir diğer trajikomik çabaları olacaktır. Netice itibarıyla AKP'nin işi bitmiştir. Bölünecek veya yeni liderle devam edecektir. Ama bazıları için en iyi ihtimal ile yüce divan yolu gözük müştür.

Kusura bakmayın ama, yazmıştım!..

Bu arada yaygın veya alternatif medyada cemaati tanımadan yorum yazan çokbilmişlere hasta olduğumu da ifade edeyim. Cemaati bir nefret öğesi olarak görüyorsanız analiz edemezsiniz. Misal ben ne cemaatten ne AKP'den nefret ederim. Mücadele etmek ayırdır ama nefret ederseniz anlayamazsınız. Bu da dost tavsiyesi olsun sizlere.

2010 yılında **RED** dergimizde hem de referandumdan önce **2010 Cemaat Darbesi** başlıklı yazımda, "Bırakınız yetmez ama evetçiler evet desinler. Referandumdan evet çıkması halinde cemaat ile AKP birbirlerine girecekler," demiştim. 4 yıl sonra yeni bir cemaat darbesiyle bu kavgayı ilk öngören yazar olmanın gururu ile hepinize AKP'siz, CIA'sız, cemaatsiz, NATO'suz direniş ve devrim dolu güzel bir 2014 yılı dilerim...

'CEMAAT'İ ACİLEN ANLAMA KILAVUZU

Cemaati anlamak istiyorsanız hayatının en az birkaç yılını cemaat ile geçirmiş bir yazara ihtiyacınız vardır. O da bu ülkede tam da 12 Eylül darbesi sonrası sağlanan yeşerme ortamında **çocukluğunun en mühim yıllarından bazılarını Cemaat ile geçirmiş bir yazar olan GHK**'dir. Maalesef bu ülkede başka bir alternatifiniz yoktur. Ne Ruşen Çakır ile ne de *OdaTV* ile anlayabilirsiniz. Onlar size başka bilgiler verebilir ama cemaati anlayamazsınız. Ahmet Hakan'a hiç muhtaç değilsiniz. Zaten o da sağ olsun çoğu zaman sallamıştır Cemaat hakkında. Bir Nakışi kökenli yazar dahi anlayamaz Cemaat'i. O kadar iddialıyım.

Öncelikle şunu bilmekte fayda var: Benim kuşağım Cemaat'in ilk altın kuşağıdır. **Zekeriya Öz yaştımdır.** Benimle kıyaslısanız kafasında saç kalmamış, göbek almış başını gitmiş. Demek ki benden fazla dert etmiş bazı şeyleri. Her neyse efendim. Bunlar zamanında benim de peşime düştüler. O dönemlerde okullarında başarılı elemanların peşindeydiler ayıptır söylemesi. Ben de, yine ayıptır söylemesi, okul birincisi filan oluyordum ortaokulda. O yüzden tanışmamız Ankara Keçiören gibi bir yerde kaçınılmazdı. **Önce camiye gider olmuştum. Sonra derken cemaatin camisi olan dershaneye...** O zamanlar normal apartman dairelerine derthane denilirdi. Büyük bildik dershaneler pek yoktu. Namazlar, dersler o evlerde uygulanırdı. O yüzden **derthane kavramı Cemaat için son derece kutsaldır.** Sadece test yapılan bir yer değildir. **Dershaneler cemaatin camisidir.** Bu duvara işenmesi halinde sonuçları elbette ağır olacaktı.

Ben birkaç yıl geçirdim aralarında. Kısa sürede Arapça okumayı öğrenmem ve Kuran'ı birkaç kez hatmetmem sonucu çocuk yaşta **çakma** abiliğe bile atanmış kendimden büyüklere Kuran öğretmeye başlamıştım. Hatta **müezzin olup ezan okumuş, imam olup namaz kıldırılmıştım.** Yanlış anlama olmasın cemaat normal camileri de cami kabul eder. Oraya da giderler şüphesiz. Lakin çoğunun asıl amaçları en azından o yıllarda benim gibi çocuk yaştaki müminleri toplamak amaçlıydı muhtemelen. **Cemaat**

geçmişimin şüphesiz en renkli anısı Hekimoğlu İsmail'in sohbetine katılmak ve yan yana namaz kılmaktır. Lakin daha sonra Fen Lisesi'ni kazanıp Ankara'dan İstanbul'a geldim. Cemaat'i, hatta din ile ilgili pek çok işleri bırakıp önce anarşist, sonra devrimci ve demokrat oldum. Lakin cemaat peşimi bırakmadı. İstanbul'da yatılı okuduğum yıllarda defalarca bazı abiler hafta sonu gelip beni sordular. Bazılarıyla konuştum da. Davet ettiler dershanelerine. Lakin ben artık Cemaat evi yerine hafta sonu sinema, tiyatro ve müzik konserlerine gider olmuştum.

O zamanlar şimdiki gibi namaz kılmayı dahi öğrenemeyip beceremeyen kimi dangalakların da peşine düşüp öğretmen ve polis yapma merakları yoktu Cemaat'in. Bu süreçleri bir 10 yıl devam etti. Çoğu şakirt 80 sonları ve 90 ortalarına dek hukuk, ordu başta olmak üzere çeşitli yerlere yerleştirdiler. Ben de orduya veya yargıya katılsaydım şu anda operasyonel rütbelerden biri olan binbaşı, albay, yarbay filan olmuştum, savcı veya hakim gibi. Ola ola cebi delik bir yazar ve mühendis olurum. Pişman mıyım? Değilim.

Zaten ordudan teğmenken disiplinsizlikten atılır, yargıda ise anca gözaltına alınan gençleri ücretsiz savunan bir avukat olurum herhalde.

Cemaat sanılının aksine kimi AKP çevreleri ve El-Kaide cihatçıları gibi aşırı yobaz ve sapkın bir iktidar anlayışına sahip değildir. Dört eşlilik filan yoktur onlarda. İslam'ın Nakşileri eğer Katolik'se Protestan bir yorumudur hatta. Bununla beraber Protestan akımı gibi onlar da pek masum sayılmazlar. **İngiliz ajanlarının desteklediği bir dini akımın Amerikalılar tarafından teslim alınmış halidir. Cemaat Amerikalıların elindedir. 12 Eylül darbesinden sonra özgürlük sağlanmış tek ideolojik akımdır.**

Derthane onlar açısından cami olduğu için, o yüzden dershaneye laf edene kafa göz dalarak beni bile şaşırtmışlardır. Öte yandan Cemaat ehli Amerikalıların emrinde olmayı geçici bir durum sayar. **Eninde sonunda Amerika'yı fethedeceklerine inanırlar.** 28 Şubat sürecini bu yüzden nimet sayarlar. Cemaat daha önce de yazdığım üzere diğer İslami cemaatlere göre oldukça

entelektüeldir. Ama kibir konusunda pek çoğunu da cebinden çıkartan mensupları vardır. Maalesef pek çok şakirt hâlâ Said'i Nursi'nin nefisine henüz bir ışık yılı kadar dahi yaklaşamamıştır!

Cemaatçilerin büyük bölümü parayla filan satın alınmaz öyle kolay kolay. **AKP'lileri ayakkabı kutusuyla satın alabilirsiniz ama cemaatçileri asla.** Kemik cemaatçileri satın almak öyle sanıldığı kadar kolay değildir. **Cemaat bir robot gibidir. Bir aygıttır. Kendisine söyleneni yerine getirir.** Öylesine robottur ki pek yakında İlker Başbuğ'u, KCK tutuklularını ve diğer pek çok haksız şekilde tutsak edilmiş kimseleri serbest bırakacak ayardadır. CHP veya makul ulusalcılarla siyaseten ittifak bile kurabilirler. Onlar kendilerinden olmayan herkesi ve her şeyi bir nesne olarak görmektedirler. Özne olarak değerlendirmezler. Bu yüzden dönem dönem takiyye sanılabilecek kıvrımlara dönüşlere rastlanabilir. Her ne kadar kendileri bir robot olsa da karşılarında gördükleri herkesi ve her şeyi onlar da robot olarak görürler. Fethullah Gülen'in öksürüğü yahut hapşırması bile onlar için emirdir.

Cemaat ve 'TRE idaresindeki AKP' asla bir daha bir araya gelmez. Bilinsin. Hüseyin Gülerce aslında TRE ve yakın çevresi dışındaki bazı kimselere TRE sonrası için seslenmiştir kısacası. Cemaat ile ilgili bütün sorularınızı GHK'ya sorabilirsiniz 7/24. Yalnız artık işi bitmiş olan aile başbakanı hakkında soruları kabul etmiyorum. Yıllarca yazdım. Uyardım. Dinleyeydi.

Bu arada anarşist ruhlu olmayıp 1984'te neden terk ettiysem bu cemaati? Şimdiye nerelerdedim kim bilir? Gerçi AKP Başbakanı onlar üzerinde geçici bir soykırım uyguluyor ama **Cemaat sonuçlarını bilmediği bir operasyona dalmaz.** Bu da bilinsin.

Unutmadan. Cemaat kendisine kısa süre katılmış olanları bile unutmaz asla. Tayyip Erdoğan ve diğer AKP'liler gibi artık kabak tadı veren siyasi tren geyiği yapmazlar. "Trenden indin Allah belanı versin!" demez cemaat. Tek umudum bu dostlarımla!

Bu arada AKP tencileri de bilsin ki Cassandra geçidine pek az kaldı...

GHK BÖYLE BUYURMUŞ:

"... Mutlak iktidarı elde ettikleri gün birbirlerini sırtlarından bıçaklayacak olan bu iki kuklaların yaşamak için tek şansları var. 12 Eylül referandumunda HAYIR çıkması halinde sürüngen iktidarlarını biraz daha sürdürme şansları var. Oysa "Evet" çıkması halinde kuklaları oynatanların müdahale etmesine gerek bile kalmayacak. Çünkü birbirlerini yiyecekler...." GHK. Eylül **RED** 2010.... **2010 CEMAAT DARBESİ** başlıklı yazıdan. 12 EYLÜL 2010 referandumu öncesi yazılmıştır cemaat ve akp hakkında. Merak etmeyin yazının tamamı kitapta olacak ve seçimlerden kısa bir süre önce çıkacak:

Yüzsüzlüğün İktidarı...

"Gülen, kimse'nin günahının takipçisi olmamak, başkalarının hatalarını araştırmamak ve onların -amme hukukuna girmeyen- kusurlarına göz yummak gerektiğini söyledi." Bunun çevirisi şu. Seks kasetlerini şimdilik bekletelim. Yolsuzluk kasetlerini devreye alalım hizmet erleri... 7 Aralık 2013. GHK.

"Benim bildiğim cemaat bu saatten sonra 2 sene değil 2 ay bile beklemes. Ulusalcılarla bile müttefik olur. TRE seçim sonrasında atmaya çalışmış. Lan ne dokunuyorsun adamın derhanesine? Dershaneler Cemaat'in kıymetli yüzüğüdür." 3 Aralık 2013. GHK.

BİR GHK KLASİĞİ DAHA :

Değerli dostlarımla. Bu yıl bir kez daha, üçüncü defa yazar olmam nedeniyle işimden oldum. Maalesef 2013 bu açıdan talihsiz bir yıl oldu. Yeni işlerle ilgili görüşmelerim sürüyor ama bir kez daha boş ayakkabı kutumu sizinle paylaşmak zorunda kaldım. Gönülünüzden ne koparsa diyerek Türkiye'de okurlarından telif alabilen ilk ve tek yazar dostunuzdan hepinize direnişler, barikatlar ve devrimlerle dolu bir 2014 dilekleriyle.

H. KILIÇARSLAN - T.İŞ BANKASI 1221 0136453 (2009'da IBAN yoktu bir de IBAN çıkmış şimdi.) IBAN: TR55 0006 4000 0011 2210 1364 53

GAME OVER!

ALP HAKAN GÜVENİR

Kutu açıldı ve bu topraklarda görülmemiş türde bir kavga tüm şiddeti ile gün yüzüne çıktı: Kuruluşundan bugüne TC'nin gördüğü en Amerikancı iktidarı AKP ile İslamcı camianın en Amerikancı akımı Gülen Hareketi, uzun bir ittifakın ardından kılıçları çekerek birbirine girdi.

Çatışan tarafların bünyelerinde karşıtı ile örtüşen kimi eğilimler var. Gülen Hareketi'nin ABD ve istihbarat örgütü ile sahip olduğu derin ilişki onu tercih etmediği ve bütünüyle kontrol edemeyeceği bir savaşa sürükledi. AKP içerisinde Erdoğan karşıtı bir eğilim veya Erdoğan'sız bir AKP arayışı bulunuyor. Tüm bunlar, gerçek veya somut olasılıklar ancak süreci bunlar üzerinden okumaya ve anlamaya çalışmak, kaçınılmaz bir algı bulanıklığı yaratacaktır. Bunun yanında, yaşanan kavgayı, tarafların süreci yönetme kabiliyetleri veya patolojik durumları üzerinden açıklamak da doğru değil.

Taraflar, sermaye ve devletin yönelim ve politikaları zeminindeki sahici çatışma dinamikleri üzerinden ayrışıyorlar. Hem bu sebeple hem de kaderlerini şekillendirme ve sürükledikleri çatışmayı kontrol edebilme kudretinden yoksun olduklarından, barışın tesis edilip ittifakın tekrar kurulabilmesi mümkün görünmüyor.

Erdoğan ve saz heyetinin söylediği gibi, "büyük resmi görmek gerek!". Büyük resim ancak sermayenin küresel hareketi ve politikaları, bunların bölgeye yansımaları ve devletin rolü üzerinden okunabilir.

Gerçekten küresel bir komplo

Bu güçleri karşı karşıya getiren, açık bir kompodur. Gülen Hareketi'nin sunduğu zemin ve ilişkiler üzerinden yaşama geçirilen CIA operasyonu Erdoğan Hükümeti'ni hedef almış, 17 Aralık gözaltıları ile birlikte ülkenin en büyük rüşvet, yağma ve yolsuzluğunun karanlık ilişkileri ortalığa saçılmıştır. **Rüşvet, yağma ve yolsuzluk kadar, hedefinde Erdoğan olan komplo da yaşadığımız sürecin gerçekliği.** Öte yandan, bugün açık bir kavgaya tutuşmuş olan bu iki gücün ittifakının, bir komplonun ardından gerçekleşmesi de gerçekliğin önemli bir parçası: Birliktelik nasıl başladıysa, öyle biter.

Sermayenin ulus devletleri aşan hareketi ve bunun çeşitli düzeylerde ortaya çıkardığı yeni gerilim ve çelişkiler, içinde olduğumuz döneminin belirgin özelliklerindendir. Hareketinin uluslararasılaşmasının boyutuna bağlı olarak, tekelleşen sermayenin çıkarları ile başlangıçta ihtiyaç duyduğu ulusal pazar ve ulusal ekonominin ifadesi olan ülkenin çıkarları hızla farklılaşıyor ve birbirinden ayrılıyor. Bu süreçte devlet, sermayenin çıkarlarını dayatmanın en

önemli aracı olmaya devam ediyor. Ancak artık burjuva devlet, ulusal sermayelerin egemenlik ve yayılma ihtiyacından ziyade, küreselleşen sermayenin sınırsız hareketinin ve dünyanın tüm coğrafyalarına derinliğine nüfus edebilme etkinliğinin bir aracıdır.

Küresel sermaye, ulus/ülke devletleri ekonomik ve siyasal egemenliği sınırlanmış alt birimler olarak yeniden örgütleniyor. Bu süreçte farklı saiklerle de olsa direniş gösterme çabası içerisinde olan ulus/ülke devletler, küresel sermayenin iktisadi, siyasi ve askeri müdahalelerine maruz kalıyor. AKP'nin oluşum ve iktidara yerleşme sürecini, böylesi bir uluslararası gerçeklik üzerinden okumak gerekiyor; elbette ki gidişini de.

İttifakın zemini

AKP, uluslararası sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda, mümkün olan en geniş kitle desteğini sağlayarak iktidara gelebilecek zeminde üretilmiş, **28 Şubat'ın en önemli ürünü, bir proje partisidir.** Uluslararası sermayenin yeni dönem ihtiyaçları doğrultusunda devletin yönetsel/ idari yapısının yeniden düzenlenmesi ve bu yolda geleneksel devlet ideolojisinin tasfiyesi, temel görevidir. Bu görevin, devletin geleneksel ideolojisi üzerinde yükselen öznelere yerine getirilmesine olanak yoktu. Geleneksel Kemalist ideolojinin 'milli bağımsızlık' başta olmak üzere söyleminin uluslararası sermayenin yeni dönem hedefleri açısından kullanışlı olmaması, Kemalist elit içinde Avrasyacı söylemlerin öne çıkması ve devlet elitinin yıpranmışlığı bunun başlıca sebepleridir. Aynı zamanda bir tarikatlar koalisyonu niteliği taşıyan, geleneksel devlet ideolojisi içinden gelmeyen ve dinin toplumu idare etinedeki mutlak üstünlüğüne dayanan AKP projesinin arka planında böyle bir gerçeklik ve belirleyici ihtiyaçlar yatmakta.

Türkiye'de AKP eliyle yaşanan değişim,

kuruluş sürecinden itibaren siyasal iktidar alanından dışlanan siyasal islamın, 12 Eylül ile açılan yoldan yürüyerek, siyasal iktidar alanını fethetmesi ve devleti sermaye ihtiyaçları doğrultusunda yeniden şekillendirmesidir. AKP iktidarı, Ergenekon operasyonlarıyla geniş bir tasfiye ve sindirme hareketi başlatarak, başta ordu olmak üzere tüm devlet bürokrasisini ve ideolojisini yeniden şekillendirdi. Zemin emperyalizmin yeni dönem Ortadoğu hedefleri doğrultusunda düzlendi. Gülen hareketi bu süreçte, fiilen iktidar koalisyonunun küçük ancak özellikle eski devletin tasfiyesi hareketinin belirleyici ortağı olarak yer aldı. **Devletin bu eksende yeniden şekillendirilmesi hedefi AKP-Cemaat ittifakının zemini.**

Deniz bitti

Türkiye sermayesinin de bu süreçten beklentileri büyüktü; heveslerine kavuşabilmesi için bölgede ciddi siyasi değişimler ve altüst oluşlar gerekiyordu ve süreç o yönde ilerliyordu. İçeride ise AKP, hem bu beklentileri hem de uluslararası sermayenin ihtiyaçlarını karşılamaya en müsait aday olarak Türkiye'nin dümenine oturtulmuştu. Türkiye sermayesi, 70'li yıllardan bu yana yoğunlaşma ve birikiminin bir sonucu olarak gündeminde olan açılma ve yayılma, uluslararası sömürdeki payını artırma hedeflerine hiç bu kadar yakın bulmamıştı kendisini. Çiller'in "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne" masalları bir yana bırakılırsa, ilk defa bir TC hükümeti, sermayenin hislerine bu denli tercüman olurcasına, "Yeni Osmanlılık" diye kodladığı emperyalist politikayı, bayrağına yazıp göndere çekiyordu. Bu yolda selefi Özal'ı da geride bırakan AKP emperyalist metropollerde tezgâhlanan bu oyuna kendisini hazır hissediyor, süreçte aktif bir rol almak istiyordu.

AKP'nin bu rolü oynamaya devam

edebilmesi, geniş yığınlardan aldığı güven temelinde parlamenter demokratik zeminde istikrarlı bir iktidar odağı olarak kalabilmesine ve uluslararası sermayeye hizmet becerisine bağlıydı. **Bugün AKP için her iki alanda da deniz bitmiştir.**

AKP'nin geniş yığınlardan aldığı destek, bunu mümkün kılan koşulların ortadan kalkması ile birlikte erimeye başlamıştır. Ve nihayetinde **Haziran Ayaklanması'nın diktiği tüy ile birlikte AKP'nin toplumun geniş kesimleri üzerindeki hegemonyası çökmüştür.** (Bkz. **RED**, Temmuz 2013, *AKP Hegemonyası Çökmüştür*)

Öte yandan, uluslararası sermayenin ve özellikle ABD'nin yönelimleri ile karşı karşıya gelmemek ve dengeyi uluslararası sermaye lehine muhafaza edebilmek, AKP'nin iktidarını sürdürülebilmesinin temel koşuluydu. Fakat AKP, bu alanda da çuvalladı. Bölgede ABD'nin boşalttığı alanlarda, aktif ve belirleyici rol oynamaya soyunan Türkiye egemenlerinin yayılmacı siyasetini sürdürme ısrarı, tırmandırdığı savaş hazırlığı, bölgede ABD'ye rağmen atılmaya çalışılan adımlar üzerinden kurulan mali ve siyasi ilişkiler, sonun geldiğinin habercisiydi. İkinci döneminde, sadece ülke ölçeğinde değil, bölge ölçeğinde de **henüz kazanmadığı bir savaşın ganimetlerini paylaşmayı vaat ederek ittifaklarını yeniden dizmeye girişen AKP'nin** bu sebeple, geri adım atabilme veya pozisyon ve istikametini yeniden belirleme şansı da son derece sınırlıdır. AKP-Cemaat ittifakının fay hatları da tam bu alanda gün yüzüne çıkıyordu. AKP'nin, siyaset eksenli Yeni Osmanlılık'a kaydığı ölçüde ceberut devlet geleneğini daha fazla otoriterleşme çizgisinde devralması, bu alandaki çatışma dinamiklerini kuvvetlendiren bir rol oynadı.

AKP, Yeni Osmanlılık siyasetinde ifadesini bulan bir Emperyalist Türkiye düşü görüyordu. Ancak **bu rüyayı uluslararası sermayenin kucağında daldığı uykuda görebildiğini unutmuştu sanki.**

Sonuç olarak, TSK'nin rolü de dâhil olmak üzere devletin idari-yönetsel yapısını yeniden düzenleme işini AKP üzerinden ve AKP ile birlikte somutlayan kuvvetler artık AKP'den vazgeçmişlerdir. Bu gerçeğin farkında olan AKP direndikçe, eski müttefiklerinin müdahale ve saldırılarına maruz kalıyor. İçinde debelendiği rüşvet, yolsuzluk ve karanlık ilişkiler bataklığı, AKP'nin savunma kurabilmesini de tayin edici bir saldırı örgütlemesini de son derece güçleştiriyor. Bu koşullarda AKP, mutlak biçimde sahip olduğu yürütme gücünü tüm kurum ve kurallara dayatmacı bir şekilde ikame ederek bir anlamıyla devletin 'çöküşünü' hızlandırıyor.

Gezi süreci devam ediyor!

AKP'den kesin olarak vazgeçilişin miladı, uluslararası sermaye ve ABD ile yaşanan tüm gerilimli ilişkilere rağmen, esas olarak

Haziran Ayaklanması'dır. Şayet Haziran Ayaklanması yaşanmamış olsaydı, bu yol ayrımı ve AKP'nin gidişi, başka şekillerde ve vadede yaşanacaktı.

Haziran ayında ayaklanmanın ilk günlerinde, "hareket güçlendikçe ve mevzi kazandıkça iktidar bloğu arasındaki çatlaklar bir yarılmayı tetiklemektedir fakat bu yarılmanın gerçekleşmesi, hareketin başarıya ulaşması ile sağlanabilecektir. Batı ile bugüne dek her kritik sorunda aynı safta yer alan hükümetin yalnızlaşması ise toplumsal desteğinin aşınması ve toplumsal meşruiyetini yitirmesinin ardından gelecektir." demiştik. O günlere geldik.

Uluslararası bir komplo üzerinden birbirine girmiş olan kuvvetler, küresel sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda devletin yönetsel-idari işlevine dönük düzenlemeleri elbirliği ile yapan, Ergenekon, KCK, Devrimci Karargâh operasyonlarındaki aşağılık araç ve yöntemlerle muhalefeti beraberce hadım etmeye çalışan, Gezi Hareketi'ni darbeyi ilan eden kuvvetlerdir. Bugün, aynı aşağılık araç ve yöntemlerle birbirlerine saldırıyorlar.

Askeri vesayet karşısında kendilerini sivil siyasetin kahramanlarıymış gibi pazarlamaya kalkan bu kuvvetlerin ne mal oldukları bellidir. **AKP uluslararası sermayenin artık haddini aşmış proje partisi, Gülen hareketi ise CIA'nın bölgedeki önemli bir operasyon kuvvetidir.** Karanlık mali ilişkiler, mevki ve bahşış paylaşımları içinde palazlanan her iki çevrenin de yolsuzlukla mücadele gündemleri yoktur. Bu güne dek, ucu kendilerine degebilecek tüm adli ve mali soruşturma süreçlerini, elbirliği ile tıkayıp saptırmaları ve akamete uğratmaları bu nedenledir.

Sokakta devrilmeliler

Çirkin bir kavgaya tutuşmuş olan her iki şer odağı, birbirleri karşısında üstünlük sağlayabilmek için bugüne dek el birliği ile örseledikleri kesimlere zeytin dalları uzatacaklar ve yeni ittifak zeminleri sunacaklar. Ancak bu güçlerden herhangi birisinin rakibi karşısında açık bir üstünlük sağlaması, toplumdaki devrimci muhalefet güçlerinin üzerine kâbus gibi çökmesini de beraberinde getirecektir. O nedenle, her ne kadar izlemek keyifli olsa da tribünden inmek, sorumluluk almak gerekiyor. **AKP hükümeti, devletin açık ve karanlık tüm kurum ve ilişkilerinin hemhal olduğu bir operasyonla değil, ekmek ve özgürlüğe ölümüne susamış yığınların eylemli dayanışmasıyla, sokağın gücüyle devrilmelidir.**

Bu koşullarda kavgaya tutuşan taraflardan birinin yanında saf tutmaksızın, açığa çıkan çatlaklara müdahale edebilmek gerekiyor. Sermaye cephesindeki çatışma ve kutuplaşmanın dışında, bağımsız bir odağın yaratılması, bu çatlakların sahibi bir yarılmaya dönüştürülebilmesi ve sürecin ekmek ve özgürlüğe ölümüne susamış yığınlar adına kazanımlarla ilerleyebilmesi noktasında belirleyicidir.

Bugün, böyle bir odağın, devrimci muhalefet güçlerinin ortak çabaları ile yaratılması hem gerekli hem mümkündür.

Haydi, oyunu bitirelim!

MUZAFFER ARSLAN

Çılgın Proje

Son yolsuzluk operasyonu ile, hükümetin bırakın on yılı, onlarca yıl boyunca anılacak olan 'çılgın proje'si patladı.

Ekonomik krizleri; ayakta kutularına, evdeki kasalara istiflenen, adı kara kendi yeşil dolarları piyasaya sürerek 'teğet geçirmek' yüzünün en çılgın projesi değilse nedir? Ki bu hükümet 'süper'den başlayıp 'mega'ya ve 'çılgın'a varana dek, lümpenlerin 'Çalsın ama çalışsın' şiarından zerre sapmamıştı. Şimdi çalışsın kısmından, 'çok çalsın'a geçiş yapıldığı anlaşılıyor. İşin içine 'dört adet' bakan ve 'dört adet' oğulları girdi, İran bağlantılı altın kaçakçısı ile TOKİ bağlantılı inşaat kaçakçısı da dahil olunca çılgın proje mahkeme projesine evrildi. Sırada Beyefendi'nin oğlu da olduğu malum...

11 yıl boyunca köpekmiş köyde değneksiz dolaşmanın rehabeti ile cirit oynuyorlardı boş alanlarda.

Halbuki Pir Sultan yüzlerce yıl önce haykırmıştı: "Her ağacın kurdu özünden olur."

Sektörler arası kavga

'Hizmet' sektörü ile 'İnşaat-Maden' sektörü 11 yıl boyunca ittifak halinde çok kirli operasyonlara imza atıp, aynı masada kutlama yapmışlardı. Fakat rantın büyüklüğü, asıl patronun bölgesel dizayn değişimi, 'kardeşler arasına' kara kediyi sokuverdi.

'Hizmet' sektöründe faaliyet yürüten 'The Cemaat' 'İnşaat ve Maden' sektörünün yol düzlemesine operasyonel destek verip karşılığını almada ustalaştı. Fakat asıl patronun öncelikleri değişince sektörler farklı tavırlar geliştirdiler. 'Hizmet'in hoyratlığına bozulan inşaat, tırmaya başladı. Gidişatın sonunda çirak çıkacağını anlayan, 'hizmet'in amiral gemisi dershaneleri gözüne kestirdi. Fakat tepkiler beklentinin çok üstünde çıkınca yan çizmeye başladı. Ama 'hizmet' tüm kirli verilerin elinde olmasının avantajıyla bavulu gösterdi. Nendense bavulu görmesi gerekenler esp gülmeyi seçti. Çünkü kibir tüm gözleri kör etmişti. Çok değil daha dört beş ay öncesindeki 'Emevi caminde namaz kılma' özgüveni hezimette sonuçlanmış ve yerini eziklik ve komplekse bırakırken, zaten kit olan algılar da tamamen kapanmıştı.

İnşaat kendi amiral gemisi TOKİ ve madene hançer saplanacağını aklına bile getiremedi. Döğmeye basıldığında hindi gibi bakmak dışında, lisan sürçmesi, el titremesi, göz seyirmesi ve ürkek bakışlı açıklamalarla, efelelenme sosu gözlerden kaçmadı.

Basının zavallılığı

Basının büyük çoğunluğu, akçeli işlerin göbeğine oturup sahibinin sesine dönüşmüştü. Bu dönüşüm kolay gazetecilik ve yazarlığı da üretmekte gecikmedi. Meslekle uzaktan yakından ilgisi olmayan, tek meziyeti liderlerini

KRAL ÇIPLAK!

'Tayyipsiz AKP' hayalinin fazla seçeneği yok... O da ancak bir 'Ya tutarsa...' projesi olabilir.

yağlayıp övgü sözcüklerine taç giydirmek olan bir tür oluştu. Bunların görevi kararı ak gösterip, gidişatın süttüman olduğuna kitleleri inandırmaktır. Buna en çok muktedirler inandı. Kendi beslemelerine esir olmaları da işin bir başka ironik boyutudur.

Okyanus ötesindeki politika ve strateji değişikliğini algılayamadıkları gibi biatlarına da sadık olmadıkları imajını oluşturdular, adeta seçimle iktidara gelmiş olduklarına inanmaya ve bu ortamı yaratanların uyarılarını görmemeye başladılar. Kolay gazetecilerin pohpohları dışında her şeye kulakları tıkalı gözleri kapalıydı. Gezi bile uyanmalarını sağlamadı. Yedi can ve yüzlerce yaralı ile direnen bir halkın talepleri ile dalga geçecek kadar körleştiklerine tanık olduk. **Çöplük bekçiliği yapması gereken müsveddelerin paçavralarda yazıp çizdikleri yağlama yıkama karalamalarına itibar etmek ancak çapsiz, öngörüsüz bir iktidarın işi olabilirdi, tam da böyle olduklarını ispatladılar.**

Sadece lideri yazıp, övgü düzmeyi gazetecilik diye yutturanlar, bu işin getirisinin çaplarının çok üstünde olduğunu kavramakta gecikmedi. Ezberlenmiş üç beş kelimeyi hap gibi kullanmaktan başka meziyeti olmayanlar, operasyon savcısı gibi talimat yağdırdılar, hatta başka yandaşlara telefon açıp, "Şunun hakkında yaz!" talimatı verdiler. Aralarındaki en büyük rekabet, övgünün dozu konusunda olan bu yazar müsveddeleri kavganın başlamasıyla yaşanan şaşkınlığı fırsata çevirmekte gecikmedi. Hatta öyle ileri gittiler ki, "Risksiz yandaşlık yandaşlık değildir" tarzı yazılar kaleme aldılar. İktidar güçleri arasında tarafgirlik yapmanın adı her şey olabilir ama asla gazetecilik olamaz. Bu kolay gazeteciler tıpkı popüler kültür gibi dönemseldir ve bir süre sonra adlarını kimsenin hatırlamadığı ve hatırlayanlar nezdinde de en itibarsızlar olarak anılacaklardır.

Gerçek gazetecilerin ef püf soruşturmalarla cezaevlerine tıklıldığı, işsiz bırakıldığı ama Tayyip'e övgü ve Fethullah'ın söylediklerini tefsir edenlerin paraya boğulduğu süreç

şimdi kavga ile başka bir mecraya doğru almaktadır. Dün ortak iftira düzüyorlardı, bugün aynı çamuru birbirlerinin üzerine atıyorlar. Aynı çapsizliğin ürünü olan bu insan müsveddelerinin iftira konusunda da sınırlarının olmadığını görüyoruz.

Sonuç olarak

Bu hengamenin arasında gerçekte olan şudur: **Tayyip kendini iktidara getirenler tarafından ipi çekilmiş bir eski başbakanıdır artık ve Cemaat onu iktidara getiren güçle ittifakını sürdürmektedir.** Önümüzdeki süreç bir iktidar değişimini zorunlu kılmaktadır. **Tayyipsiz bir iktidar, Gül'lü AKP; o olmazsa, Sangül'lü CHP'dir.** Öncelikle yerel seçimlerde, İstanbul ve Ankara AKP'den alınacaktır. Kılıçdaroğlu'nun ABD gezisi, dönüşü akabinde patlayan rögar, Cumhurbaşkanı'nın sessizliği, ortada olmayışı, ABD büyükelçisinin CHP genel Başkanı ile görüşmesi, vs. Yine ABD ile İran'ın yakınlaşması sonucu ülkeye 80 milyar dolara yakın kara para soktuğu iddia edilen İranlı bir kaçakçının belgeli olarak ifşa edilmesi, tesadüf değildir. Yani kral çıplaktır. Muktedirler hangi manevraya gireirse girsın bu lağımdan taşan kirden pislikten kurtulamayacaktır.

Bu dandik kavgada emekçi seçenек ikisini de başımızdan def etmektir. Çünkü iki yanlıştan bir doğru çıkmamaktadır.

Emekçi seçenек için, devrimcilerin birlikte mücadelesi kaçınılmazdır.

Not 1: "Mülkiyet hırsızlıktır." Proudhon

Not 2: "Modern devletin yönetimi tüm burjuvazinin ortak işlerini yöneten bir komiteden başka bir şey değildir." Karl Marx

Not 3: Gezi kalkışması yeniden ve defalarca yeniden incelenip tartışmalıdır. Geleceğin nüvesi bizzat Gezi'nin içindedir. Gezi bu anlamda salt bir kendiliğinden kalkışma değil, aynı zamanda 'komün' kurabilen, halk forumu oluşturabilen bir taban yönetimidir. Her kesimi ortak paydada buluşturduğu için tutkaldır. Gezi 21.Yüzyılın küresel dünyasında küresel mücadeleye yerel bir katkıdır.

YAVUZ ALOĞAN

Devrimciler her şart altında mücadeleyi sürdürebileceklerine inanırlar. İçinde bulundukları siyasi ortam, mensup oldukları parti ya da hareket saldırıya uğrayıp ağır yenilgiler alsa da varlığını sürdürenlerin bir şekilde tertiplenip yola devam edeceğine olan inanç, devrimci olmanın koşullarından biridir.

Yakın geçmişe baktığımızda, ülkemizdeki devrimci hareketlerin iki kez; birincisi 1972-1974, ikincisi 1980-1986'da olmak üzere tamamen dağıldığını, yeni başlangıçların geçmişten bir tür kopuşla mümkün olabildiğini görürüz. Sloganlar aynı kalsa da, hareketlerin pragmatik yapısı önemli ölçüde değişmiştir.

1963-1972 ile 1974-1980 dönemlerinde sol düşüncenin hegemonik bir ağırlığı, saygınlığı vardı. İdeolojik bakımdan üstün ve yaygındı; emperyalizme bağımlı devletle organik ilişki içinde olan her türlü sağ görüş karşısında sarsılmaz bir özgüvene sahipti.

Bu dönemleri izleyen kesinti ve gerilemeler hep kaba polis gücüyle, birincisinde sıkıyönetim, ikincisinde askeri diktatörlük altında gerçekleşti. Her iki dönemde de sosyalizmin küresel çapta bölünmüş yapısı, sosyalist solun bir cephe halinde örgütlenmesini engellemiştir. Sosyal demokrat düşünce ve örgüt yapısı ise özellikle 1977'den sonra kendi dışında kalan solun tasfiyesi, en azından kendi saflarından uzak tutulması için uğraşmıştır.

Günümüzde durum farklıdır: **Sosyalist sol fiziki bir baskıya değil, toplumun büyük kesimini kapsayan dinci gericiliğe, zengin ve popüler bir söylem içeriğine sahip olan İslami bir ideolojinin hegemonik baskısına maruzdur.** Sosyalist solun etkinlik alanı neredeyse kendi varlık alanına kadar daralmıştır. Üstelik, bu daralan alanda sosyalist solun Alevilik ve Kemalizm gibi, mütefak olarak değer taşımakla birlikte, özünde Marksist materyalizme yabancı olan dini ve milliyetçi unsurlarla karışmış olduğu da bir gerçektir. Bunların, halk kitleleri nezdinde; laisizm, anti-emperyalizm, ulusal kurtuluşçuluk bağlamında sembolik değerleri çok büyüktür, ancak sosyalistler saygıda kusur etmemekle birlikte kendilerini bunlarla telif edip tanımlayamazlar.

Faşizm ya da iç savaş gibi kritik anlarda, mevcut bütün güçlerin birleştirilmesi sosyalistlerin gündemine girmiştir. Tarihte başarılı ve başarısız pek çok örneği vardır. Bunların içinde en belirgin dersler, İspanya'da 1936-1939, Almanya'da ise özellikle 1928-1933 arasında yaşananlardan çıkarılabilir. Bu dönemlere ilişkin çok değerli kaynaklara sahibiz. Mesela, Aydın Emec'in çevirdiği, Pierre Broue ve Emile Temmime'in *İspanya İç Savaşı* -her nasılsa! *Hürriyet Yayınları*, 1976); gene, benim çevirdiğim, Ronald Fraser'ın *İspanya'nın*

Kanı, İç Savaş Deneyimi (Belge, 1995), bütün olayları ve taraflarıyla cephe ve iç savaş dinamiklerini objektif ölçülerle anlatan çok değerli kitaplardır.

Fakat İtalyan, İspanyol ve Alman faşizmi hakkında, gene tarihsel olaylardan hareketle neredeyse günü gününe yazılan en kapsamlı ve derinlikli Marksist analizi Troçki'nin kitaplarında bulabiliriz. Özellikle, *Faşizme Karşı Mücadele* (ilk bs. *Köz*, 1977, çev. Orhan Dilber-Orhan Koçak) önemlidir. Bu kitabı, özellikle sosyalist solda geçmişte çok fazla okunan Dimitrov'un *Faşizme Karşı Birleşik Cephe* adlı kitabıyla birlikte okumak çok öğretici olacaktır. Aynı yazarın İspanyol İç Savaşı hakkında yazdığı kitap da önemlidir; ancak Alman ve Rus Marksizmi Akdeniz kültürüne biraz yabancı olduğu için ve o sırada Troçki'nin POUM ile Izquierda Comunista çekişmesine müdahale çabaları yüzünden, birincisi kadar net bir Marksist analiz içermez.

Yemek tarifi arar gibi kitaplarda reçete bulup AKP faşizmine ve muhtemel bir iç savaşa karşı cephe önerisinde bulunamayız elbette. Kaldı ki yukarıda belirttiğimiz tarihi örneklerde, hareket halinde ve partiler, sendikalar içinde örgütlü muazzam işçi kitlelerinin fiili mücadelesi Marksist analizlerin temelini oluşturmuştur.

Ancak Türkiye'deki sosyalist solun bütün kesimlerinin, yaklaşan fiziki ve sürmekte olan ideolojik saldırıyı göğüslemek, işçi sınıfına ulaşmak için bir tür cepheleşmenin kaçınılmaz olduğunu derinlemesine kavradığından da kuşku duymayız. Burada önemli olan, **dini/emperyalist ideolojik saldırıya karşı birlikte hareket etme gereğini** kavramaktır. 1971 ya da 1980'deki gibi fiziki baskılar dağıtıcı olabilir, ancak öldürücü değildir; oysa sürekli ve kitlesel bir ideolojik baskı/hegemonya, örnekleri Ortadoğu ülkelerinde görülen türden bir kuşatmayı, giderek yok oluşu beraberinde getirecektir.

Devletin kurumlarını ele geçiren kitleselleşmiş faşizm ortamında derdinizi anlatamazsınız. Öyle bir an gelir ki kitle

iletişim araçları sizi nasıl tanıtırslarsa halkın gözünde öyle olursunuz. Dikkat edelim, yandaş medya hiçbir fark gözetmeden sosyalist solun tamamına 'terörist' deme eğiliminde. Bir keresinde Adapazarı'nda, ölüm yıldönümünde Mahir Çayan posteri yapıştıran gençlere kalabalık bir kitle saldırmıştı; çünkü resimdeki kişiyi Öcalan sanmışlardı. Beni çok etkileyen bir olaydır. Tanımıyorlar. 1980'de doğanlar bugün 33 yaşında. **Haziran Ayaklanması'na katılan kitleler dışında, hızla derinleşen ideolojik bir gericilik istilasına ve kitlesel bir bellek kaybına maruz bulunmaktayız.**

Yukarıdan kuruluş

Gericici siyasi yapılar tam bir hegemonya kurup, devletin tamamını ele geçirdikleri zaman her şey çok farklı olabilir. Bu yüzden sosyalist solun bir cephe halinde mücadele ederek Haziran Ayaklanması'nı sürdürmesi gerekir. **Cephe aşağıdan değil yukarıdan kurulur.** Parti kongrelerinde ve her türlü oluşumda aşağıdan ('taban'dan) tartışa tartışa yukarıya doğru fikir oluşturma çabaları, tantana yaratıp rüzgâr estirmesine rağmen, yakın geçmişte hep gereksiz bir enerji ve zaman kaybına, dağılmaya neden olmuştur. Zaten her şey yukarıdan ya da yukarılardan kararlaştırılmıştır yakın ve uzak geçmişte. Bugün de öyledir. **Gösteri yapmaya gerek yok. Cephe var olan hareketler tarafından özellikle yukarıdan kurulur.**

Siyasi partilerin, sendikaların, hareketlerin temsilcileri süresiz görüşerek cephenin hedeflerini ve çalışma yöntemlerini; üye sayıları, iletişim imkânları, deneyimleri, kadro yapıları vb. farklı olan mütefaklerin ortak hedef için birlikte mücadele ederken birbirlerinin ayağına basmamak için ne yapacaklarını, cephenin kolektif yönetiminin nasıl oluşup işleyeceğini saptarlar, yazılı bir protokole bağlarlar ve bir bildirgeyle açıklarlar. **Bir Cumartesi günün basın açıklaması, ertesi gün bir miting yapılır ve cephe faaliyete geçer. Budur...**

Bu türden cephe müzakerelerinde, partilerin/hareketlerin gelmişleri geçmişleri,

ideolojik/politik yanlışları/doğruları, hataları/sevapları vs. tartışılmaz. Sadece hedef, yöntem, imkânların paylaşımı, çalışma tarzı, hangi illerde nasıl örgütlenileceği vs. karara bağlanır. Sosyalistlerin cephesi, teknik ve örgütsel; hedeflere, yöntemlere, işleyişe ilişkin bir süreçtir. Kendisini oyların parayla satın alındığı, kliental, Amerikanvari seçim ortamlarının karşısında konumlandırır. Türkiye'de burjuva anlamda bile bir 'demokrasi' yoktur ve seçim yasası radikal bir değişikliğe uğramadığı sürece de olmayacaktır. Bunu halka anlatmak sosyalistlerin değilse kimin görevidir? **Seçim tiyatrolarında rol almanın hiçbir faydası yoktur; sistemin sahte meşruiyetini güçlendirmeye yarar.**

Sosyalistlerin cephesi kurulduktan sonra herkesle, mevcut iktidara muhalif bütün unsurlarla, sosyal demokratlarla, Kemalistlerle, ilerici dindarlarla, AKP'ye muhalif askerlerle, sendika kurmak isteyen polislerle; ortak düşmana, emperyalizme ve gericiliğe, her türlü etnik ve mezhebi kimlik siyasetine karşı her türlü ittifak kurulabilir. Doğada, toplumda ve siyasette hiçbir şey saf haliyle mevcut değildir. Karargâha kendi bayrağını dikmişseniz, hedefe yönelik herhangi bir ittifaktan çekinmeniz için hiçbir sebep yoktur.

Sosyalist solun bütün gruplarının acil bir cephe ihtiyacı duydukları kesindir (bizim gördüğümüzü herkes görüyor). Burada en çok itilen söz, "Diğerleri yanaşmıyor," sözüdür. Bunun ardından, siyasi mücadele cephesi mantığına ters düşen, "Madem öyle, biz de kendi cephemizi kurarız," düşüncesi gelmektedir. Bireylerden oluşan bir cephe; başka deyişle üye yazım kampanyası ya da sempatanlarla temas kurma çabasıyla gerçekleştirilen birliktelikler 'cephe' kavramıyla tanımlanamaz; öte yanda, hiç olmayacak saççı gruplar ve figürlerle cephe kurmanın bir koşulu olarak sosyalizmden vazgeçmiş gibi görünmek de ileriki evrelerde kendisini sosyalist olarak tanımlayan pek çok genç insanı zor durumda bırakacaktır. Herkes ayrı bir cephe kurup birbirine karşı cepheleşirse, yakın tarihte iki kez trajedi olan şey çok gülünç bir komedi olacak ve ancak mizahı yapılabilecektir.

Her grubun kendi cephesini kurması toplumda hiçbir fark yaratmaz. Burada 'cephe' kavramının, tıpkı 'genel grev' kavramı gibi anlamsızlaştığını görürüz. Türkiye'nin tarihinde gerçek bir genel grev yok. Fakat çok sık 'genel grev' ilan eden ya da genel grev tehdidinde bulunan sendikalar var. Üye sayısı hızla eriyen kıyırık sendikanın, örgütünü genişletip güçlendirecek yerde, sokağa çıkıp, "Emekten gelen gücümüz...", "Genel grev yaparız!" diye tehditler savurması, önceleri belki hükümetleri ve burjuvaziyi güldürüyordu; ama şimdi duyulmuyor bile.

'Cephe' kavramını da bu hale getirmemek lazım.

SOKAKLARIN ÇAĞRISI: BİRLEŞ

HAKAN GÜLSEVEN

Arjantin'de 2013 seçimleri devrimci sol açısından büyük bir başarıyla sonuçlandı. 1 milyon 200 bin civarında oy alan 'Solun ve İşçilerin Cephesi', ulusal düzeyde dört, bölgesel düzeyde altı milletvekilliği ve bir senatörlük kazandı. 'Solun ve İşçilerin Cephesi'ni 'Troçkist' tabir edilen parti ve örgütler oluşturuyor; Uluslararası İşçi Birliği – Dördüncü Enternasyonal'in Arjantin partisi PSTU da bu cephede yer alıyor...

Devrimci solun Arjantin'deki bu başarısı Türkiye'de pek yankı bulmadı. Oysa söz konusu seçimler çok önemli bazı dersler içeriyor...

Hemen belirtmek gerekir, Arjantin'de sosyalist hareketin militan sayısı Türkiye'dekinden fazla değil. Hatta Türkiye'de kendini sosyalist solda tanımlayanların toplam militan sayısının, Arjantin'dekinden daha fazla olduğu kanaatindeyim.

Peki seçimlerdeki başarının sırrı ne?

Birincisi, Arjantin seçim sistemi Türkiye'dekine oranla çok daha demokratik. Böylelikle devrimci sol yerel meclislere, kent yönetimlerine kendi temsilcilerini gönderme konusunda çok daha avantajlı. (Elbette bu avantaj devrimci yapılar açısından bir dezavantaja da dönüşebiliyor. Meclislere, kent yönetimlerine seçilen pek çok devrimcinin, elde ettikleri mevkilerin etkisiyle yozlaştığını, devrimci partilerin ufuklarını seçimlerle sınırlamaya başladığını, devlette kurulan parasal ilişkilerin partilerin devrimciliğini aşındırdığını söylemek mümkün.)

Öte taraftan, Arjantin'deki seçim başarısını sadece seçim sisteminin sunduğu imkanlara bağlamak doğru olmaz. Arjantin devrimci solu, işçi sınıfı siyaseti yapıyor ve bunun kanalları mevcut. Ülkedeki işçilerin yarısı sendikalarda örgütlü. Ve bu sendikaların önemli kısmı, diktatörlük dönemlerini de içeren köklü mücadele deneyimlerine sahip. Latin Amerika'nın çok önemli bir bölümü gibi Arjantin de, kıtayı saran diktatörlükler dalgasından işçi mücadeleleriyle çıktı. Böylelikle belli bir sınıf bilinci ve direnci oluştu.

Bugün devrimciler kimi sendikalara liderlik ediyor, sendika yönetimlerinde bulunmasalar bile, tabanda muhalefet örgütleyerek yönetimler üzerinde basınç oluşturabiliyorlar. İşçi sınıfının örgütlü olması ve bu örgütlülüğün

içinde yürütülen sınıf siyaseti devrimci solu toplumun ve günlük hayatın önemli bir parçası haline getiriyor.

Ya Türkiye?

Oysa Türkiye'de ne örgütlü bir işçi sınıfından, ne de bir işçi sınıfı siyasetinden söz etmek mümkün. Bunun nesnel ve öznel nedenleri var. Nesnel olandan başlayalım...

12 Eylül askeri darbesi 'geç gelmiş' bir darbedir. Haliyle darbeden çıkış süreci de gecikmiştir ve bu süreçte işçi sınıfı mücadelelerle öne atılacakken, Doğu Bloku çökmüştür. Sınıf hareketi ve elbette Türkiye devrimci solu, darbeden çıkış sürecinin henüz başlarında bu çöküntünün altında kalmıştır. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'na olan coğrafi yakınlık, çöküntünün ağırlığını artırmıştır. Halk, Sovyetler'deki bürokratik rejimin yarattığı ucubenin sonuçlarını bizzat kendi deneyimiyle hissetmiştir.

Öznel nedenlerin de hiç yabana atılmaması lazım. Darbe öncesinde özellikle TİP-TKP gibi Sovyetler Birliği'ni 'Kâbe' belleyen ekiplerin sendikalarda en örgütlü ekipler olduğunu ve bunların darbeye direnmek yerine tam bir teslimiyete girdiğini hatırlayalım. Bir bütün olarak Türkiye solunun darbeye direnemediğini, bunun emekçi kesimlerde, yoksul halk yığınlarında büyük bir yılgınlık yarattığını da ekleyelim...

Militan 'out', aktivist 'in'...

Bugün Türkiye'de işçi sınıfı neredeyse tamamen örgütsüz. Solun bastırıldığı ve her türden gericiğin dizginlerinden boşaldığı

bir atmosferde, sendikasılaştırma saldırısı büyük ölçüde başarı sağladı, bir taraftan da faşist ve dinci akımlar işçi sınıfını parçalamayı başardı. Bugün faşistlerin ve dincilerin yönetiminde olduğu sendikalar, hatta konfederasyonlar var. Geri kalanı ise hem sayıca az bir işçi kesimini temsil ediyor,

hem de büyük ölçüde taşlaşmış bürokratik yönetimlerce kontrol ediliyor.

Devrimci sol, mevcut sınıf örgütleri aracılığıyla siyaset yapmak şöyle dursun, sendikaların kapısından bile giremiyor.

Bu durumda, kime siyaset ürettiği belli olmayan, daha ziyade birbirine laf söyleyen, birbiriyle 'devrimcilik yarıştıran', böylelikle sınırlı bir gençlik kesimini ancak cezbeden ama o kesim üzerinde de büyük ölçüde 'bozucu' rol oynayan bir sosyalist toplamdan söz edersek haksızlık etmiş olmayız. Bu gerçeklik, Kürt hareketinin belirleyici ağırlığıyla birleştiğinde, kendini -olumlu ya da olumsuz- Kürt hareketine göre tanımlayan ama

Çürüyen patron devletinin gazına, TOMA'sına karşı sokaklarda bedenle gençler, emekçiler, yoksullar, sosyalist soldan güçlü bir adım atmasını bir devrimci cephenin yaratılması yönündedir. Bu tarihsel gör

hayata devrimci tarzda müdahale edemeyen, 'Araf'ta bir varlığa dönüşüyor. Böylelikle, sol-liberal kesimlerin pompaladığı kimlik siyaseti kendine geniş bir alan buluyor, 'muhalif olmak' düzen sınırlarına geriliyor. 'Militan' gözden kayboluyor; burjuvaziyi devirmek için değil, günlük yaşamını düzenlemek için koşuşturan 'aktivist' görünür hale geliyor. Her çeşit yozlaşma devrimci hareketi zehirliyor...

Muhteşem örgütsüzlük!

Haziran Ayaklanması bir ölçüde Türkiye sosyalist solu kendine getirdi, hayatta yeniden hakiki bir bağ kurmasını sağladı. Hepimiz sokaklara döküldük, çoğumuz haddimizi bilerek elimizden geleni yapmaya çalıştık. Ve hepimiz kendi güçsüzlüğümüzü gördük. Güçsüzlüğümüz, işçi sınıfının örgütsüzlüğünden kaynaklanıyordu. Ayaklanmanın işçi sınıfıyla buluşamamasının en önemli sebebi de buydu. Yüz binlerce emekçi sokaklara aksa da, bunu örgütleri aracılığıyla yapamadıkları için, barikatların yanına grevler eklenemediği için hareket güdük kaldı ve geri çekildi.

CHP yerel seçimlerde halkın karşısına Mustafa Sarıgül ya da MHP artığı Mansur Yavaş'la çıkabilme cüretini işte bu 'muhteşem

örgütsüzlük'ten alıyor... Göz boyamaya bile ihtiyaç duymuyorlar...

Kestirme yol arayışı

1990'lar ve 2000'lerde solumuz, kitlesel etkiye ulaşmak için hep 'sihirli formüller' arayıp durdu. Projeler icat ettiler; medyatik simaları, popüler 'aydın'ları o projelere katarak, onları öne çıkararak kitleselleşme sorununun çözülebileceğini düşündüler. Oysa o medyatik simalar, popüler 'aydın'lar devrimci falan değildi; hep kendilerine çalıştılar, kendilerini cılaladılar... Ve devlete tek taş bile atmamış bu unsurlar, 'başçavuş'ların işkence ettiği devrimcilere 'başçavuşun solcusu' lakabını takacak kadar küstahlaştılar. Üstelik burjuva medyasının da pohpohlamasıyla, artık 'sol aydın' denince genç kuşakların aklına ilk onlar geliyorlar...

Devrimci birikimimiz, bir daha bu tür 'takviye'lere iltifat etmemelidir. Konunun muhatapları kimse, bizzat öne çıkmalı ve mücadelenin sahibi olmalıdır.

Acı ama gerçek, kitleselleşmenin sihirli bir formülü yok. Üstelik, bir başka acı gerçek, devrimci hareket her zaman kitlesel olmak zorunda değildir... Kitlesel etki sağlamanın yolu, kendimizle birlikte işçi sınıfını,

Arjantin, PSTU

BİRLEŞİK DEVRİMCİ CEPHE!

denlerini ortaya koyarak kavga veren
ını bekliyor. Sokakların çağrısı, birleşik
görev yerine getirilmelidir.

geleceğe ertelemeyi öngörür. Dolayısıyla, işçi sınıfının bağımsız bir politik güç olarak siyaset sahnesine çıkmasını öngören kesimler açısından kabul edilemez. 1936'da Fransız Komünist Partisi Halk Cephesi'ndeki koalisyon ortaklarıyla arasını bozmamak, Fransa ile Sovyetler Birliği arasındaki dostluk anlaşmasına zarar vermemek için genel grevi bastırıldığında beri, halk cephelerinin ipliği pazara çıkmıştır. Son dönemde Latin Amerika'da sol gösterip sağ vuran Halk Cephesi türünden hükümetler, geleneğin değişmediğini göstermektedir.

Öte yandan, Türkiye'de bir 'işçi cephesi' yaratmanın koşulları yok. Çünkü güçlü işçi örgütleri, kitle etkisine sahip işçi partileri yok. Bu durumda, -adına ne dersiniz deyin- özgün bir 'birleşik devrimci cephe' yaratılabilir, hatta yaratılmalıdır. 'Eylem birliği'ni aşan böylesi bir cephe bugün için ön açıcı olacaktır.

Cephe dediğimiz şey, 'bireylere çağrı' yapılarak inşa edilemez. Tek tek insanlara gidip "Elinizi tutabilir miyim?" diye soramayız. Cephe, örgütler, kurumlar, müesseseler arasında, onları belli bir hedef doğrultusunda bir araya getirerek kurulur. Türkiye'de bu türden bir cephenin muhatapları az-çok bellidir. Sektör olmayan, makul sol parti ve gruplar, hâlâ AKP'nin eline geçmemiş olan sendikalar, katılımı anlamlı olacak kitle örgütleri 'birleşik devrimci cephe'nin unsurları olabilir.

Böylesi bir cephe, az sayıda, anlaşılır, net ve her şeyden önemlisi gerçekçi politik ve pratik hedefler belirlemelidir. Bu hedefleri yaşama geçirmek için, hep birlikte, o cephe çerçevesinde saha çalışmasına başlayabiliriz.

Bugün AKP'nin bizim eylemlerimizle devrilmesi, bir Amerikancı sürecin duruma hakim olmasıyla karşılaştırıldığında, büyük bir avantaj sağlayacaktır. Bunun için birlikte hareket etmek elzemdir. Ama konu bununla sınırlı değildir; uzun vadeli düşünmeliyiz. Sihirli formüller olduğuna inanmıyorsak, işimiz uzundur. 'Emek-yoğun' ve emekçileri esas alan bir çalışma yapmazsak, sınıf siyaseti için işçileri örgütlemeye işini birlikte omuzlamazsak, her başarı geçici olacaktır.

Öte yandan, gençlik hızla mücadeleye atıldı, atılıyor. Sosyalist sol olarak, gençliğimizi ayırıştırır bir rol oynuyoruz, gençliğimizi birleştirmeliyiz. Devrimci Gençlik, üzerindeki isim kavgaları bitip de, bu cephenin gençlikteki yansımasının ismi neden olmasın? Türkiye devrimci hareketinin çıktığı yerdir, yine özüne dönebilir.

Türkiye'nin devrimci birikimince oluşturulacak bir cephe, seçime endekli olmamalıdır. Belirlenen politik ve pratik hedefler doğrultusunda, emekçi kesimleri mücadeleler etrafında bir araya getirmeyi, her

mücadeleden işçi örgütleri yaratarak çıkmayı esas almalıdır.

Bugünün koşullarında sosyalistlerin seçimlere girmesi ve buradan milletvekilliği kazanması, kendi faaliyetlerinin bir sonucu değil. Kürt hareketinin desteğini almayan bir seçim başarısı imkansız. Kürt hareketinin desteği, sosyalistlerin Kürt hareketinin gündemine tabi olmasını beraberinde getiriyor. Oysa Kürt hareketi de 'çok sınıflı' bir yapıya sahip. Sosyalistler, Kürtlerin ezilmişliğine, devletin baskılarına karşı durmakla beraber, Türkiye işçi sınıfının ve yoksulların müstakil gündemini oluşturabilmeli, o gündem etrafında mücadeleler örgütleyebilmelidir. Kürt hareketine tabi olan ve Türkiye'de gerçek bir toplumsal etkisi bulunmayan bir sosyalist solun, demokratik haklar ve özgürlükler için mücadele eden Kürtlere de bir faydası olmayacağı açıktır.

Seçim ve adaylar meselesi, Kürt hareketinin desteğinden bağımsız olarak, sosyalistlerin kendi mücadelelerinin olgunlaştığı durumlarda düşünülecekse düşünüldür. Politik ve pratik hedefler belirlenirken de, Türkiye işçi sınıfının ihtiyaçları esas alınmalıdır.

Ve birleşik bir devrimci cephe, hiç kuşkusuz, emperyalizmin siyasetlerinin tam karşısına konumlanmalıdır. Türkiye'de derin kökleri olan antiemperyalist bilinci yeniden canlandırma ve işçi sınıfını bu yönde harekete geçirmelidir...

Çok 'özel' anlar...

Çok 'özel' bir dönemden geçtiğimiz sanırım herkesin malumu. Büyük altüst oluşlar yaşıyoruz. Kendi adımıza, AKP ile 'Cemaat' denen örgütlenme arasındaki çatlağı, CHP'nin ABD tarafından yeniden 'dizayn edildiğini' çok önceden gördük ve RED sayfalarında bu konuda önemli analizlere yer verdik. Bugün geline nokta ise, denklemlerin hızla değiştiğini, yakın gelecekte büyük çatışmaların yaşanabileceğini öngörüyoruz. Bölgemizde, özellikle de Irak ve Suriye'de yaşanan kanlı hesaplaşmaların AKP kadroları marifetiyle

Türkiye'yi de etkisi altına alma ihtimalini yabana atmamak gerekir. AKP'nin duruma hakim olması kadar, ABD-Cemaat ikilisinin Yeni CHP'yi de yanlarına katarak mevcut pislik çarkını yeniden üretmek devam ettirmesidir.

Uzun lafın kısıası, bu çok 'özel' dönemde, devrimci solun siyaset dışında kalması tüm bir ülkenin geleceğine mal olabilir. Önümüzde duran berbat tabloya rağmen umut verici olan, omuzlarımızdaki sorumluluğun farkında olan kesimlerin bulunmasıdır.

Devrimci bir cephe hızla oluşturulmalıdır. Yoksul halkımız devrimcilerin birleşik gücüyle bir yeniden diriliş yaşamaya başlamalıdır...

Ağa takılanlar...

Egemen Bağış ne yedi, ne kadar yedi, ona mı bakılıyor? AKP yolsuzluk önlemi olarak bu tür yöntemler mi uygulamaya başladı? Ne yapılıyor?

Sürpriz misafir

ESKİ ABD'Lİ DİPLOMATLA YEMEK

■ Sarıgül, CHP üyeliği kartına aldığı günün akşamı İstanbul'da bir balıkçıda, eski ABD'li diplomat Richard Murphy ile buluştu. Murphy halen Middle East Centre adlı düşünce kuruluşunda yönetici. ► **Patma ARSU** ► 26

Mustafa Sarıgül sürekli bir 'görüşme' halinde! Geçenlerde Rasim Ozan Kütahyalı ile ele ele, diz dize muhabbet ediyordu, ardından Amerikalılarla fazla samimi oldu. Aktif, dinamik, heyecanlı!

Muammer Güler öğrencilik döneminde damacanayla şarap içiyormuş... Kim bilir, kasada sakladığı kıymetli şarapları vardır belki... Hakikaten, kim bilir...

AKP ve Tayyip yolcu ama...

OSMAN TİFTİKÇİ

1990'ların başında trafik kazası geçirip komaya giren ve bir mucize sonucu 2013 yılında gözünü açan solcu bir arkadaş için bugün en şaşırtıcı olacak şey belki de Kemalizmle ilgili sol içinde yürüten heyecanlı tartışmadır.

Gülen Cemaati ile AKP arasında yaşanan çatışma devam ediyor. Bu çatışma iki kişi ya da çevre arasında değil temelde iki sermaye grubu arasındadır. Bu çatışma yeni değildir. Kökleri Gülen Cemaati'nin oluşumuna 1990'lı yıllara kadar dayanır. Devlet o dönemde geleneksel cemaatleri geriletmeye çalışırken Gülen Hareketi'ni de kullanmıştı. Bu süreçte T. Erdoğan ve A. Gül çevresi, eski arkadaşlarına, hocalarına ihanet eden, emperyalizmle, Yahudi lobileriyle birlikte çalışan kişiler durumundaydı. Doğal olarak AKP ve Gülen örgütlenmesi başlangıçta gayet uyumlu bir işbirliği içindeydi.

Geleneksel cemaatler, örneğin İskenderpaşa, İsmailağa, Süleymancılar ve Milli Görüşçüler AKP kurulduğunda hem AKP'ye hem de Gülen'e tavrı almışlardı. Ama sonradan T. Erdoğan bütün İslami çevre ve hareketleri kendi etrafında birleştirmeyi başaramadı. Devrimci Müslümanlar, Antikapitalist Müslümanlar gibi bazı küçük gruplar dışındaki bütün İslami kesim AKP etrafında kenetlendi. Aralık ayı başında 97 İslami 'Sivil Toplum Kuruluşu' AKP'yi destekleyen açıklama yaptı. Bunlar içinde bütün cemaatlerin kurumlarının yanı sıra MÜSİAD ve Hak-

İş de vardı. İslami sermaye kesimleri Gezi olayları sırasında da topluca Tayyip'in yanında saf tutmuşlardı. İslami kesimi böylesine etrafında toplama başarısını AKP ve Tayyip Erdoğan dışında hiçbir parti ve lider gösterememişti. Bu kenetlenme İslami çevrelerin örneğin 1980'lerde ANAP ve Özal etrafında bir araya gelmeleriyle karşılaştırılmaz. RP ve Erbakan da 1995'te benzeri bir birlik oluşturmuştu ama böyle bir kenetlenme orada da yoktu.

AKP iktidarı 28 Şubat sürecinin ardından geldi ve zamanla İslami sermayeyi daha çok kollayan, hatta onun çıkarlarına öncelik tanıyan bir güce dönüştü. Bu kesim tarihinde görmediği biçimde siyasi iktidarın nimetlerinden yararlandı. Vakıfları, şirketleri olağanüstü bir hızla büyüdü. Toplumun üzerinde bu kesimin ideolojik havası esmeye başladı. Hatta bu İslami kesim kendini toplumu istediği biçimde dizayn

edecek güçte görmeye başladı. Ülke içinde geleneksel işbirlikçi tekeli sermayeye posta koymaya, dış politikada da bir yandan emperyalizmi memnun ederken diğer yandan emperyal hayaller kurmaya başladı. Sonunda bu politika bir yere gelip tıkanı. Tıkanıklık en çok dış politikada belirdi. İçte ise toplumun en az yarısını kendisinden nefret ettirmiş, dini bölünmüşlükleri ve düşmanlıkları kendi varlık temeli haline getirmiş, Kürtleri karşısına almış, tek adam despotizmi ile ne yapacağı belli olmayan bir yönetime dönüştü. Özetle egemen sınıflar ve emperyalizm açısından AKP'nin son kullanma tarihi geçti.

T. Erdoğan ve İslami sermaye, daha en az 10 yıl tek başına iktidar hesapları yaparken, böyle kaldırılıp atılmak istenince büyük direnç gösterdi. T. Erdoğan, Erbakan gibi uysal davranmadı. Erbakan uysaldı, çünkü arkasında bu kadar oy desteği

yoktu. Ama ondan da önemlisi arkasında bu kadar güçlü bir İslami sermaye kesimi yoktu. T. Erdoğan'ın direnişi aslında İslami sermayenin, yani MÜSİAD'ın, ASKON'un, cemaat vakıf ve holdinglerinin, AKP döneminde aldığı ihalelerle devleşen yeni sermaye kesimlerinin direnişidir. Bunlar ellerine geçmiş ekonomik imkanları ve siyasi iktidarın nimetlerini kolayca bırakmak istemiyorlar. Bu kesimler Gezi direnişinden bu yana AKP'ye açıktan ve bütün güçleriyle destek veriyor.

Gülen Hareketi poliste, yargıda, bürokraside örgütlenmişti. AKP döneminde bütün pis işler Gülen örgütüne gördürüldü. Kürt hareketine karşı yeni kontra faaliyetler, basın, öğrenci gençlik, demokratik hareket, ve genel olarak kendinden olmayan her kesim üzerinde eşine rastlanmamış baskılar, cezalar, yılları bulan tutukluluk halleri bunların marifetleriydi. Gülen teşkilatı şimdi kanlı ellerini en az kendisi kadar kirli ortağının boğazına dolamış durumda.

Gülen hareketinin kadroları yolsuzlukların, kara paraların sözde hesabını soruyorlar. Bakalım kendilerine aynı hesaplar ne zaman sorulacak? Daha 2000'li yılların başlarında Gülen faaliyetlerinin tutarı 26 Milyar doları buluyordu. Dünya çapındaki Gülen faaliyetleri neyle ve nasıl finanse ediliyor, Türkiye'de bu iş nasıl yapılıyor hâlâ belli değil. Gün gelir onu da öğreniriz inşallah.

Bundan sonrası

Var olan, egemen sınıflar arasında bir çatışmadır. Gülen hareketi emperyalizmin ve işbirlikçi tekeli burjuvazinin vurucu

GÜLEN HAREKETİ

Günümüzde "cemaat" denilince akla hemen Gülen örgütlenmesi gelmektedir. Halbuki 1990'lı yılların ikinci yarısına kadar Gülen örgütlenmesi kamuoyunda pek bilinmiyordu. O zamanlar Cemaat denilince akla Süleymancılar, Işıkçılar, Nurcu çevreler, İskenderpaşa, İsmailağa, Erenköy cemaatleri geliyordu.

Bu saydığımız cemaatlerin kökeni tek parti dönemine kadar uzanıyordu. Bunlar aşağıdan yukarı bir tür esnaf örgütlenmeleriydi. 1960'lı yıllardan itibaren Suudi Arabistan gericiliği ve devletle işbirliğinin de yardımıyla iyice gelişmişlerdi. Bu cemaatler Türkiye'deki düzenle ve emperyalizmle belli çelişkilere sahiptiler.

Gülen örgütlenmesi ise bu bahsettiğimiz türde bir cemaat değildi. Gülen örgütlenmesi esas olarak 1990'lı yıllardan itibaren emperyalizm ve devlet eliyle, yukarıdan aşağı bir örgütlenme olarak geliştirildi. Daha öncesinde Gülen örgütlenmesi cemaatlere göre zayıf, İzmir ve çevresiyle sınırlı bir yapılanmaydı. Gülen hareketi liberallerin, TUSİAD'ın, emperyalizmin, burjuva medyanın, ülkücü kitlenin, Türk-İslam sentezcilerinin desteğiyle kısa sürede büyüdü. MİT, uluslararası lobiler, Amerikan Yahudi lobileri Gülen için seferber olmuşlardı. Yani

Gülen örgütlenmesi bildiğimiz cemaatlerden farklı bir oluşuma sahipti. Gülen hareketi bir esnaf hareketi olmadığı gibi, emperyalizme ve Türkiye'deki düzene muhalif hiçbir yanı olmayan, cemaatler gibi aşağıdan yukarı belli bir mücadele sürecinde oluşmamış, tersine yukarıdan aşağı oluşturulmuş bir örgütlenmeydi. 28 Şubat sürecinde cemaatler dağıtılıp, ezilmeye çalışılırken Gülen örgütlenmesinin önu açıldı. Gülen 28 Şubat'ın destekçisiydi.

Gülen örgütlenmesi anlayış olarak da cemaatlerden önemli farklar gösteriyordu. Gülen 12 Eylül cuntası öncesinde cemaatlere mesafeli duruyor, devlet ve orduyla yakın ilişkiler içinde bulunuyor, komünizme karşı mücadele dernekleri içinde çalışıyordu. Gülen 12 Eylül'ü hararetle destekledi ve orduya, askere methiyeler yazdı. Gülen resmi politikadan hiç şaşmadı, hiç muhalif olmadı. Güleni kitlenin her hangi bir sebeple meydana, sokağa çıktığı vaki değildir. Ki zaten Gülen örgütlenmesi kitle örgütlenmesinden çok bir kadro örgütlenmesiydi. Gülen 1980'lerin sonlarına doğru başlayan başörtü eylemleri sırasında cemaatlere verdi veritirdi. Gösteri yapmayı Müslümanlara yakıştıramıyordu. Gülen, çarşafli göstericilerin kadın kılıfına

girmiş erkekler olduğunu iddia ediyordu. Başörtüsü Gülen'e göre teferruattı. Gülen ilk körfez krizinde ABD ve İsrail'in yanında saf tuttu. Diğer cemaatler camilerden çıkıp Irak halkı için gösteriler düzenlerken Gülen, Irak'ın attığı birkaç füzenin öldürdüğü, yaraladığı İsrailliler için üzüldü, "gözlerim tüllendi" diyordu. Gülen Amerikan emperyalizminin onayı ve desteği olmadan dünyada hiçbir işin yapılamayacağına inanıyordu. Ona göre dünyanın dümeninde ABD vardı ve her şeyi kontrol ediyordu. Gülen daha sonra 28 Şubatçılarla birlikte oldu. Mavi Marmara gemisi olayında da Gülen AKP'yi otoriteye karşı gelmekle suçladı.

Gülen hareketinin İslami kavrayışında cemaatler gibi bağınazlıklar yoktu. Gülen Atatürk'e hayrandı, dinler arası diyalogdan yanaydı, laiklikle bir alıp vermediği yoktu. Kılık kıyafet konusunda esnekti.

Özetle Gülen örgütlenmesi emperyalizmi,

Türkiye devletini yani egemen sınıflarını temsil eden bir dini örgütlenme olarak ortaya çıkarıldı ve polis teşkilatında, yargıda, eğitimde önemli bir güç haline getirildi.

Gülen hareketi cemaatlerin tepkisini çeken bir hareketti. Cemaatler, kendileri baskı altında tutulurken Gülen'e yürü ya kulum denilmesine hoş gözle bakıyorlardı. Gülen örgütlenmesi geliştiği her alanda (örneğin eğitim, yurtlar, devlet bürokrasisi, mahalleler, yurt dışı, orta ve küçük boy işletmeler gibi) cemaatleri geriletir, zayıflatıyordu. Cemaatler Gülen örgütlenmesini ideolojik olarak da rakip görüyorlardı. Gülen hareketi cemaatlerin bir kısmı tarafından ılımlı İslam'ın, emperyalizmin bir projesi olarak değerlendiriliyordu. Nurcu Okuyucu cemaati (Yeni Asya çevresi) Gülen'i Nurcu olarak kabul etmiyor, gerçek Nurculuğun gelişimini engellemek için ortaya çıkarıldığını iddia ediyordu.

öncü güçlü olarak savaşmaktadır. Başlangıçta aynı güçlerin desteği ve onayı ile, hazırlığı ile iktidara gelen AKP sonradan tercihini İslami sermayeden yana yapmış, denetimden çıkma eğilimleri göstermiştir. Şimdi ondan bunun hesabı soruluyor.

Emperyalizm ve geleneksel işbirlikçi sermaye sadece AKP ile uğraşmıyor, onun yerine koyacağı alternatifi de hazırlamaya çalışıyor. Bu alternatifi baş aktörü CHP ve Kılıçdaroğlu'dur. CHP'ye de operasyon yapılıyor. CHP bir yandan Gülen hareketinin katkılarıyla, bir yandan da MHP'ileştirilerek yeni bir forma sokuluyor. CHP geçmişin ANAP'ı, yakın geçmişin AKP'si gibi sağ milliyetçi, dinci, muhafazakar güçlerin bir koalisyon partisi haline getiriliyor. Ama en önemli amaç Gezi'de ortaya çıkan yıkıcı ve yeniden yapıcı sol potansiyeli eritmek, dağıtmak. Topluma, "AKP gitsin de nasıl giderse gitsin, hiçbir alternatif mevcut AKP'den daha kötü olamaz" anlayışı pompalanıyor. Böyle bir anlayış son derece tehlikelidir.

1980'lerin sonlarında ANAP ve Özal hanedanlığı şimdikine benzer biçimde toplumun nefretini kazanmıştı. Yapılan seçimlerden SHP-DYP koalisyonu, Çiller-Karayalçın ortaklığı çıktı. Bu koalisyon dönemi, Kürdistan'da binlerce köyün boşaltıldığı, binlerce faili meçhulün yaşandığı, Turan Dursun, Uğur Mumcu gibi cinayetlerin işlendiği, Sivas katliamının, Gazi katliamının gerçekleştiği bir dönem oldu. Yani gelen gideni arattı. Türkiye'nin demokratik güçleri ve Kürt hareketi olarak düzenin yeni alternatifine karşı uyanık olmalıyız.

Emperyalizmin ve düzenin Gezi eylemleriyle kendini dışa vuran sol dalgadan hoşnut olmadığı ortada. Bu sol dalga AKP gibi solun, Alevilerin, Kemalistlerin, Kürtlerin nefretini toplamış bir iktidar gücüyle ezilemiyor, geriletilmiyor. AKP'nin yaptığı her baskı yangına benzin dökülmüş etkisi yaratıyor. Emperyalizm ve devlet hem Türkiye'deki sol dalgayı hem de Kürt hareketi içindeki güçlü sol eğilimi kırabilmek için AKP sopası dışında yeni araçlar arıyor.

Bu süreçte son derece yanlış ve tehlikeli önyargılardan biri de, "Askeri vesayet kırıldı, artık orduyla bir şey yapılamaz" yargısıdır. Gerçek durum bunun tam tersidir. Köy yakan, binlerce insanı faili meçhullerle katleden, cezaevlerinde yüzlerce devrimciyi katleden generaller şimdi nasyonal-sosyalistlerin ve Gülen savcılarının, yargıçlarının sayesinde kahraman oldular. Ordunun yeniden yapılanması tamamlandı. Ordunun çürümüş yanları, felç olmuş istihbarat teşkilatları ve kontrgerilla tamir edildi. Ordunun sistem içindeki konumunda zaten hiçbir değişiklik yok. Ordu yine NATO emrinde yani emperyalist vesayet sürüyor. MGK aynen duruyor. OYAK duruyor. Türkiye silah sanayiini tekelinde tutan ve denetlenmeyen askeri vakıflar aynen duruyor. Özetle 2000'li yılların başı ile karşılaştırıldığında hem halkın gözünde imajını tazelemiş hem de kendi içinde yeniden örgütlenmeyi tamamlamış bir ordu var.

Egemen sınıflar arasındaki çatışmadan, halk için, Kürtler için ve Ortadoğu halkları için olumlu beklentilere girmemizi gerektirecek hiçbir sebep yok. Yapılması gereken AKP'ye karşı Gezi ile sokaklara çıkan güçleri, emperyalizme, İslamcı, ulusalcı her tür faşizme, Kürtler üzerindeki baskılara karşı örgütlemektir.

Gezi hizmeti

Yargı darbesinden sonuç alamayan işbirlikçiler, umutlarını sokağa bağladı. ABD'de hizmet için toplananlar, Gezi'deki örgütleri kıskırtmak için para akıtmaya başladı

Yeni Türkiye'yi hedef alan uluslararası ittifak, kirli yüzünü ABD'de gösterdi. Yükselen Türkiye'ye darbe indirmek için gerçekleştirilen 17 Aralık Operasyonu ve yargı darbesi, Türkiye'yi bir hafta içinde 40 milyar zarara uğrattı.

Operasyonun yarım kalmaması için mücadele veren dış güçler ise Los Angeles'i merkez olarak seçti. Los Angeles'te konuşlanan cemaatin örnekleri, 'Ber lobi faaliyeti' 'uz verdi.' 'nları için hizi' 'yta toplanan yüz' 'ara yeni' 'lendi. Bu fonda' 'te ya' 'rasyonun'

Takvim gazetesi, son dönemde icat ettiği fantastik haberlerle basın tarihine 'en üfürükten gazete' olarak kazanmaya çalışıyor...

Bu işleri en iyi biz yaparız!.. Demiştik!..

ONUR DALAR

Geçtiğimiz günlerde Takvim gazetesinde bir haber çıktı, deliye döndük! Haber uluslararası güçlerin ve özellikle faiz lobisinin AKP iktidarını devirmek için düzenlediği 17 aralık operasyonu ve ardından 27 aralık Taksim provokasyonunun arkasında yatan bir gerçeği ortaya çıkardı. Takvim gazetesi cemaatin Gezi benzeri kitle eylemlerini kıskırtmak için yasadışı örgütlerle temasa geçtiğini söylüyor. Para akıtıyorlarmış sokak gösterilerine katılanlara. Bir fotoğraf da koymuşlar habere, **RED** bayrağı var.

Ne hakkı var kardeşim bu Takvim gazetesinin bizim ekmeğimizle oynamaya, ter ulan bu ter! Provokasyon yapmayı da n'apalım, hırsızlık mı yapalım?! Milletin parasını mı çalalım?! Ne yapalım?!

İstihbarat birimleri ortaya çıkarmış - ne menem bir istihbaratsa bu, işi gücü bizle. Bizle ne uğraşıyorsunuz kardeşim biz kimiz ki?! İstihbarat dediğin, gider, bakan evlatları için o paraları ayak kabı kutularından başka saklayacak yer bulur. Biz habere dediği gibi, **RED**ciler olarak, malum Cemaat'ın Los Angeles'te topladığı paraları alıp sokağa çıkan adamlarız, işimiz bu bizim. İstihbarat yapılacak bir durumumuz yok. Gel, hep o sokakta bulursun bizi.

Tabii son zamanlarda işleri bayağı ilerlettik. Nazar değdi. Mesela Gezi olaylarında Taksim'e girildiği ilk gün Siraselviler tarafından ellerinde **RED** bayrakları ile gözü dönmüş gibi yürüyen adamlar vardı ya hani; işte onlar mesela

taşeronun da taşeronu.

Şöyle oluyor...

Baktık olaylar beklediğimizden büyük, e para da aktıkça akıyor, 'amele pazarı'na yollandık, topladık 20 tane adam, sıkıstırdık ellerine paraları, sonra, "Yürüyün aslan parçaları!" dedik. Ama yukarda Allah var, çocuklar paranın hakkını verdi. Gazdı, tozdu, bana mısın demediler. Adı üstünde, 'amele' adamlar. Her koşulda çalışır bu memleketin ameleli... Hele bir Mustafa vardı... Adam Hilti ile kaldırımları iki dakikada söktü, imansız...

Dediğim gibi bu ülkede hakikaten hırsızlığa, yoksulluğa karşı kılını kıpırdatacak adam kalmadı işte. Parasız olmuyor kardeşim. Herkes İslamcılar gibi cengaver değil ki! Bu adamları devirmek için boşuna komplolar kurmuyorlar, bilek gücüyle alt edemezsiniz bunları.

Hatırlıyorsunuz değil mi 28 şubatta 2 tane tank yürüyünce Erbakan'ın önlerine geçip göğsünü siper ederek haykırışını: "Delikanlıysanız gelin ulan! Ezip geçmezseniz adam değilsiniz! Biz Adnan Mendereslerin, Said Nursilerin çocuklarıyız!" Sonra ne olduysa anlamadık bir komplo sonucu Erbakan iktidarı pisi pisine bıraktı birden.

Böyleleri kalmadı artık, tek Tayyip Erdoğan işte. O da çok cesur adam mesela, 1500 kişilik koruma ordusuyla gezdiğine bakmayın ha. Kefeni yanında geziyor adam. Ben geceleri Suriye'ye gidip savaştığını düşünüyorum, hatta o 27 aralık provokasyon günü etrafa manyak gibi plastik mermi sıkın polislerin arasında da Tayyip Erdoğan karışmış olabilir. Biyonik adam. Futbol oynarken de böylemiş.

Savunmada oynuyormuş, top geçiriyor adam geçirmiyor. Kimileri Rambo Tayyip, kimileri de Yıkılmayan Adam Recep diyorlarmış. Neyse, konu dağılsın...

Özetle Takvim gazetesinin dediği gibi ortada hırsızlık, yolsuzluk falan yok. Bunların hepsi hikaye. Zaten cemaatin komplocu olduğu şimdi akıllarına geldi bütün epilatör artıklarının. Ortada bir şey olmadığı için iş bize yani **RED**cilere düşüyor, oradan buradan para alıp sokağa çıkıp kafamıza kafamıza gaz kapsülleri gelirken, üstümüze plastik mermi ve kimyasal su sıkılırken paranın peşinde koşuyoruz. Doymadık çünkü 6 aydır. Böyle kolay para kazanmak nerede var? İşimize de geliyor yani...

Şimdi... Bize yukarıdaki yazı tarzını kazandıran İlker Arslan ağabeye bir selam çıkıp, kendi tarzına geçeyim...

Takvim gazetesine bu haberinden dolayı şöyle seslenilebilir: Hadi ulan ordan!

Para ile uşaklık yapmak sahibinin sesi olan gazetecilerin işidir. Bunlar alçak ve yalancıdır. Bal gibi ortada, halkın parasını çalanlar ve tezgah kurma işinde pek mahir olanlar, iktidar ve cemaat denen çetedir. Uşakların ve efendilerin tarihi de aslında bundan ibarettir.

Biz ise her zaman başımız dik geldik. O yaptığımız haberi de dostlarla birlikte okurken sadece güldük ve gurur duyduk.

Hiçbir şeyi saklamıyoruz. Evet; tomalarınızın ve polisliniz önünde gururla salladık o bayrakları. Yaptığınız bütün alçaklıkları bir yerde saklıyoruz ve az kaldı önünüze atmamıza. Bu ülkenin emekçileri ile birlikte o sokaklarda daha çok karşınıza çıkacağız ve dar edeceğiz o sokakları size...

Ya kuzgun başa ya devlet leşe

Bu arada, Çiko'nun biraz daha kilo alıp kelleşmesi durumunda Hüseyin Çelik'e çok benzeyeceğine dair kaygılarım var...

HAKAN TABAKAN

Zannederim ki devlet dediğin gizli bir şeydir; sır, esrar, perde, sumen, kapalı kapılar, ardi, ardışık sayılar... Bu sonuncu misali keyfe keder yazdım, yazının devamında bir şeye bağlanmayabilir.

Her şey sırdır devlette canına yandığım ki lüzum üzere sırda kadem basmak için icap eden her bir aparat kendi kurdunu üreten yara gibi peyda olur. Bir de Hüseyin Peyda vardı, Yeşilçam filmlerinin has kötü adamı, galiba rahmet istedi ruhu... Neyse, benim nazarımda filmlerle iç içe olmuş hayatımızda senaryolar da karakterler de gerçektir bu sekansta. Yani baktığım zaman, sadece TV'den bazen gördüğüm Hüseyin Peyda ile sadece TV'den ama sık sık gördüğüm Hüseyin Çelik'in benim gerçeklik algımda hiçbir farkı yok ki.

Hüseyin Peyda, gerekirse o ödemenin iki mermiyle yapılacağını söylerken bir filmin karesinde; Hüseyin Çelik bir başka filmin karesinde, yine acil bir lüzum üzere masumiyet karinesinin unutulmaması gerektiğinden bahseder.

Ne güzel...

Bu arada **Çiko'nun biraz daha kilo alıp kelleşmesi durumunda Hüseyin Çelik'e çok benzeyeceğine dair kaygılarım var.** Bunu Çiko ile paylaştım; kilona ve keline dikkat ol, bıyığını da enteresan bir kütleye dönüştürme sakın, dedim, üç gündür konuşmuyor, sadece meyhaneye gideceğim zaman geliyor benimle... O da bir tavır neticede.

Devletin sırları dökülmez mi?

Ne diyordum? Devlet sırlı bir şeydir, gizli... Futboldan fiestaya, hizmetten hezimete ve sair aleni işlerde bile gizemli bir tecessümdür. **'Şeffaf devlet' sadece bir sıfat tamlamasıdır ve hayalidir.** Böyle düşünmekten kendimi alamıyorum. İhaleler, silah yardımları, altın alım satımı, füzeler, anlaşmalar ve antlaşmalar, komisyonlar, komiteler, bavullar ve işte kutular...

Şöyle birkaç not var Çiko'nun bavalunda:

Diyor ki, 1792 yılının Temmuzunda gizli bir komite kuran Selim III, sadrazama ait tüm yetkileri bu komiteye vermiştir. Böylece sadrazam siyasi ve idari manada işlevsiz kalmıştır. 24 kişiden oluşan bu komite ekonomik, askeri ve siyasi önlemler açısından yetkili bir organ haline gelmiştir.

(Bu organ kelimesinden neden eğreti oluyorum, diye dile geldi Çiko. Bak kelleşmeye başladın ve bıyıkların da şey oldu bile Çiko, dedim, evriliyorsun bir şeye... Şimdilik gitti Çiko.)

'Şeffaf devlet' sadece bir sıfat tamlamasıdır ve hayalidir. İhaleler, silah yardımları, altın alım satımı, füzeler, anlaşmalar ve antlaşmalar, komisyonlar, komiteler, bavullar ve işte kutular...

O sırada savaş koşulları halkı yoksullaştırmıştır ve kıtlık da başlamıştır. İstanbul'da et, sebze, ekmek fiyatları ulaşılabilir bir düzeye çıkmıştır. Buna Osmanlı ordularının Karadeniz'de ve Tuna boylarında yenilgi haberleri de eklenince insanların maneviyatı iyice bozulmuştur. Tam da bu esnada devletin malum aygıt ve örgütlerinin devreye girmesiyle türlü savaş haberleri, yenilgiler, hoş gitmeyen her bir konunun konuşulması bile yasaklanmıştır. Haberlerin yayılmasını önlemek için bir hamle ile kahveler ve benzeri mekânlar kapatılmış, muhtemelen içki zamları filan olmuştur arada, toplu yürüyüşlere, bir araya gelmelere ölüm tehditleriyle karşılık verilmiştir.

Yargısız infaz yöntemiyle; önce savaş haberlerini konuşup yayanlar sonra da sultanı eleştirenler denize atılmıştır. Bir bütçe açığını kapatmak veya ne bileyim, bütçe yaratmak için de kimi paşaların kellelerinin vurulması ve onların servetlerine el konulması da işin bir başka boyutu olarak böylece durur.

Bir tarafta kelleler alınırken diğer tarafta muhteremlerin dillere destan hayatları halk arasında bir huzursuzluğa yol açmış ve halk tüm bu yaşananlara tepkisini İstanbul'u kasıp kavuran yangınlarla göstermiştir. Sene 1792. Halkın tepkisi olan bu yangınlar, yönetici sınıfların bir iç hesaplaşmasına uygun bir gerekçe olarak değerlendirilerek olaylardan Yeniçeri Ağası sorumlu tutulmuş ve 1793'ün Ocak ayında idam edilmiştir.

Böyle bir not düşünülmüş tarihten bir yerden. Tabii bu girizgâh niyetine bile sayılmaz zira konu son derece dalı budaklıdır.

Küçük temaslarla dönelim okuma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

notlarına...

1878'de II. Abdülhamit'in hafiye ağı merkezi devlet sistemini güçlendirmenin en önemli payandası olarak görünür.

Ondan sonra gelen Meşrutiyet ve Cumhuriyet yönetimleri bu nimetten her şeye kadar faydalanmış ve günümüze kadar taşımıştır. Bakınız 12 Eylül'ün ve çok yakın zamanın 'muhrir vatandaş' profilini kullanma eğilimine.

Abdülhamit'in evhamı mı?

Jurnal ve istihbarat sistemi kurma ihtiyacını o zamanlarda sadece Abdülhamit II'nin evhamına bağlamak pek romantik olur, zira devletin kapitalist ilişkilere daha çok dölandığı bir esnada ve meydana kontrol edilmesi gereken o kadar çok unsur vardır ki...

Giz ki en çok yakışandır devlete.

Vatandaşın da herhangi bir giz'e olan ilgisi ancak Mike Hammer polisiyesi izleme düzeyinde olduğu için bu manada hem oğlan hem kız merkezi iradenin avlusunda oturmuşlardır.

Hüseyin Cahit Yalçın o sırada şöyle bir şey der:

"Orta yerde sanki kimliği bilinmez bir umacı, hepimizi yutmaya hazır bir ifrit vardı. O kadar özlemle beklediğimiz özgürlüğümüzü kullanmaya başlarsak kıyamet kopacak gibi bir korku içinde kalıyorduk."

Neyse, aydın korkaklığı hep olmuş anlaşılan, o hisse hak vermekle birlikte...

Şöyle bir başka not: (Suat Parlar'ın *Osmanlı'dan Günümüze Gizli Devlet* kitabından.)

"İkinci Meşrutiyet'in ilanından sonra

zindanlarda, yıllardır ne için yattıklarını bilmeyen sayısız insan bulunmuştur.

Bilgiyi güce ve iktidara dönüştürme yönetim prensibine dayalı bir istihbarat yapısını ülkede Abdülhamit devlet sisteminin yapısına yerleştirmiştir."

Gelip geçenler de bu yapıda dilediği gibi binalar kurmuştur. Şimdiki Müttegallipler Meydan Muhaberesi de bunun bir siluetinden başka ne ki?

Şöyle devam ediyor:

"Görülmemiş bir Müslümanlık propagandası tüm imparatorluğu kaplamıştır. Abdülhamit'in pragmatik İslamcılığı devletin Türk-İslam sentezci çelik çekirdek kadrolarının bugün de yol göstericisidir..."

Abdülhamit'in Hamidiye İslamcılığının kültürel alanda Müslümanlar arasında birleştirici bir etkisi görülmemiştir. Ancak, Abdülhamit'in bu tür bir İslamcılığa sıkı sıkıya sarılması onu toplum nezdinde diğer padişahlardan daha büyük bir sempati ve destek kazanmasını sağlamıştır. Hamidiye İslamcılığı toplumu jurnal sistemi, baskı ve yoksullukla içinden çürüten istibdat düzeninin emniyet supabı olmuştur. Toplumu devletin çelik çekirdeği etrafında örgütleyen bu yapı kitlelerin mutaassıp ruh halini sonuna kadar sömürmüştür. Müslüman hayat ve düşünce tarzının sistemin güvencesi düzleminde halka dayatan istibdat rejimi tam bir zihin polisi yaratmıştır."

Şimdi Çiko burada olsaydı, **katranı kaynatmakla olmaz ki şeker**, halk deyişini mırıldanırdı.

Şahsen şöyle düşünüyorum, diye toparlayayım: **Kökü muhtemelen o Hamidiye İslamcılığına kadar giden bir örgütlenmenin, benzer bir ittifak safında görünen ama menfaat ilişkileri son derece aşikâr olan bir başka suni, kaypak, beberuhi bir yapıya tarihsel bir budama hamlesidir söz konusu olan.**

Hislerim ve fikirlerimle, bu bataklik savaşından bağımsız, sosyalistlerin toplumsal sorumluluklarıyla yeni alternatiflerin aslında çok güçlü bir şekilde var olduğunu izah etme mücadelesinde olmaya devam edecekleri yönündedir doğal olarak.

Hiçbir şeye mecbur değiliz.

Alternatif, güçlü, namuslu ve insani çözüm önerileriyle sosyalizmdir.

Zira zaman, mücadeleye her zaman müsaittir bu meselede.

Tam beni unuttu derken, ya kuzgun başa ya da devlet leşe, diyerek döndü geldi sevgili Çiko; ben yazıyı Melih Cevdet Anday'ın "ardıçlı günleri zaman sanmışım" dizisinden muhteremlerin firavunluğu ölümsüzlük zannetmesine bağlayıp bitireceksen.

Leopard A7+ adı verilen bu tank modeli Afganistan için tasarlanmıştır. O daha bir başlangıçtı ve önümüzdeki on yıllar süresince çıkacak kentsel çatışmalar için ideal bir silah olarak kullanıma hazır. En önemli kullanım alanı işgal edilmiş kentlerdeki kontrol noktalarının güvenliğidir. Ek olarak 'kitlesel şiddet içeren sokak eylemlerini bastırmak' gibi bir işlevi de var.

'KENTLİ' BİR TANK!

SERDAR KAZAK

Tank üreticisi Krauss-Maffei Wegmann, Paris Eurosatory

2010 savunma teknolojisi fuarında yeni bir tank modelinin prototipini sunduğunda Gezi ayaklanmasına üç yıl vardı daha. Sao Paulo'da milyonlar sokağa dökülmemiş, Tayland'da Bulgaristan'da ve daha bir çok ülkede kentli kitleler yönetimlere ecel teri döktürmemişti. Arap baharı başlamamıştı. Libya'da ya da Suriye'de çıkacak iç savaşları hayal eden bile yoktu.

Bütün bu ayaklanma ve iç savaşlarla bir tank modelinin ne ilişkisi var? Elbette ki yok. 'Leopard A7+' adı verilen bu tank modeli bu olayların hiç birinde kullanılmadı. Zaten birincil olarak Afganistan için tasarlanmıştır. O daha bir başlangıçtı ve önümüzdeki on yıllar süresince çıkacak kentsel çatışmalar için ideal bir silah olarak kullanıma hazır.

Wegmann yöneticilerinin politik öngörülerini methetmek gibi bir derdim yok ancak bu adamların gelecekteki çelişkilerinin meydan savaşlarında değil, sokak aralarında ve kent merkezlerinde çözüleceğini iyi görmüş olduklarını teslim etmek zorundayız. Paris'te gururla sundukları Leopard A7+ dünya üzerinde var olan en 'iyi' 'urban tank'tır. (Kentli Tank) Leopard 2 PSO/A7+ diye de anılır. Buradaki PSO kısaltması 'Peace Supporting Operations' (Barış Destekleme Operasyonları) anlamına gelir. Bir insan barışı neden korkunç bir öldürme makinesi ile destekler? Bu ilginç bir tartışma konusu olabilir ancak şu anda konumuz bu olmadığı için bir tarafa bırakabiliriz.

Alman silah sanayisinin bu yeni harikası küçük bir çevre hariç, ben de dahil, sıradan insanların dikkatini çekmedi. *Der Spiegel* bile bu konudaki ilk makalesini bir yıl sonra yayınlamıştır. Duyması gereken hedef-kitle ise iyi duymuş olmalı ki, aralarında Katar ve Suudi Arabistan'ın da bulunduğu bir dizi 'dost ülke' Leopard serisinin bu yeni modelini ısmarlamak için sıraya geçti.

Nedir bu Leopard2 A7+?

Sadece ismine bakan bir kişi bir bilgisayar programının 'update' edilmiş yeni sürümü sanabilir bunu. Aslına bakılırsa gerçekten de bir 'update'tir bu araç. Dünyanın en çok satan tanklarından Leopard 2'nin yaklaşık 9 ton daha hafif bir versiyonudur. Yanlış anlaşılmasın, 'light bir tank' değildir ama. 1.500 beygir gücündeki turbo dizel motoru, kendisinden çok daha ağır tanklarla aynı gücü içermektedir ki bu da onu dünyanın en hızlı birkaç tankından birisi kılmaktadır. Fren ve aks sistemleri önceki modellerinden tamamen farklıdır, bu sayede başka hiç bir tankın sahip olmadığı kadar yüksek bir manevra yeteneğine sahiptir.

Kentlerde askeri operasyon

Teknik deyişle, MOUT operasyonlar için tasarlanmıştır bu tank. (Military Operations in Urban Terrain- Kentsel Alanlarda Askeri Operasyonlar). Kentli bir tanktır. Bir metropol çocuğudur. Neredeyse burjuvadır. Kentsel çatışmalar için tasarlanmıştır. En önemli kullanım alanı işgal edilmiş kentlerdeki kontrol noktalarının güvenliğidir. Buna ek olarak 'kitlesel şiddet içeren sokak eylemlerini bastırmak' gibi bir işlevi de vardır. Şu ana kadar savaşta kullanıma girdiği tek ülke Afganistan'dır ve burada bile

kent merkezlerinde, esas olarak da Kabil'de 'takılmıştır'.

Bir bakıma Leopard 2'nin yeni bir versiyonudur bu, bir bakıma da kendi başına yeni bir model.

Leopard serisinin üretimi altmışlarda, Sovyetler Birliği'nin tank üstünlüğüne yanıt veremeyen Amerika'nın icazetiyle başladı. Gerek Leopard 1'in gerekse de Leopard 2'nin tasarımı, zırh kalınlığı, manevra yeteneği ve ateş gücü tamamı ile Sovyet tank teknolojilerine sabitlenmişti. Geniş arazilerde Sovyetlerin 'T' serisi tanklarıyla özellikle de T90'la düelloya girmek gibi bir görevi vardı. Haziran 2010'da sunumu yapılan PSO/A7+ ise tank düellosuna dayanan bir savaş senaryosunun artık terkedildiğini göstermektedir.

Bu modelin ana silahı NATO standartları gereği 120 mm'lik bir toptur. Ayrıca ikincil silah olarak kabinden kumanda edilebilen 12,7 mm ve 7,62 mm çaplarında iki adet de makineli tüfek mevcuttur. 40 mm'lik gaz kapsülü ve bomba atabilen bir düzeneğin de seri üretimde bulunduğunu söylemem gerekmez sanırım. Ana silah olan topun namlusu eski Leopard versiyonlarından yaklaşık bir buçuk metre daha kısa tutulmuştur. Bu durum, A7+'ya biraz

güdüklü kalmış gibi bir görünüm verir. Ancak Rusya steplerinde değil de Kabil ya da Şam sokaklarında savaşması düşünülen bir tank için hareket yeteneği uzun erimli bir toptan çok daha önemlidir.

Yaklaşık 11 metre boyu ve 4 metre eni ile çok küçük bir tank değildir A7+. Buna karşın viraj alabilmek için gereksinim duyduğu çemberin çapı sadece 16 metredir. Beyoğlu'nun ya da Kızılay'ın arka sokaklarından bir çoğuna girebilmek anlamına gelir bu.

Üstüne monte edilmiş kamerasıyla çevre binaların üst katlarına göz atabilmek ve gereğinde nokta atışı yapabilmek gibi bir yeteneği vardır. Topu yere neredeyse dik bir açıyla, bir havan topu gibi kullanılabilir ve kent içi bir çatışmada görülmeyen bir sokaktaki bir hedef havadan vurulabilir.

Yeni düşman: Göstericiler

Bir çok makale ve tanıtım filminde de belirtildiği gibi asimetrik bir savaş içindir bu tank. Karşısındaki düşman düzenli bir ordu değil, 'saldırgan göstericiler'dir. Bu saldırgan göstericiler bir kontrol noktasında nöbet tutan 'güvenlik görevlileri'ne sopalarla saldırır, sonra ne akla hizmettir bilinmez, eski model bir otomobili barikat olarak yan çevirir, arabanın tavanına sopalarla birkaç kez vurur sonra geri çekilirler. Sonra kentsel askeri operasyonların yakışıklı prensi Leopard PSO/A7+ çıkar gelir. Önüne monte edilmiş paletle barikatı bir greyder gibi kenara iter. Güvenlik güçlerine yolu açar ve çekilir kenara.

Sonuç olarak söylesek;

Her silah günün savaş koşullarına göre tasarlanır. Savaşların teknik akışımı ise silah teknolojisi belirler. Kısacası savaşların gidişatı ile kullanılan silahların teknolojik düzeyi arasında karşılıklı bir etkileşim vardır.

Önümüzdeki dönemde kapitalistlere karşı dünya çapında bir hesaplaşmanın en önemli sahnesi büyük kentlerin ara sokakları olacaktır. Bu üç tane ağaç uğruna bir protesto eylemi de olabilir; zorunluluk sonucu bir savaş da.

Düşman bunun için teknoloji üretmeye başladı bile...

KİTAP

ROMAN - ÖYKÜ
TARİH - TİYATRO
SANAT - SİYASET
FELSEFE - ŞİİR
DERGİ - PLAK - CD

Sümer Mh. 69049 Sk.

(Baraj Yolu Gökkuşuğu Arkası İksir Copy Yanı)

Seyhan, ADANA

<http://kargasahaf.blogspot.com>

Muhteşem Sarıgül 'Papatya'sına kavuşurken

MEHMET BARIŞ GÜMÜŞBAŞ

Geçenlerde *Aykırı Sorular* programında Mustafa Sarıgül ile

yapılan söyleşiyi izlerken, kendisinden sürekli üçüncü tekil şahıs olarak söz eden bu karakteri nereden tanıdığım sorusu takıldı kafama. Sanki bir roman ya da film kahramanı, mitolojik bir figür gibi asla dokunamayacağımız, ancak sözler ve imgeler aracılığıyla yaklaşabileceğimiz şu diğer 'Sarıgül' kimdi?

Üçüncü tekil şahısla anlatarak öykünün inandırıcılığını artıracaklarını düşünen Sarıgül'ün kendisiyle kahramanı 'Sarıgül' arasına nesnel bir mesafe 'koyduğunu' gözümüze sokuşunda ve sanki post-modern bir yazar gibi mesleğin numaralarını öykünün bir parçası yapışında çok acemice kaçan bir şey vardı: post-modern yazar, okuduğumuzun bir kurgu olduğunu hiçbir zaman unutmamamızı isterken, Sarıgül öyküsünü gerçekçi bir roman gibi okumamızı istiyordu. Yani zarf ile mazruf uyumuyor; mızrak çuvala sığıyordu. Gerçekçi romanın büyük ustası Gustave Flaubert bir mektubunda "Bir yazar kitabında Tanrı gibi olmalıdır; her yerde bulunmalı ama hiçbir yerde görünmemelidir" (1) demiş olsa da, Mustafa Sarıgül, kahramanı 'Sarıgül'ü anlatırken hem her yerde olup, hem her yerde görüldüğünden, kurgusu da en az anlatıcısı kadar sırtıyordu. Yani, Sarıgül'ün 'Sarıgül'ü anlatma biçiminin aslında Sarıgül'ün öyküsünün kendisi olduğu çok açıktı.

Tanidik bir sima

Televizyondaki söyleşi ile aynı günlerde Ayşe Arman'ın üç gün peş peşe yayımlanan Sarıgül röportajı geldi. Arman Sarıgül'ü Kemalettin Tuğcu'nun kahramanlarına benzetse de, ben Sarıgül'ü nereden tanıdığımı çıkartmıştım: Mustafa Sarıgül ülkemizin *Muhteşem Gatsby*'siydi.

F. Scott Fitzgerald'ın 1925 yılında yayımlanan ve Amerikan edebiyatının en önemli eserlerinden sayılan *The Great Gatsby* ya da *Muhteşem Gatsby*, 'Caz Çağı' olarak da bilinen 1920'ler Amerika'sını kahramanı Jay Gatsby'nin öyküsü üzerinden anlatırken 'Amerikan Rüyası'nın parlıtlı yüzüne ve onun ardındaki karanlık gerçeğe bakar. (2) 1929'da New York borsasının çöküşü ile başlayacak olan Büyük Bunalım öncesinde, en azından orta sınıflar için eğlenceli bir parti havasında geçen bu yıllara damgasını vuran önemli olaylar arasında alkol yasağı, bu çerçevede gelişen yer altı ekonomisi ve mafyanın önlenemez yükselişi vardır. Romanın kahramanı James Gatz yoksul bir aileden gelen hırslı ve idealist bir gençtir. Kendisini kısıtılmış hissettiği toplumsal koşullarından sıyrılacak ve yükselmek isteyen Gatz'ın on yedi yaşında

evden ayrıldıktan sonra yaptığı ilk şey ondan sonraki yaşamında artık kendisini Jay Gatsby olarak tanıtmak olacaktır. Bu bağlamda, Gatsby daha sonra romanın anlatıcısı Nick Carraway'ın söyleyeceği gibi "kendi kafasının içinde oluşup meydana çıkmış bir insandır" (s. 93) ve roman da James Gatz'ın önce tasarlayıp sonra gerçekleştirdiği 'Gatsby' karakterini adım adım nasıl yarattığının öyküsüdür.

Gatsby'nin oluşumunda dönüm noktası, kahramanımızın varlıklı bir ailenin güzel kızı Daisy (Papatya) ile tanışmasıdır. Birçok rakibi olmasına rağmen, Gatsby Daisy'nin kalbini çalmayı başarsa da, sınıfsal konumu itibarıyla Daisy ile beraber olmaları olanaksızdır. Amerika'nın Birinci Dünya Savaşı'na girmesiyle o sırada asker olan Gatsby Avrupa'ya gönderilir ve uzun süre dönemeyiz. Beklemekten umutsuzluğa kapılmış olan Daisy varlıklı bir ailenin oğlu Tom Buchanan ile evlenir. Savaştan sonra ülkesine beş parasız ve sevdiği kadını başkasına kaptırmış olarak dönen Gatsby'nin tek hedefi güç ve paraya kavuşarak Daisy'i Tom'un elinden geri almak olacaktır. İçki kaçakçılığı ve diğer yasadışı faaliyetlerle kısa sürede bir servet edinen Gatsby, artık Daisy'nin yaşadığı koyun hemen karşısında bir malikâneye yerleşmiş, her gece Daisy'nin evinin önündeki iskelenin yanıp sönen yeşil ışığına bakarak, neredeyse her gün yüzlerce tanımadığı insanın akın ettiği çilgün partilerinden birine Daisy'nin de çıkıp geleceğini umut etmektedir. Nitekim Nick ile kurduğu arkadaşlık sayesinde sonunda muradına erer. Bundan sonra olayların nasıl geliştiğini merak edenler romanı okumalıdır.

Daisy, Gatsby için yaşamda elde etmek istediği her şeyin bedene büründüğü bir arzu nesnesidir ve aslında ilginç olan Daisy'nin kendisi değil, Gatsby'nin kendi kendisini yaratma sürecindeki işlevidir. Bu anlamda Daisy, Gatsby için hem sopa,

hem de havuçtur. Romanın anlatıcısı Nick'i Gatsby'ye çeken şey ise, zenginliğinin kaynağı hakkındaki tüm söylentilere ve bunları örtmek konusunda acemice yalanlarına rağmen, Gatsby'nin sonuçta kendi kurguladığı bir karakteri gerçeğe dönüştürürken bunu azimle, umutla ve çocukça bir saflıkla gerçekleştirmiş olması ve kendi yarattığı bu karaktere "sonuna dek sadık" (s. 93) kalmış olmasıdır.

James Gatz'ın Jay Gatsby'yi oynadığı bu oyunda, her ayrıntı Gatsby hakkında bir gerçeklik duygusu yaratmaya yarar; tabii, yalnızca izleyenler açısından değil, Gatz açısından da. Zira önce kendisi inanır; sonra herkesi inandırır. Bu oyunda özellikle bir sahne, Gatsby-Sarıgül benzerliğinin anlaşılması açısından çok önemlidir. Daisy malikânesine ilk geldiğinde, Gatsby Daisy ile Nick'e evini gezdirirken onları giysi dolabının önüne götürür: "Utangaçlıkla başlayıp mantıksız bir neşeye yönelmişti; şimdi de Daisy'nin orada olduğuna inanamıyordum anlaşılan. Yıllardır bunu yapmak isteğiyle dopdolu yaşamış, her şeyi en ince ayrıntısına kadar hayal etmiş, inanılmaz bir arzu ve sabırla dişlerini sıkıp beklediği için fazla kurulmaktan zembereği boşalan bir saate dönmüştü. Bir süre sonra toparlandı ve pırl pırl iki gardrobun kapaklarını ardına kadar açarak içlerini ağzına kadar dolduran takım elbiseleri, ropdöşambırları, kravatları, özenle katlanarak tuğla gibi üst üste sıralanmış gömleklerini gösterdi. 'Giysilerimi İngiltere'dekî adamım alıyor: Her ilkbahar ve her sonbahar mevsim başlarında seçimini yapıp bana gönderir' ... Biz Daisy'le hayran olmuş bakarken öteki yığınları da karıştırmaya başladı, masanın üzerindeki yumuşak tepelik gittikçe yükselmekteydi ... gömleklere bakarken birden bir hıçkırık sesi duydum; Daisy gömleklerin üzerine kapanmış ağlıyordu. Gözyaşlarına boğularak, 'Bunlar ne kadar

güzel' derken başını gömleklerin içine gömmüş olduğu için sesi boğuk çıkıyordu, 'Birden içimi bir hüznü kapladı, çünkü hayatımda bu kadar, bu kadar güzel gömlekler görmedim.' (s. 87-88)

Daisy'nin şapşallığının doruk noktası olan bu sahne, Gatsby'nin zaferidir. Bir zamanlar yoksulluğu nedeniyle Daisy'sini kaybeden Gatsby, bir anlamda ona oyununun kostümlerini gösteriyor olsa da, oyunun ve karakterin yarattığı etkiyle kendinden geçmiş olan Daisy gerçeklikle kurgunun üst üste bindiği bu kısacık andaki sihirbazlığı görebilecek durumda değildir. Sonuçta istenilen etki yaratılmıştır; oyuncu da izleyici de memnundur.

Sarıgül'ün giyim odası

Ayşe Arman'ın Sarıgül söyleşisi de, Sarıgül'ün giyim odasında başlar. (3) Giysi odasındaki duyguları Daisy'nin gömleklerin önünde ağlayışını anımsatan Arman, **sahne arkasına girmesine izin verilmiş ergen heyecanı**yla bize gerçeği aktardığını sanmamızı dilerken, bir tiyatronun ortasında durduğunu unutmamızı ister. Sonuçta Arman, bu gösteri dünyasının **inançlı ve heyecanlı bir halkla ilişkiler uzmanıdır**. Gatsby "arzu ve sabırla dişlerini sıkıp beklediği için fazla kurulmaktan zembereği boşalan bir saat" ise Sarıgül "**fırlamaya hazır tay**" ya da boy vereceği günü sabırla beklemiş "kar altındaki buğday tanesi" gibidir. Gatsby'nin giysilerini İngiltere'deki adamı seçip gönderir; Sarıgül'ün elbiseleri Edwards'da dikilmekle kalmaz, Gatsby'yi kışkandıracak biçimde giysilerin tüccüsü ve kombincisi de ayırır. Tabii, elbise işin yalnızca kostüm kısmıdır ve Mustafa Sarıgül de söyleşisinde, 'Sarıgül'ün öyküsünü nasıl ilmek ilmek işlediğini anlatır, zira Sarıgül'ün herkesten iyi bildiği üzere "zaman kendini kendini anlatma zamanıdır". "Ego yok" diye başlayıp "**Türkiye'de sosyal demokrat anlayışta, sifirdan gelen bir tek kişi var, o da benim. Başkası yok,**" cümlesinin psikanalizde ne anlama geldiğini işin uzmanlarına bırakalım, ama aileden gelen üstünlüklerle siyasete girmiş diğer 'seçkinler'e karşı "**Sarıgüllüğümü kendim kazandım**" diyen Sarıgül aslında doğru söylemektedir: onun öyküsü adı 'Sarıgül' olan projenin adım adım nasıl gerçekleştirdiğinin kanıtıdır.

Babası Gatsby'nin cenazesine geldiğinde, Nick'e yıllar öncesinden kalan bir günlüğü gösterir. Saati saatine belirlenmiş günlük programı ve geleceğiyle ilgili aldığı kararlarla, her gerçek Amerikalı gibi yaşamı zamanında yetiştirilmesi gereken bir proje gibi gören Gatsby'nin başarısı kaçınılmazdır (s. 162). Günlük yaşamın, alışkanlıkların, ilişkilerin her unsuru ancak bu projeye hizmet ettiği ölçüde anlamlı ve değerlidir. Her günün en az Gatsby kadar ince ince hesaplanmış

Mustafa Sarıgül'ü destekleyen 'aktif teyzeler'in kafalarına sarı güller takarak ortadaki küme çevirmesi karşısında kelimeler elbette kifayetsiz kalıyor...

olan Sarıgül de, öğle yemeklerini "enerji ya da bilgi alacağı" dostlarıyla yediğini söylese de, bu yemekleri dost sofrası değil 'iş yemeği' olarak adlandırmak sanırım daha yerinde olacaktır. En ufak bir tavır, jest, kişilik özelliği projenin ruhuna uygun olmalıdır; örneğin Gatsby'nin "gülümsediği zaman insanların kendisine bayıldığını" uzun süre önce keşfettiğini okuduğumuzda (s. 94), Sarıgül'ün nerede görsek tanıyacağımız gülümsemesinin nedenini anlayabiliriz.

Bu yazının sınırları içinde daha derin bir okuma mümkün olmasa da, yalnızca gülümseyerek geçemeyeceğimiz kimi noktalar da vardır. Bunlardan birinde Sarıgül'ün "başhoca. Onunla konuşmadan hiçbir iş yapmam" dediği Türkiye siyasetinin kara kutularından Hüsamettin Özkan'ın bu öyküde, en az Jay Gatsby için "Onu ben yarattım... Onu yoktan var ettim" (s. 159) diyen mafya lideri/işadamı Meyer Wolfsheim kadar belirleyici olduğunu öğreniriz. Sarıgül'ün devamında söylediklerini İstanbullu seçmenlerin unutmamasında fayda var. Sarıgül'ün Özkan hakkında, "Onunla konuşmadan hiçbir iş yapmam. Bana bir şey dediği zaman da 'Neden, niçin' diye soru sormam. Bilirim ki o benim için doğru söyler," deyişinde Sarıgül'e verilecek vekâletin aslında kimlere verileceğinin yanıtı da saklıdır. (4)

'Şov' kısmında yokmuş!

Sarıgül'ün siyasi söyleminde hak, hukuk, demokrasi, sınıf mücadelesi gibi kavramların esamisi okunmazken hayırseverlik, merhamet, iyilik, sevgi gibi sözler gözü yaşı bir retorikle üzerimize boca edilir. Söyleminde en radikal istem görünen ve Sarıgül'ün bir süredir lideri olduğu harekete ismini veren 'değişim' kavramına bu bağlamda bakıldığında, insanın kafasında siyasi bir dönüşüm ufkundan çok bir tür kişisel gelişim ideolojisi ile karışık Scientology tarikatı gibi bir proje canlanır. Gezi Parkı'ndaki ilk direniş günlerinde kendi katkısı ve katılımıyla ilgili söylediklerinde de bu dilin tınısı vardır. Bir direnişin parçası olan bir kişiden çok, yaramaz çocukların düzenlediği rock festivaline sponsor olan hayırsever işadamı gibi konuşur.

Peki Sarıgül Gezi'ye desteğini niçin o gün değil de bugün ve yaptıklarını tek tek sayarak dile getirmektedir? Sarıgül bugün hesabı önümüze koyacağına, o günlerde Gezi Parkı'na yalnızca bir kilo meyve alıp gidebilir, kameraların hep üzerine

olduğu kamusal bir figür olarak, "Ben buradayım; haklısınız, sizinleyim" diyebilirdi. Ama bugün 'sosyal demokrat' bir partiden adaylık gündeme geldiğinde gayet kârlı olan bu duruşun, o günlerde kendisine pahalıya patlayacağını Mustafa Sarıgül'ün hesaplamamış olması düşünülemez. "Gezi'de en öndeydim, sadece şov kısmında yoktum ... Yani görünmüyordum ama oradaydım," diyen Sarıgül açısından Gezi şovu şimdi başlamış görünmektedir.

Bir sistem eleştirisi içermeyen 'garibanlık' edebiyatından (gariban sözcüğünü söyleşide Sarıgül kullanır), hele de göz yaşartıcı bir başarı öyküsünün yalnızca sahne dekoruysa, muhalif bir duruş çıkmaz; aksine kapitalizmin kültürel bagajı bu türden, hem de Sarıgül'ün öyküsünden çok daha ilginç yüzlerce başarı öyküsüyle doludur. Sonuçta Sarıgül de başarmış ve 'Papatya'sına kavuşmuştur. Peki CHP'nin sayın kurmayları, Gezi Direnişi'nde yitirdiğimiz tek gömlekli çocuklarımızın, kardeşlerimizin daha kanları yerdeyken ve bizler hâlâ adalet beklerken, karşımıza tek umut ve çare olarak bin gömlekli bir aday koyan 'sosyal demokrat' bir parti bir ironi değilse nedir?

İhsan Eliaçık'ın Gezi süreci ile ilgili olarak çok güzel dile getirdiği biçimiyle, "Gezi'de gençlerin gördüğü rüya," ne Gatsby'nin, ne de Sarıgül'ün Türkçe alt yazılarla gördüğü bir Amerikan Rüyasıdır. (5) Onun nasıl bir rüya olduğunu anlamak isteyenler, Hatay'da direnirken katledilen Ahmet Atakan'ın internette bulabilecekleri bir fotoğrafında, önünde poz verdiği duvar yazısına bakarak başlayabilirler: "Ne oldu lan, büyük adam olamadıysak hayallerimizi satmadık ya..."

Yrd. Doç. Dr. M. Barış Gümüşbaş, Hacettepe Üniversitesi, Amerikan Edebiyatı ve Kültürü Böl.

1. Francis Steegmuller (Der. ve çev.), The Letters of Gustave Flaubert, 1830-1857 (Cambridge, Mass.: Belknap Press / Harvard University Press, 1979), 173.

2. Romandan yapılan alıntılar için bkz. F. Scott Fitzgerald, Muhteşem Gatsby, (Çev. Utku İlhan Coşkunoglu), İstanbul: Bilge Kültür Sanat, 2004.

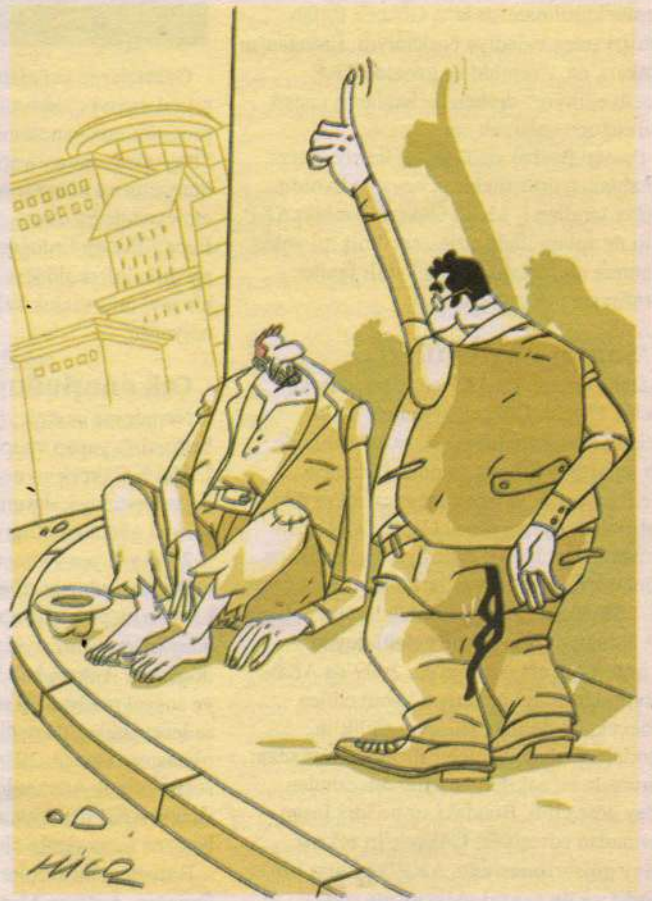
3. Ayşe Arnan'ın Sarıgül söyleşi için bkz. <http://www.hurriyet.com.tr/gundem/24986401.asp>, <http://www.hurriyet.com.tr/yazarlar/24994656.asp> ve <http://www.hurriyet.com.tr/yazarlar/25000333.asp>

4. Hüsamettin Özkan üzerine mükemmel bir giriş için Yıldırım Türker'in yazısı; http://www.radikal.com.tr/yazarlar/yildirim_turker/ozkan_kimi_kurtaracak-638292

5. İhsan Eliaçık söyleşi için bkz., (<http://www.hurriyet.com.tr/planet/24068046.asp>)

ŞEY+AN+IRNAĞI

HİCABİ DEMİRCİ

Metro parasını bitirdi, inşaatı Bayındırlık Bakanlığı'na devretti, metro inşaatı çöktü... Ama o halkın parasıyla Twitter arkadaşlarına ziyafet çekip kahkahalar atıyor...

Tanımlaması imkansız bir vaka: Gökçek

MEHMET ALI YAZICI

Yeni bir yerel yönetim seçimleri sathı mahalline girmiş durumdayız.

Başta AKP olmak üzere düzen partilerinin yerel yönetimlere 'aday belirleme' ya da daha doğrusu 'aday atama' süreci de sona yaklaşıyor. Özellikle Ankara, İstanbul, İzmir gibi büyük şehirlere aday bulma müsameresi pek heyecanlıydı. Bu arada en renkli adayın, AKP'den Tokat Belediye Başkanlığı'na aday adayı olan 'Satılmış Erdoğan' oldu, belirtmeden geçmeyelim. Adam başkanlığa o kadar hevesliydi ki, "Eğer Başbakan isterse adımı bile değiştirim" açıklaması bile yaptı.

12 yıldır iktidarda olan AKP, Ankara Büyükşehir Belediye başkanlığı için, 20 yıldır aynı koltukta oturan İ. Melih Gökçek'i tekrar aday göstermiş durumda. Gökçek'in adaylığını Başbakan bizzat açıkladı.

Erdoğan, Gökçek'in adaylığını, "Ankara'mızda da yerel yönetim ve merkezi yönetim olarak el ele verilince nelerin olduğunu hep birlikte görüyoruz. Ankara'da bildiğiniz gibi yerelde ve genelde AK Parti tercih ediliyor. 1994 yılından bu yana Melih beyin dışında bir isme Ankaralı teveccüh göstermedi. Mevcut belediye başkanımız Ankara Büyükşehir Başkan adayımız" diyerek duyurdu. 1994'te AKP henüz kurulmamıştı ama Gökçek Refah Partisi'nden belediye başkanıydı. Erdoğan'ın Ankara'da, "Yerelde ve genelde AKP tercih ediliyor" derken bu bağlantıyı nasıl kurduğunu anlamak zor.

Esasen Başbakan, Gökçek ile siyaseten ve ahlaken örtüşüklerini beyan ediyordu. Diğer taraftan İ. Melih Gökçek isminin AKP için ne anlam ifade ettiği, seçilmiş mi yoksa atanmış mı olduğu, biz Ankaralı faniler tarafından pek anlaşılmadı.

'Şantaj' söylentileri...

Daha öncesinde AKP sözcüsü Hüseyin Çelik, "Melih Gökçek kıyamete kadar belediye başkanı kalmayacaktır" şeklinde bir açıklama yapmış ve dolaylı da olsa AKP içindeki 'Gökçek rahatsızlığı'nı dile getirmişti. Ayrıca sözcü Çelik, Gökçek'in Ankara Büyükşehir Belediye başkanlıkları dönemlerindeki 'sorun'ları biliyor olsa gerek ki, "Büyükşehrin bütün imkânlarının halka ait olduğunu" kaydetme gereği duyd.

Enteresan olan durum şu: 2009'da AKP tarafından adaylığı kerhen kabul edilen Gökçek, bu dönem, Hüseyin Çelik'in açıklaması dışında hiçbir itiraza uğramadan, sorunsuz bir şekilde ve aylar öncesinden aday gösterildi. Bundaki sır ne idi? İnsan sormadan edemiyor; Gökçek'in tekrar aday gösterilmesinde, AKP'ye karşı bir tehdit ya da şantaj mevcut muydu?

Gazetelerde yer alan "Gökçek, başbakana şantaj yapıyor" iddiasını bir televizyon programında yanıtlamaya çalışan Gökçek, "Başbakana şantaj yapan Melih Gökçek, dünyanın en onursuz adamıdır. Bunu ispat etmeyen de en onursuz adamdır" diyordu. Recep Tayyip Erdoğan'ın, mensubu olduğu partinin lideri olduğunu söyleyerek, böyle bir şeyi onursuzluk kabul edeceğini ifade ediyordu.

Çok onurludur o!..

Neredeyse çeyrek yüzyıldır belediye başkanlığı yapan ve ipliği pazarda dolaşan İ. Melih Gökçek'in onur ve şerefini tartıp değerlendirecek durumda değiliz ancak şu soruyu gönül rahatlığıyla sorabiliriz:

2009 yılı yerel yönetim seçimlerinde AKP tarafından aday gösterilmek istenmeyen, rahatsızlık yaratan ve son dakikada aday olarak ismi açıklanan Gökçek, dört dönemdir Ankara halkına karşı icraatlarıyla ve sosyal medyadaki müsamereleriyle sadece Ankara'da değil tüm ülkede madara olmasına rağmen, 2014 yerel yönetim seçimlerinde Ankara için bu derece şevk ve iştikle AKP'den niye aday gösterildi? Hangi başarısı buna vesile oldu?

Başbakan bu soruların yanıtını vermelidir. Örneğin, Ankara Metrosu'nun yapım

işinin, metroya ayrılan paranın bitmesi gerekçe gösterilerek Ulaştırma Bakanlığı'na aktarılması mı başarıdır? Yoksa dört dönemdir gündemden düşmeyen yolsuzlukları mı? Gökçek'in kendisi ve çevresinin bu derece zenginleşmeleri ve akçeli işlere karışmaları mı? AKP'yi Gökçek'in tekrar adaylığı için harekete geçiren nedenler ve gerekçeler neler? Ankaralı seçmen bu soruların yanıtlarını merak ediyor ve Gökçek'ten değil AKP'den, daha doğrusu Başbakan Erdoğan'dan bu soruların yanıtlarını bekliyor.

Başarılı Bay Gökçek!

Eğer işin içinde tehdit ve şantaj yoksa ya da AKP yöneticilerine ait gizlice çekilmiş ahlaka mugayir görüntüler İ. Melih Gökçek'in elinde bulunmuyorsa, hükümet cephesi bu soruları ve dört dönemdir belediye başkanı olan Gökçek'in 'başarı'larını rahatça kamuoyuyla paylaşabilir. Bunda bir sakınca olmasa gerekir. Çünkü biz Ankara sakinleri olarak bu başarı ve hizmetlerin farkında olmamız, gözden kaçırmış olabiliriz!

Diğer taraftan medyada bazı gazeteciler Gökçek'i parlatma ya da sempatik gösterme çabası içerisine girdi. *Hürriyet* yazarı Ahmet Hakan bunlardan biri. Köşesinde

(21 Ekim 2013), Gökçek'e kızmadığını yazarak onu 'çocuk gibi başkan' şeklinde nitelendirdi. Gökçek vakasının bu kadar basit olmadığını tüm Ankaralılar biliyor. Ne hikmettir ki Ahmet Hakan, dört dönemdir başkanlık yapan ve başkentte yemediği nane kalmayan Gökçek'i hâlâ masum bir çocuk gibi gösterme ihtiyacı duyuyor. En azından çocuklara haksızlıktır.

Mazi kalbinde yaradır!

Gökçek, mazisinin hesabını vermekten korkuyor. Belediye başkanlığından vazgeçmeme inadı ve isteği bundan kaynaklanıyor. Yerine geçecek olanın, kendisinden 'temiz' olacağını bildiği için 'nizami olmayan uygulamalar'ının ortaya çıkarılmasından endişe ediyor. 'A Takımı' adıyla anılan mafyatik bir çete oluşturduğu ve pervasızca hareket ettiği iddialarının araştırılacağı da aşıkardır.

Gökçek, yemeci-yedirmeci belediye başkanlarının en ileri örneğidir. Gücünü, Başbakan'ın dediği gibi merkezi yönetimden almaktadır. Merkezi yönetimle el eledir ama bu el eleliğin arka planı nedir? Bunu kimse bilmemektedir.

Belediyedeki icraatları için yargının 'yürütmeyi durdurma' kararlarını 'ti'ye alarak, "Kaç tanesini mahkemeye vermezlerse o kadarını yapacağım inşallah" diyecek kadar merkezi yönetimin yereldeki koludur. Kendini eleştiren Emin Çölaşan için, "O araştırmacı gazeteci geçinir, ben de araştırmacı belediye başkanımı" diyerek, araştırmaları nedeniyle Ankara'nın altını üstüne getirir. Vatandaş kan ağlar ama ne olursa olur; bulgur-makarna-kömür... Ve yine sandıktan Gökçek çıkar. "Ahlaksızlığın, sapıklığın adını sanat koymuşlar, Ben böyle sanatın içine tüküreyim" der, sanatı bahane eder, kendi ahlaki standartlarının üstünü örter. Gökçek'i ve AKP'yi eleştirenlerin mezara nasıl gömüleceğine bile o karar verir. "AK Parti sizi mezara dikine sokacak" diyerek, kapalı kapılar arkasında tehdit edip şantaj yaptığı iddia edilen Başbakan'a ve AKP hükümetine destek mesajı vermekten de geri durmaz.

İ. Melih Gökçek, belediye başkanlıkları dönemlerinde sadece Ankara için değil bütün memleket için bir vaka halini almıştır ve AKP yönetiminin yarattığı ahlakın tüm kodlarını kişiliğinde toplamıştır. Bu açıdan adaylığı için bir sorun yoktur ancak var olduğu söylenen AKP'ye yönelik tehdit ve şantajlarının ne olduğunu da bu ülkenin insanları bilme hakkına sahiptir.

Ankaralılar, AKP-Gökçek denkleminin faturasını ödemek zorunda değildir. İş Mart 2014 yerel yönetim seçimlerine bırakmamak, pisliklerin ortaya döküldüğü ve yeniden sokaklara çıktığımız şu günlerde hesabı sokakta sormak mümkündür.

Üçüncü soğuk savaş; AKP ve cemaatin pivotal rolü

ÜMİT ÖZDEMİR

Savaşın başladığı tarihin 7 Şubat MIT krizi olduğu herkesin malumu. MIT krizi aslında emperyalizmin Obama tarafından gösterilen beyzbol sopasıyla ABD'nin, AKP'ye Cemaat üzerinden "hizaya gel" çağrısıydı. Arkasından hepimizin hazırlıksız yakalandığı Haziran direnişi geldi. Öncülleri arasında Türkiye tarihinin en uzun soluklu direnişi Tekel, RTE'nin ODTÜ'ye saldırısı ve ODTÜ öğrencilerinin direnişi vardı. İstanbul 1 Mayıs'ını da unutmamak gerekir...

Peki 'üçüncü soğuk savaş' neden ve nasıl çıktı? Avrupa Birliği içine yuvarlandığı finansal kapitalizm krizinden 2008'den beri çıkamıyor. Meşhur 'uzun dalga' teorisini gözden geçirmemizi gerektirecek kadar uzun süren bu krizin sonunda ABD ve AB Ortadoğu ve enerji sahaları üzerindeki denetim ve servet aktarım mekanizmaları zayıfladı. Gelişmiş kapitalist ülkelerin enerji ihtiyaçları düşünüldüğünde bu zayıflamanın nasıl ölümcül sonuçları olduğu herkesin malumdur. Bu durumda işlerin 2003'teki emperyalizmin açık Irak işgalinde olduğu gibi yürümeyeceği de kesinleşti.

'Askeri-sanayi kompleks' olarak bildiğimiz emperyalizmin sadece sermaye ihracıyla büyümediği; kendi adlandırmalarıyla 'yumuşak güç'lerin de seferber edildiği açık. Kültür emperyalizmi, üs ve radar anlaşmaları karşılığında nakdi yardım, 'sivil toplum örgütleri' üzerinden ideolojik hegemonya yoluyla ve yerli işbirlikçileri yardımıyla ülkeler istikrarsız hale getiriliyor. Bunun ilk uygulandığı ülke 1946'dan bu yana emperyalizme ileri karakol olmayı gönüllü bir şekilde yürüten Türkiye. Kürecik radar üssü; enerji koridorları üzerinde giderek güçlenen etkisi, sanayi ve ordu gücüyle toparlanan Rusya'ya ve bir başka enerji ülkesi İran'a yönelik olarak kuruldu.

Emperyalizmin açık savaştan pasif iç karışıklığa yönelik bu hamlesinin içerdeki ekonomiyi tamamen sıcak para bağımlılığı üzerine kurgulayan AKP'nin işine geldiğini belirtmek gerekir. Merkez bankası 'düşük kur - yüksek faiz' yoluyla çektiği sıcak parayı 'inşaat ya resulullah' yolu dua eden eski mücahit yeni müteahhitlere aktarıırken, TOKİ belediyelerin yetkilerini gasp ederek beton kentler yaratıyordu. Tablo vahimdi AKP'nin 11 yıl süren iktidarı boyunca 1 milyon metrekaare yeşil alan, tarım alanı betona boğuldu. Bu elbette kırların boşalıp yığınların kentlere iş bulma umuduyla göç etmesi demekti. İstanbul'un artan oranda nüfuslanması, trafik hızının 17 km / saate düşmesi, neredeyse bütün Yunanistan nüfusundan fazla bir nüfusun İstanbul'da yaşıyor olması bu ekonomi-politikasının sonucuydu. *Ekümenopolis* belgeselinde ifade edildiği gibi ekolojik, ekonomik eşikler çoktan aşıldı.

Diğer yandan bu ekonomik 'kalkınma' modelini sürdürmek için azgın bir emek sömürüsü, taşeronlaştırma ve güvencesizleştirme

gerekliyordu. Meraklı sosyalistlerin ilk izlerini AKP'nin *Orta Vadeli İstihdam Paketi*'nde gördüğü bölgesel asgari ücret (Kürdistan'da çocuk işçilerin ölümüne çalıştırılması) ve bütün bir emek dünyasını taşeronlaştırma, emek büroları kurma saldırısı yeni bir döneme işaret ediyordu. Yeni zenginleşen ve örgütsel ifadesini MÜSİAD ve TUSCON'da bulan sermaye sınıfına emek sömürüsü için yasal altyapı hazırlanıyordu. Marx'ın "burjuvazinin ortak işlerini yürütür" dediği burjuva hükümeti AKP'nin emekçilere yönelik son saldırısı Kıdem Tazminatı'nın önce fona sonra işsizlik sigortası örneğinde yaşadığımız gibi sermaye sınıfına devriydi. Prof. Dr. Haluk Gerger'in çok yerinde benzetmesiyle "Birikimsiz Türk burjuvazisinin" en yeteneksiz kadrolarından oluşan AKP ile 'laik' Türk burjuvazisinin örgütü TUSİAD bu konuda da sınıfsal bir işbirliği içindeydi...

Altın işleri...

Peki vazo nerede çatladı?

AKP, tüm bunların yanı sıra, bir yasa değişikliğiyle Merkez Bankası'nın altın karşılıklarını yükseltti ve Türkiye'yi tam bir kara para cenneti haline getirdi. Yurtdışından ve içinden fuhuş, kumar, bahis ve diğer bütün kirli işlerin paraları Türkiye'ye geliyor, bankalarda açılan altın hesaplarıyla aklanıyor ve yeniden dünya para sistemi içine zerk ediliyordu. Bu sistem müthiş bir çürümenin de kapılarını sonuna kadar aralıyordu. Nitekim aynı yasaya eklenen madde ile külçe altından alınan vergi sıfırlanıyor, yani külçe altın kaçırmanın önünde hiçbir engel kalmıyordu!

Yolsuzluk soruşturması sırasında tutuklanan ve neredeyse AKP'nin her resmi açılış törenine katılan İranlı Rıza Sarraf'ın İstanbul'da 1.5 ton kaçak altını -uçakta- yakalanmıştı. Polise verdiği ifadede "Türkiye'de altın kaçırmak suç değil" demesi belki de ifadesindeki tek doğru sözdü. Altın operasyonunu ilk keşfeden Mustafa

Sönmez'in konu ile ilgili 2012'de yazdığı yazıları kendi sitesinden okumanızı öneririm.

AKP altın operasyonu sayesinde ABD ambargosuyla sıkışan İran'a ekonomik bir soluk borusu açıyor, hem de İran-Suriye diyalektiğini kırmaya çalışıyordu. Sünni eksenini kurmaya çalışan AKP, 'cihadi' çeteleri besleyerek ve neo-Osmanlı hayalleriyle Suriye örtük savaşında İran'ı yanına çekmeye çalışarak Şii eksenini zayıflatmaya çalışıyordu. Deyim yerindeyse bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyordu. Tüm bunlar yaşanırken, Suriye Rusya üzerinden elindeki kimyasal silahları BM denetiminde imha edeceğinin taahhüdünü veriyor ve böylece emperyalizmin Suriye'ye askeri müdahalesinin meşru zeminini yok ediyordu. Esad'ın devrilmeyeceği ortaya çıkmış, AKP çok istediği Şam camisinde namaz kılma fantezisinde yenilmiş, Suriyeli mülteciler sorunu dahil olmak üzere etkileri yılları bulan Ortadoğu bataklığı içine bodoslama giriş yapmıştı.

ABD'nin geri adımı

Suriye 'mesele'si konusunda yenilen sadece AKP değildi. Park bekçisinin maaşını bulduğu borçla bile ödeyemeyen ve bu yüzden hükümeti kapatan ABD emperyalizminin giderek zayıflayan hegemonyası böylece Rusya-Çin-İran karşısında sarsılıyordu. Ancak emperyalizmin bir diğer özelliği burada ortaya çıkıyordu. Emperyalizm, Dünya Ticaret Örgütü gibi örgütleri ve ekonomik işbirliği anlaşmalarıyla dünya ticaretini kurala bağlamıştır. Bu çizginin dışına çıkan her rejimi acımasızca cezalandırır. 1990'larda MAI, 2000'li yıllarda GATT gibi çöküslü anlaşmalarla ve yoksul ülkelere zengin ülkelere hammadde ve emek gücü transferiyle sermaye birikimi güvence altına alınır. Bu çizginin biraz dışına çıkan iki ülke Irak ve Libya'nın başına gelenler hatırlansın.

Böylece altın operasyonu ve Obama'nın RTE ile konuşurken yayınladığı fotoğraftaki beyzbol sopası, bugün yapılan yolsuzluk operasyonunu

yerli yerine oturtuyor.

Belirtmeden geçmeyelim; yolsuzluk kapitalizme için bir özelliktir. Kapitalist-emperyalist sistem, yolsuzluk yaptığı için nadiren bürokrasını, siyasetçisini, aparatçığını gözaltına alır ve onu cezalandırarak adalet bekleyen yığınları yatıştırır. AKP'nin içine düştüğü yolsuzluk batağında ise, uluslararası kapitalist-emperyalist sistemin uyguladığı ambargoyu şark kurnazlığı yöntemiyle delme, buradan elde edilen rantı ve rüşveti siyasi kadrolar arasında bölüştürme gibi suçlar mevcut. Aslında ABD emperyalizmi tarafından cezalandırılan da budur.

Burada 'Cemaat'ın rolünün son derece operasyonel ve pivotal bir rol olduğunu tespit edebiliriz. Pensilvanya'da yaşayan ABD halifesi, bir internet şovenisti olarak verdiği vaazlarda insanların kafasını bulandırmıyor. Emperyalist efendisine kira borcunu, zaman zaman yürüttüğü Ergenekon operasyonlarıyla; Ahmet Şık'ın tutuklanmasına neden olan sahte delillerle; kaydırdığı, itibardan düşürdüğü, hapishanelerde ölümüne neden olduğu insan hayatlarıyla ödüyor!

Gezi Direnişi ve geleceğimiz

"Gezi, eksik devrim girişimidir" dediğim takdirde, eleştirilerin gelmesi mümkündür. Tam da burada şu tarihsel bilgiyi hatırlatmakta fayda var: Karl Liebknecht-Rosa Luxemburg ve Alman komünist hareketi başarılı olsaydı Nazizm Almanya'yı teslim alamayacaktı. Belki de ikinci Dünya Savaşı bir felaket olarak halkların başına çökmecekti.

İşçi sınıfının her başarısız devrim girişimi, eğer iktidarı alamaz ise burjuvazi tarafından cezalandırılır. Gezi Direnişi kendi işini görebilseydi, bugün ne AKP, ne de onun dış destekçisi Cemaat ve bu koalisyonun halka karşı işlediği suçlar pazarlık konusu yapılamazdı. Gezi parkı direnişi, onun öncülü ve 'proleter dedesi' olan 15-16 Haziran 2010 işçi direnişimizin, onun öncesinde ve sonrasında siyaset-sosyal mücadeleler tarihimizin ulaştığı son halkadır. Bu halkanın içinde kent yoksullarının gasp edilen emekleri olduğu kadar, geleceğin diplomalı işsizlerinin, güvencesizlerin, ev emekçilerinin, hakları yok sayılan kadınların, insan yerine konmayan LGBT bireylerinin katkısı büyüktür. Gezi Direnişi çürümeyi durdurmuş, toplumun üzerindeki ölü toprağını atmış, yeni bir ufuk açmıştır. Gezi Direnişi ve Haziran Ayaklanması başka siyasal sonuçları bir ayna AKP/C koalisyonunun toplumun üzerinde kurduğu korku, baskı ve yıldırma havasını dağıtmış, ancak ne yazık ki hükümeti istifa etme noktasına götürmekte eksik kalmıştır. Gezi direnişi üzerinden, ana akım medyada dolaşıma sokulan 'örgütsüzlük' güzellemesi bütünüyle haksız bir eleştiri değilse de, hükümetin istifa etmemesinin de görünür nedenlerinden biridir. Bir fırsat kaçmıştır, ancak bu direniş dirençlerinin hafızasında, sinemasında kültüründe ve sanatında izler bırakarak yeni ve daha büyük isyanları besleyen bir ana kaynak olacaktır.

Gündem demlenirken...

A. REŞAT HANÇERCI

I

Ulan! Ulan! Sabah Oldu!

Meseleye bir türkülle girmek her zaman hoş olur. Abuk sabuk 'fentezi' şarkılarla ütülenirken kafamız, kafa kağıdı eskir inceden. Şiir okuyan, şarkı söyleyen politikacılar ne güzeldirler, elleri öpülesi. Bir de bakla vardır dillerinin altında. Bakla; bir 'yonga' gibi nezaketten taharete kodlanmıştır. Demem o ki; nezaketin kısa dönemde **terhis edildiği** ya da paralı asker adımıyla **fırar ettiği** bir ülkede olmak insanı elemlere gark ediyor.

"Ulan hepinizi gördüm! Orada ordövr tabağınızın arkasına saklanmış geçiriyordunuz!" diye bağırın Bay Başkan haklıydı konusunda. Ve bir medya etkinliği noktasında cinayeti kör bir kayıkçı görmüştü. "Ulan hepinizi gördüm!"ün Latincesi neydi diye de sordu danışmanına. Danışman, karsız Uludağ'da kayak yaparcasına, iştiaqla: "Veni Vidi Vici!" Bay Başkan bu lisanı çok kaba buldu. Daha kibarcasını dile getirdi. "**In principio erat verbum.**"

Bay Başkan'ın yardımcılarının biri hafifçe karşı çıkar gibi oldu. Efendim uygun lisan-ı dil bu değil/ Beni açığa düşürme bu akşam kandil değil. Gözleri yaşardı. İki damla, hüzünle çenesine doğru aktı. Maalesef Bay Başkan bu nemli sözleri duyamadı. Yurtdışına uçmuştu.

II

Umreye giden ak saçlı amcanın bindiği uçağın triger kayışı kopar. Uçak çölde, kuş uçmaz kervan geçmez

bir mezraya iner. Yolcular, uçak şirketi tarafından üç yıldızlı bir hana yerleştirilirler. Amca namaz için yer sorar hancıya. Hancı hanın arkasındaki palmyelerin içinde bir cami olduğunu söyler. Amca palmyelere varır. Ağaçların içinde ahşap mütevazı bir ibadethaneyle karşılaşır. İmamı görür, üç beş kişiyle namazını eda eder. Çıkışta imam amcaya yakalar: "Gezi'de sizin hükümetin fiyakası bozuldu, karizması çizildi." Amca şaşkındır. "Sen nereden biliyorsun?" diye sorar imama. İmam sevgi dolu gözlerle bakarak: "**Penguenler** söyledi."

III

Diyanet'ten af çıktı, Ankara'da çıkan af laf oldu. Lafta kaldı. Laf-ı güzaf oldu. Dünyada en çok af çıkma olasılığı olan ülkelerden biriyiz sanırım. Söзде kalan af, af değildir, çıkmazsa gerisi mefruşattır. Siyasi mahkumlar, kader kurbanları için af çıkartılmazsa, gönülleri almak için kot pantolon hediye edilecekmiş. Malum; 'denim' de denilen kadim giysi, Amerikanya'da mahkumlar için icat edilip, yapılmış. Hür teşebbüs bakmış geleceği olan bir ürün, "Hepsini piyasaya sürün!" emriyle taarruza geçmiş. Gel zaman git zaman bu kot pantul bütün ülkelere gitmiş. Markalaşmış. Bir marka olsa yine iyi. Markalardan fal tutmasanız yine kıncınıza biri yapışır.

Markalara makara olmamak bu zamanda zor. Aslını geçtik, sahteleri kol geziyor semt pazarlarında. Etiketlenmemiş, bir markaya bulaşmamış bir don bile bulamazsınız. **Hepimiz, kulaklarından etiketlenmiş sokak köpekleriyle aynı kaderi paylaşıyoruz.** Onlar

habersiz Gülhane parkında, biz, bilerek piyasa bandında sürüklenmekteyiz. Biz NÜ' merikler markalı giyim kuşamları, kimyevi muşambaları reddediyoruz.

IV

Sessizce, andımızı söylemeden seyreden dersaneler; Bay Başkanın üfürmesiyle ortalığı ayağa kaldırdı. Cemaatinden sual olunmaz iktidar, cemalini sandığa çevirip arkasını döndü *Zamana*. Sevgili yurdumun semalarında ve temalarında, yıllardır derinden eleştirilen, değişmesi gerektiği söylenen Anayasa, partiler yasası, seçim kanunu ve dersanelerin varlığı yeniden depreşti. Eprilmiş beklentilerden gına geldi aklı başında vatandaşa. Kalksın mı? Kalkmasın mı? "Vay akla" ya da viyakla ama zihnime musallat olma. Eğitim ve eşitlik yerlerde sürünürken 35 bakla. Kimseyi kandıramazsın abla!

V

Otoyol cinayetleri... Amerikanya'da bir seri katil hayranıyla evleniyormuş. Ay'da yürümek denli semazenik bu tavır, adamın kaburga kemiğinden çıkıp genç kadının fitratına yapışmış. Kadının duyumsadığı merhamet aşkının marmelatı. Heyhat! İnsan denen mümbit sevgi ve cinayet ağacının gölgesi otoyollarda da kol geziyor. Biz gözlerimiz tam kapalı üzerinden geçiyoruz. Hayvan Mezarlığı filmini izlerken düşünmedik yollarda katledilen hayvancağızları. Alt tarafı hayvandırılar ne medeniyete ne de teknolojiye katkıları yoktur. Sesinizi yükseltmeyiniz, biliyorum kazaya kurban gidiyorlar.

BU İŞTE BİR 'DENSİZLİK' VAR!..

ERCAN DALKILIÇ

İlkemizde reklamcılıktan sinemacılığa terfi eden isimleri saymak oldukça güç. Gün geçtikçe de artarak çoğalıyor bu isimler.

Bu hafta vizyon gören, Tuna Kiremitçi'nin çoksatır romantik kitabı *Bu İşte Bir Yalnızlık Var*'ı, sinema yazarı Burak Göral'ın kaleme aldığı senaryodan perdeye uyarlayan Ketcher de (Hakan Kırkvaç) bunlardan biri.

Yönetmenin bir önceki filmi *Romantik Komedi*; adından da anlaşılacağı üzere Amerikan romantik komedi janrını yerleştirme iddiasındaydı. Nistepen iddiasını gerçekleştirilebildiğini de söyleyebiliriz yönetmenin bu filmde. Fakat *Romantik Komedi*'nin büyük, bununla birlikte affedilebilir bir kusuru vardı. Filmin senaryosu bir otelin reklamını yapacağız diye oraya buraya çekştirilip durmaktan bir türü rayına oturamıyordu. Haliyle film de ortalamay bir türlü tutturamayıp sınıfı geçememişti bizim gözümüzde.

Bu İşte Yalnızlık Var'da ise Ketcher, açık konuşalım; işi bir adım ileri götürüp, büyük bir pişkinlikle bir sinema filminin içine bir parça 'reklam filmi' katmakta sakınca görmemiş. **Yanlış okumadınız; filmin yaklaşık beş dakikalık bölümünde iki eksen karakter, senaryodaki işlevlerini terk edip bir gsm operatörünün hizmetinin ne kadar mükemmel olduğundan bahsediyor!** Dünyanın hiçbir yerinde bu tip bir reklam yerleştirme uygulaması yok!

Stephan King karakterlerinin içtiği sigara markalarından tutun da, *Spiderman*'in bir meşrubat firmasının tırının tepesinden atlamasına kadar yüzlerce ürün yerleştirme uygulaması gördük, görmeye de devam ediyoruz seyirci olarak. Ama bir film karakterinin beş dakika boyunca bir gsm operatörü hakkında konuştuğuna ilk defa şahit oluyoruz. Bu beş dakikalık parçayı bir filmin dramasına nasıl organik olarak iliştirebilirsiniz ki?

Estetik olarak hiçbir şekilde kabul görmeyecek bu teşebbüsün bir de ahlaki tarafına bakmak lazım: Bunun kökleri ta Özal'a dayanıyor, 80'den sonra **Özal ile birlikte pompalanan bu 'gözün paradan başka şey görmesin' anlayışının, AKP döneminde resmen gemi ayağı aldığı** söyleyebiliriz.

'Eleştirmenler' eleştiremiyor!

Sinemadan para kazanabilirsiniz, tabii kazanacaksınız, bu sizin hakkınız. Ne var ki sinemayı salt bir para kazanma aracı olarak görmek de ne demek oluyor? Nasıl olur da, bir karakteri beş dakika boyunca bir gsm operatörü hakkında konuşturabilirsiniz? *Bu İşte Bir Yalnızlık Var* dizi mi, reklam filmi mi, üçüncü sınıf bir istismar filmi mi? Ticari sinema derken kastedilen tür ile sizin yaptığınızın uzaktan yakından bir alakası yok, farkındasınızdır umarım. Bunun adı, en hafif tabiriyle **sinema sanatına tecavüz** etmektir. Başta yönetmen Ketcher ve o malum gsm operatörü olmak üzere, filmin yapımına önyak olan herkesten rica ediyorum; derhal o reklam parçasını filminden kesip atın!

Son olarak, ülkemizde sinema eleştirmenliği makamının mevcut Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

halini gözler önüne sermek yerinde olacaktır. Kubrick, Coppola özentisi, argümanını sinema diliyle verebilmekten aciz, tema nedir bilmeyen ve üç-beş temayı bir filmde anlatayım derken hiçbir şey anlatamayan türkücü-yönetmen tayfasına yeşil ışık yakan eleştirmenlerimiz, maalesef bu 'sinema tecavüzü'ne de göz yumdular, yahut Ömür Gedik, Olkan Özyurt, Şenay Aydemir gibi sinema yazarları yumuşak sözlerle geçitirdiler bu vahim meseleyi. Bir de Burçin S. Yalçın ve Mehmet Açar gibi yazısında bu **tecavüze hiç değinmeyen sinema yazarları** var ki, onlara ne denir, gerçekten bilmiyorum. Sinemaseverlere ve genç sinema yazarlarına yazılarıyla örnek olmasını beklediğimiz isimlerin başından sonuna sinema sanatının paraya peşkeş çekilmesine ve kapitalizm adına istismar edilmesine bu kadar sessiz kalmaları gerçekten inanılır gibi değil.

Herhalde bu tip bir tecavüz sadece bizim ülkemizde böylesine bir sessizlikle geçitirilebilirdi. *Bu İşte Bir Yalnızlık Var*'dakine benzer bir tecavüz başka bir ülkede gerçekleşse muhtemelen ağır protestolara maruz kalır, dahi yapımcı filmi vizyondan çıkarmak zorunda bile kalabilirdi.

Bayülgen, 'Gezi'yi kır gezisi sanmış!..

İSMAİL SÜRÜCÜOĞLU

Birilerinin Okan Bayülgen'e Haziran Ayaklanması'nın neden büyüyüp geliştiğini hatırlatması gerekiyor. Kendisinin açıklamalarını izlemiştinizdir. Diyor ki, "Gezi olaylarının başında her şey masumdu, demokratikti. Hatta ben de radyo programı o akşam parkta yaparak oradaki eylemcilerle birlikte kitap okumuştum. Ancak zamanla 'marjinal' gruplar devreye girdi ve eylemin bitirilmesi gerekirken, bitirilmeyerek haklıyken haksız konuma düşüldü. Eylem üçüncü günden sonra bitirilerek demokratik yollardan mücadele devam ettirilebildi." Bayülgen'in açıklamaları özetle bu şekildeydi.

Evet biz Gezi Parkı'nın rant uğruna, siyasi inat uğruna yıkılıp yerine avm-kışla yapılmasına karşı çıkıyorduk, mahkemeler sürüyordu. Ama ne yalan söyleyelim yine yediğimiz dayakla kalırsı diye düşünüyorduk. Çoğu kişi bilmez ama **Taksim Dayanışması** sadece Gezi Parkı için kurulan bir oluşum değildi. Evveliyatı iki-üç seneye dayanır. Geçen sene İnci Pastanesi'nin nanusuz boşaltılması olayında yine polisten dayak yemiştik. Emek Sineması olayı ona keza. Ama gerek İnci Pastanesi, gerek de Emek Sineması konularında olaylar bu denli büyümemişti. Pek çok kanalda haber bile olmamıştı. Peki ne oldu da Gezi Parkı bu kadar büyüdü?

Artık hepimiz hemfikiriz ki meselenin başlangıcı Gezi Parkı olmasına rağmen bu denli bir isyana dönüşmesinde birçok etmen vardı. Bu etmenlerin

bileşkesi, çağımızda yeni kuşakların ceberut, emir veren, 'yaptım oldu' diyen devlet algısına karşı biriken öfkeleriydi. Yaşanan hukuksuzluklar, geçim sıkıntısı, baskı ve en önemlisi de hükümetin baş kişisinin kullandığı 'yapacağım, edeceğim' dili isyanı bu seviyeye getirdi.

O günlerde parkta bulunanlar hatırlayacaktır, kitle tam sakinleşiyor ve dağılacakken Başbakan'ın kışkırtıcı bir demeci ile eskisinden daha keskin bir şekilde bir araya geliyordu. Nitekim Başbakan'ın kapıyı çarpıp çıktığı o malum görüşmenin ardından kitleyi gaza getirmeden ortalığı sakinleştirmek yine Taksim Dayanışması'na düşmüş ve ihtiyatlı açıklamalar gelmişti.

Okan Bayülgen'in göremediği olay tam da burada başlıyor. Bu gençlik zaten yıllardır demokratik yolların tıkanıp, her muhalifin terörist damgası yiyerek sabaha karşı evlerinin basıldığı, yeni üniversitelerin açıldığı, ancak iş imkanlarının gittikçe azaldığı, üniversite bitirile bile kaçınılmaz sonun asgari ücretle, güvencesiz halde avm'lerde tezgahçılık yapmak olduğu bir ülkede yetişti. Okan Bayülgen hangi demokratik yoldan bahsediyor? Söylesin de bilelim. Demokratik eylem mi istiyor? Al işte, şehir merkezinde kalan son ağaçlık alanı korumak için parkta barışçıl eylem yapılıyordu. Bu eyleme sabaha karşı ölümüne saldıran kimdi? Bakkal Lütfü mü saldırdı? Kim saldırdı? Barışçıl eylem mi diyordu Okan Bayülgen? 'Parasız eğitim istiyoruz' diye pankart açan gençlerin aylardır hapiste yattığı bir ülkede neyin demokratik yolundan bahsediyor beyefendi?

İnsanların üç kişi bir araya gelip Kanarya Sevenler Derneği kurduğunda bile sabahına 'darbeci-terörist' damgası yediği bu ülkede hangi demokratik yoldan bahsedebilirsiniz?

Başbakan'la yapılan son görüşmenin ardından eylemlere devam kararı alan Taksim Dayanışması'na Okan Bayülgen ve bazı kesimlerce eleştiriler geldi. Anlatalım da bilinsin, tarihe not düşülsün.

Dolmabahçe'ye inen kitleye bile hep Taksim'e dönün çağrısı yapan, kitleler galeyana gelmesin diye Başbakan'ın arkasını toplamaktan yorulan, bizim miting günümüzde Kazlıçeşme mitingi koyan Akp'nin kitleleri ile bizim kitlemiz yollarda karşılaşmasın ve çatışma olmasın diye miting tarihini değiştiren Taksim Dayanışması Başbakan'ın plebisiti kabul eden açıklamasına rağmen nasıl oldu da eylemlere devam kararı aldı? Anlatalım.

O gün Başbakan yine bizleri tehdit etti ve dağılmamız için iki gün süre verdi. Taksim Dayanışması da bu tehdit üzerine acil olarak toplandı. Bu toplantı akşam 20:00'de başladı ve sabah 04:00'e kadar sürdü. Tanık olduğum en gergin toplantılardan biriydi. Gündüz de parkta çadırları olan örgütsüz halkın fikirlerini almak için parkın değişik yerlerinde 7 ayrı forum yapıldı. Ve şimdi Bayülgen'in şaşıracağı sonucu söyleyeyim size. Bu toplantı ve forumlarda bileşenlerimizden olan siyasi parti ve stk'lar: 'eylemi keselim, bu kadar yeterli, başka yollar bulalım' yönünde görüş bildirirken 7 ayrı forumun temsilcileri kürsüye çıkıp ezici bir çoğunlukla forumlardan 'direnişe devam' yönünde karar çıktığını bize bildirdi.

Halkın bu yöndeki kararı karşısında Taksim Dayanışması haddini aşmayarak halkın tercihi uydurdu ve ertesi sabah 'direnişe devam' kararını kamuoyuna açıkladı. Demokrasiye al işte demokrasi!

Demokratik yolların tıkanıp, bir ortamda patlak veren bu olayda kitleyi demokratik olmadığı için eleştirmek en basitinden 'cahillik' gibi geliyor bana. 'Demokratik yollar'ı açtılar da biz mi gelmedik?

Son olarak Okan Bayülgen'e bir duvar yazısıyla yanıt verelim: "Elbet bir bildiği var bu çocukların... Kolay değil öyle genç ölmek..."

LEMAN'IN GEZİ YOLCULUĞU 2. GEZİ ÖZEL SAYISIYLA SÜRÜYOR..

LEMAN GEZİ 2
Çizgili Direniş
Atlası
BAYİLERDE

Bayan Yanı-Lemanyak-yeniHarman'ın da katkılarıyla yüzlerce karikatür, onlarca öykü, yazı, röportaj ve tanıklıkların çizgilere döküldüğü sayfalarla, Bezgin Bekir, Kötü Kız, Dilex, Doan, Islak Köpek, Erkmen Abi, Gönül Adamı, Sıkılhan gibi dergi karakterlerinin GEZİ maceralarıyla dopdolu...

Tarihimizden kanlı bir yaprak: Maraş katliamı

SERPİL ÇELENK GÜVENÇ

“Nasıl bir ülkede yaşıyoruz?” diye soruyorsunuz

kendinize her seferinde...

Katliamlar, darbeler, idamlar... Sonu gelmiyor. Bitti derken sıradaki arz-ı endam ediveriyor. İnsanlığın çektiği acılarla sizin de yüreğiniz paramparça oluyor ama bunun ötesinde, düzene, bu barbarlığın besin kaynağı olan düzene karşı bir kez daha isyanla dolup taşıyorsunuz. Ve sosyalizm. Bugünü yıkmamın ve yeniyi, adaletli, özgür ve haklı olanı kurmanın adı, insandan yana ve insana yakışan bir yaşamın adı... Su gibi, ekmeğe gibi dayatıyor kendini her gün, her an...

Maraş Katliamının 35. Yılı.

Tertip, 16 Aralık 1978 günü

Kahramanmaraş'ta sağ eğilimli bir film oynatılırken ülkücü faşist Ökkeş Kenger'in (Şendiller) sinemayı bombalaması ve olayın solculara yüklenmesi ile başlar. Ülkücü saldırganlar 21 Aralık günü Kahramanmaraş meslek lisesinden iki solcu öğretmeni, Hacı Çolak ve Mustafa Yüzbaşıoğlu'nu sokakta kurşunlayarak öldürürler. Beş bin kişinin katıldığı cenaze korteji Ulu Cami'ye giderken polis ve askerler müdahale ederek pankartları toparlar. Bu arada Müftü resmi araçla kenti dolaşarak Sünni halkı kışkırtır. "Komünistler, Aleviler cuma namazında camilerimizi bombalayacaklar" yollu çağrılarla çevre il ve ilçelerden toplananlar, başlarındaki ülkücü grup "Komünistler Moskova'ya! Aleviler yukardaki camileri yaktı!" nidalarıyla korteje taş, sopa ve patlayıcılarla saldırırlar. Polis, jandarma ve Türkeş'in "güvenlik" güçlerine yardımcı olan komandoların yardımları (!) sayesinde cenazeler gömülemez! Ve Devlet Hastanesi morguna kaldırılır.

Olayın ardından faşist gruplar Alevilerin yoğun olduğu mahallelere saldırıma, önlerine çıkarak dövmeğe, ev ve işyerlerini yakıp yıkmaya başlarlar. DISK, TÖB-DER, POL-DER, CHP, TİKP, Tekstil sendikası ve Sağlık Müdürlüğü saldırıya uğrar. 23-24 Aralık günleri Alevi mahallelerindeki katliamlar başlar. Önceden işaretlenen evlere otomatik silahlarla hücum eden ülkücü faşistler kadın, bebek, çocuk demeden Alevilere işkence eder ve öldürürler. Evler benzinli, gazlı yanıcı maddelerle kundaklanır. Kadınlara tecavüz edilir. Hamile kadınların karınları deşilir. Kundaktaki çocuklar boğazlanır, insanlar baltalarla parçalanır.

Sözde CHP iktidardadır ama kente girmeye çalışan Sağlık Bakanı, Milli Eğitim Bakanı ve Adalet Bakanı'nın önleri kesilir, taşlı, sopalı saldırılara uğrarlar. Hükümet binasından çıkamayan bakanlar ortak bir bildiri imzalayıp barış (!) çağrısında bulunmanın ötesine geçemezler. Bu arada Kıbrıs'ta CIA istasyonuna bağlı ajan Alexander Peck'in katliam öncesi kentte görüldüğünü, aynı kişinin Çorum Katliamı öncesinde de Çorum'da bulunduğu tesbit edildiğini söylemeden geçmeyelim. Bir başka iddiaya göre ise, "Kahramanmaraş'ı kanlı Maraş

yapan kişi" ABD Büyükelçiliği 2. Sekreteri Gene Christy' dir.

Beş gün süren bu kontrgerilla operasyonunun bilançosu çok ağırdır. Resmi açıklamalara göre 111 ölü, 1000 yaralı, yakılan işyeri 289, yıkılan 552 ev... Gerçek sayıların bunun çok üstünde olduğu bilinmektedir. MHP'liler ve iktidardaki Ecevit hükümetinin içişleri Bakanı İrfan Özyayın'lı olayı solcuların üzerine yıkmaya çalışırlar. Özyayın'lı'ya göre katliam solcuların tahriki sonunda çıkmıştır! Oysa aynı bakanın daha sonra hazırlattığı gizli raporda olayın çok iyi örgütlenmiş bir tertip olduğu açıkça görülür.

Kahramanmaraş kıyımı 12 Eylül'e giden yola döşenen taşlardan birisidir. 1 Mayıs 1977'den başlayarak Mart 78'de İstanbul Üniversitesinde 6 öğrencinin bombalı saldırı sonucu öldürülmeleri ve Savcı Doğan Öz'ün ülkücü katillerce katledilmesi, Nisan 1978'de Server Tanilli'nin vurulması ve Malatya olayları, Temmuz 78'de Bedrettin Cömert'in öldürülmesi, Ağustos 78'de Balgat Katliamı, Ekim 78'de TİP'li gencin MHP'li faşistlerce boğularak öldürülmeleri ve Prof. Bedri Karafakioğlu'nun katli, Kasım 78'de Dr. Necdet Bulut'un, Aralık 78'de Adana Köy KOOP başkanı Akın Özdemir'in katli... ve daha bir çok vahşet birbiri ardına gelir. Ta ki NATO üyesi Türkiye'nin Türkeş'in "komando" larıyla işbirliği içindeki Özel Harp Dairesi, iç ve dış sermayenin taleplerini gerçekleştirmek üzere, koşulların olgunlaştığını düşünerek 12 Eylül'ü tezgâhlama dek.

Neden Aleviler?

Olayın toplumsal ve ekonomik yönleriyle ilgili bazı yorumları paylaşmak ön açıcı olabilir.

1977 seçimlerinde sınıfsal konumlarının bilincine varan işçilerin, öğrenci gençliğin, kent varoşlarına yığılan "yarı-proleter" emekçilerin,

Güzel Maraş sana nazar mı değdi?
Ahır dağı neden, gamlı gamlının
Mor kayada yiğit canlar gezerdi
Ahır dağı niye gamlı, gamlının
Köyler de yakıldı, yanmadı dağlar
Yavrular ezilmiş, analar ağlar

Deniz'ler tükenmez, damlalar çağlar
Mahir'ler hiç bitmez, doğar Sinan'lar
Maraş halkı niye gamlı, gamlının
Allah deyip tespih çekip gittiler

Hakkın binasını yıkıp gittiler
Camilerden gelip, döküp gittiler
Maraş halkı yine gamlı, gamlının
Bizim inancımız, sökülüp gittiler.

Der Mahzuni boyun eğme köpeğe
Döner kuzgun üleş, pislik yemeğe
Utanyom Maraş'lıyım demeğe
Maraş halkı yine gamlı gamlının

Aşık Mahzuni Şerif

kır yoksulu köylülerin sol/sosyalist düşüncelere büyük bir sempati duyduğu, sol hareketin güçlendiği bir dönemden söz etmekteyiz. Komando kamplarında eğitilmiş, Türkiye "Gladyo"sunun milisliği görevine soyunmuş ülkücüler ile güvenlik güçlerinin tüm çabalarına karşın sol hareket sindirilememiştir.

CHP 1977 seçimlerinde milletvekili sayısını 184'ten 214'e çıkarmış ve oylarını da çoğunlukla Alevi nüfusun yoğun olduğu illerden sağlamıştı. Muzaffer Erdost, bu koşullardan hareketle, Alevi katliamlarının, özünde, Sünni tarikat ve cemaatlerin baskısına karşı geleneksel olarak "laik"liğe sarılan Alevilerin sola verdikleri siyasal desteği kırmak ve solu, TBMM'de ve dışında sıfırlamak amacını taşıdığını belirtmekte. CHP'nin, 12 Eylül'ün arifesi diyebileceğimiz 5 Ocak 1978 ve 13 Kasım 1979 döneminde iktidarda olduğu düşünülecek olursa, bu yorumda haklılık payı olduğu düşünülebilir. Ek olarak, Alevilerin çoğunluğunun, CHP'nin dışındaki sosyalist sol örgütlere daima yakın olduklarını ve bu örgütlerin eylemlerine büyük destek sağladıklarını biliyoruz.

Kahramanmaraş'ın Sünni kesimlerini harekete geçmesini kolaylaştıran ekonomik bir nedene de değinmeden geçmeyelim. 1950 sonrasında yaşanan kırdan kente göç olayının ardından Aleviler Maraş'a yerleşirler. Sünnilerin işyerlerine, dükkanlarına ortak olur, daha sonra da kendi adlarına işyeri açmaya başlarlar. Tarih, 1970'leri göstermektedir. Köylerden gelen Alevilerin çoğunlukla Alevilere ait bu işyerlerinden alış veriş yapmaları ile pazarın ellerinden gittiğini düşünen Sünni esnafın tepkisi, geleneksel Alevi-Kızılbaş düşmanlığıyla da birleşip yoğunlaşır.

Kahramanmaraş katliamında bu tepkinin ülkücülerin ve imamların kışkırtmalarıyla

harekete geçirildiği de bir gerçektir.

Kahramanmaraş olayları sırasında Adana, Antep, Kahramanmaraş, Adıyaman, Hatay illerinde sıkıyönetim ilân edildi. 1979 Haziran'ında katliam davası sıkıyönetim 1 nolu askeri mahkemesinde görülmeye başladı. Dava sürecinde Türkiye yargı tarihinin yüz karası olaylarından birisi daha yaşandı. MHP'li bir milletvekilinin oğlu tutuklanınca MHP'liler Adliye'yi basıp yargıçıları dövdüler. Dövülen iki yargıçtan biri olan 1. Asliye Ceza mahkemesi yargıci yaralandı ve beş gün rapor aldı. Yargılananlar arasında Muhsin Yazıcıoğlu, Ünal Osmanağaoğulları ve Haluk Kırıcı gibi başka sol katliam olaylarına karışan ülkücüler de vardı. Mahkeme soruşturmanın genişletilmesine dair müdahil avukatlarının yaptığı tüm başvuruları reddetti. Soruşturma tamamlanmadı ve birçok bilgi gizlendi.

Müdahil avukatlardan Ahmet Albay, Ceyhan Can ve Halil Güllüoğlu peş peşe katledildiler.

8 Ağustos 1980 günü sonuçlanan davanın 804 sanığından 29'u ölüm cezasına, 7'si müebbet hapse mahkûm edildi. Diğer sanıklar ise 24 ile 1 yıl arası değişen hapisle cezalandırıldılar. Mahkeme, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarından esirgenen hafifletici nedenlerle ceza indirimini ülkücü-dinci katillere uygulamaktan çekinmedi. 379 kişi beraat ettirildi. **68 sanık ise hiç bulunamadı.**

İdam kararları uygulanmadı. 1991'de çıkarılan Terörle Mücadele Yasası (TMY) sayesinde katliam sanıklarının cezaları ertelendi. Sonra da serbest kaldılar. **Olayların baş sanığı Ökkeş Kenger idamla yargılandığı davadan her nasılsa beraat etti ve soyadını Şendiller olarak değiştirdi. Kenger, 1991 yılında, Sivas Katliamına beş kala, Kahramanmaraş'tan Refah Partisi milletvekili seçildi ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu başkanı oldu!**

Geleneği AKP sürdürüyor

RP'nin Ökkeş Kenger seçimi, dinci partilerin katilleri ödüllendirmekten geri durmadığının en iyi göstergesi. Muhsin Yazıcıoğlu'nun da 1991'de parlamentoya girdiğini biliyoruz. 2 Temmuz Sivas Katliamında güzel insanlarımızı yakanların avukatlarını TBMM'ye taşıyan ve bakan yapan RP'nin bu alışkanlığını AKP sürdürüyor. Katliamlardan yargılanmış birçok milletvekili ve savunmanın yanı sıra Maraş Katliamı sırasında Maraş Emniyet müdürü olan Abdülkadir Aksu yakın zamanlarda deak AKP hükümetinin içişleri Bakanıydı.

Tarih büyük bir hızla akıyor. Emekçi halka karşı işlenen tüm suçlarla birlikte Çorum, Maraş ve Sivas katillerini koruyup ödüllendirenler, İslam-i Cihad çetelerine kapıları ardına kadar açıp Reyhanlı'da halkımızın ve kardeş Suriye halkının katledilmesine yardım edenler, Roboski'de çocukları bombalarla yok edenler, "Hayata Dönüş" adı altında insanları cezaevlerinde katledenler yargılanıp mahkûm olacaklar.

Bunu ise ancak bir emekçi iktidarı yapabilir.